

Long Mặc

Contents

Long Mặc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	15
4. Chương 4	24
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63

Long Mặc

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, ôn nhuận phúc hắc lưu manh mỹ công X kiện khí nhị hóa thụ, HE. Edit: Mieu mieu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-mac>

1. Chương 1

Không biết bắt đầu từ đâu, trong kinh thành đã nổi lên phong trào sưu tầm mực. Bất luận là văn nhân, nhà thơ hay là quan lại quyền quý, đều yêu thích thu thập tất cả danh mực. Trong đó người được xưng là mực si thuộc về một người họ Kỷ của Hàn Lâm viện. Vị Hàn Lâm trẻ tuổi này gọi là Kỷ Tiêu, tên tự Thanh Lan. Bởi vì trời sinh tính y đoán phương ôn nhuận, cho nên bị người ta gọi to bằng biệt danh nổi tiếng Ngọc Nghiễn.

Chạng vạng tối ngày hôm đó tiết trời mát mẻ, Kỷ Tiêu trong thư phòng nghịch giấy, vẽ thành bút. Nhìn

tắm biển tơ đường rủ xuống ngoài cửa sổ lại suy nghĩ viết hai câu thơ mới lên. Bỗng nhiên có hạ nhân báo lại nói: “Phò mã đến rồi.”

Kỷ Tiêu vui vẻ, lập tức buông ngòai bút tiến đến nghênh đón. Xa xa trông thấy thân ảnh đào hoa kia liền cười nói: “Tuần Nghi huynh đi tuần biên cương, khó có khi được trở về nhanh như vậy.”

“Bất quá là đi làm chuyện này mà thôi.” Phò mã Tuần Nghi đi vào dinh thự rất quen thuộc, cầm từ trong tay tùy tùng đi theo một hộp gấm qua nói, “Lần này đi ra ngoài vô tình có được một bảo bối, đáng tiếc ta lại không yêu vũ văn lộng mạt (*xuyên tạc chơi chữ, ý là không yêu thích việc múa văn xem thư lại có ý thành múa văn xem mực. “Mạt”: văn thư hoặc cũng có nghĩ là mực.). Nên dứt khoát tặng cái này cho Ngọc Nghiễn huynh đây.”

Kỷ Tiêu ngạc nhiên nói: “Là cái gì đây nha?”

Tuần Nghi mở hộp gấm ra đưa tới, trong khẩu khí có chút khoe: “Đây là thứ người am hiểu nhất. Cái cổ mực này như thế nào?”

Kỷ Tiêu nhìn thoáng qua trong hộp, liền nói không ra lời. Ngón tay phát run nâng mực đỉnh, chỉ thấy màu mực tím xanh, thân mực có bôi vân Kim Long, tỉ lệ công nghệ đều thượng thừa. Y cẩn thận vuốt phẳng một phen, lại đặt ở chóp mũi hít hà, mơ hồ trong mũi có hương mực hàm ẩn xa xưa. Cứ như vậy xem cả buổi, thở mạnh cũng không dám, tựa như thở dài nói: “Thật sự là mực tốt.”

“Đây là tiền triều ngự mực, dưới đời này có thể chỉ còn lại cái này. Ta tự định giá nửa ngày, có lẽ chỉ có tặng Ngọc Nghiễn huynh đây mới xem như không ury khuất nó.”

“Lời này thật sự là đánh giá cao tiểu đệ rồi.” Kỷ Tiêu mừng đến hướng Tuần Nghi cúi người, cười nói, “Thỉnh huynh vào ngồi một lúc. Vài ngày trước có bằng hữu đưa tới rất nhiều trà mới. Phòng bếp đặc biệt soạn thực đơn trà yến, có tôm bóc vỏ trà Long Tĩnh, trà Huân sông lơ, thịt súp phổ nhị, cá trích hấp trà. Không bằng đêm nay ở lại để cho bọn họ làm đem ra. Lại mở vò Hoa Điều năm xưa, coi như là vi huynh đài bày tiệc mời khách.”

Phò mã cười hai tiếng: “Không cần khách sáo. Buổi chiều ta còn muốn vào cung một chuyến, nên cáo từ rồi. Trà yến này sau này lấy, ngày khác ta lại đến.”

Kỷ Tiêu nghe nói hân muốn vào cung, cũng không nhiều lời, đợi tiễn khách. Trở lại trong phòng, rót cuộc chẳng quan tâm công văn trên bàn mới viết được một nửa, chỉ cầm lấy thanh mực kia thưởng qua ngoạn lại.

Ban đêm Kỷ Tiêu làm giấc mộng, trong mộng có một hắc y nam tử chặt chẽ đè nặng y, duỗi ra đầu lưỡi thè ra liếm môi của y. Hai người dây dưa nước bọt, thập phần dâm loạn, mà trên người nam tử kia còn mang theo một cỗ hương khí hết sức quen thuộc.

Tỉnh lại thì Kỷ Tiêu ra một thân đầy mồ hôi, hồi tưởng sao chính mình lại làm ra giấc mơ hoang đường như thế. Y không khỏi đỏ mặt tới mang tai, nằm trên giường ngây người nửa ngày.

Kỷ Tiêu tại Hàn Lâm viện là chủ chương biên tu, mỗi ngày phê duyệt không hết bao nhiêu quyển sách. Thư đồng tùy tùng đi theo y tự nhiên không dám lười biếng, vừa đến thư phòng liền lấy văn phòng tứ bảo, vén tay áo lên, đẩy màng che nghiền mực ra, nhẹ nhàng đổ nước trong vào, chấp mực đỉnh chậm rãi mà bắt đầu nghiền nát. Thủ pháp mài mực của hân trong tất cả thư đồng của các đại nhân khác đều không kém cỏi, nhưng hôm nay hết lần này tới lần khác xuất hiện việc lạ. Mặc kệ hân cộ sát hồi lâu, ở bên trong nghiền mực vẫn là nước trong, không thấy một tia màu mực.

Bên kia Kỷ Tiêu đã nhật bút, giương mắt hỏi: “Mực mài xong rồi sao?”

“Tiên sinh.” Đầu thư đồng đỏ đầy mồ hôi, do do dự dự mà nói, “Mực này có cổ quái.”

“Ân?” Kỷ Tiêu ngẩng đầu, trông thấy ngón tay thư đồng đang nắm chính là Kim Long vân, nhất thời trừng lớn hai mắt, một tay túm lấy mực, hỗn hển dạy dỗ, “Trong nhà mấy rương mực người đều không lấy, sao lại hết lần này tới lần khác cầm cái này!”

Tiểu thư đồng đi theo Kỷ Tiêu nhiều năm nay, ít khi trông thấy y tức giận, cuống quýt giải thích nói: “Mực cũ trước kia đều đã dùng hết, sáng nay vốn định đi lấy mực trong hộp, vừa lúc trông thấy cái này ở trên

dài sách, nên đem đến.”

Khí huyết thái dương Kỷ Tiêu nhảy lên: “Ta rõ ràng cất ở trong hộp, sao lại nói là lấy được ở trên đài sách. Người đưa nhỏ này sao lại trở nên như vậy không thành thật một chút.” Y một mặt nhắc tới một mặt cúi đầu xem mực, “May mà tính chất mực cứng rắn, không có hư hao cái gì.”

Thư đồng nhện không được cong miệng lên nói: “Tiên sinh, đây là mực gì mà tốt như vậy? Sao mà cả buổi cũng không thấy được một điểm màu sắc, tựa như tảng đá.”

“Sao vậy?” Kỷ Tiêu kỳ quái nhìn tên thư đồng một cái, dùng ngón tay chạm vào nơi thổi mực có dính nước, quả nhiên thấp phần nguyên vẹn. Y luôn nghĩ mực này mà ra tất nhiên là màu sắc đen tuyền bóng mịn, hương thơm kéo dài, tuyệt đối không có ngờ tới nó sẽ mài không ra mực.

Trong nội tâm Kỷ Tiêu có một suy nghĩ, chẳng lẽ cái này là mực giả? Y lật qua lật lại tự thẩm định, liền cảm cũng ăn không ngon rồi. Thẳng đến vào đêm, mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, một vòng mùi thơm xẹt qua chóp mũi, như là đỉnh hương, lại ngậm long não. Trong lòng của y bỗng nhiên sáng ngời, đây rõ ràng là hương khí của Long mực, lập tức tỉnh táo lại, mở mắt.

Lúc này trong phòng không có đèn, chỉ có ánh trăng đẹp và tinh mịch soi đến, chiếu đến trước giường một cái bóng. Nội tâm Kỷ Tiêu cả kinh, quát: “Ai! Ai ở chỗ nào?”

“Không biết ta sao?” Người kia lười biếng trả lời một câu, chậm rãi đem thân đi tới, để cho Kỷ Tiêu thấy rõ hình dạng của hắn.

Chỉ thấy người này một đầu tóc dài đen bóng, lông mày dài màu mực, khuôn mặt lại như tuyết trắng, trên trán có Long Vân màu vàng, trong vẻ tuấn tú mơ hồ lộ ra giống như một đầm nước linh khí.

“Người là...” Kỷ Tiêu nhìn thẳng, nhớ tới cái mộng cảnh hoang đường đêm qua, trên mặt tựa như hỏa thiêu, “Tại sao người ở trong phòng ta?”

“A, cả ngày cầm lấy ta không chịu buông tay, ngược lại hỏi ta tại sao ở chỗ này.” Hắc y nam tử cười ngồi lên y phục của y : “Người đã xem ta như trân bảo, ta cũng nên thiết tình đáp lại người mới phải.”

Kỷ Tiêu bị hắn làm cho bưng tỉnh: “Người người người... Chẳng lẽ nói, người là cái thanh cổ mực kia?” Y không khỏi lẩm bẩm: “Thế nhưng mà mực sao lại biến thành người đi ra.”

“Ta ở nơi đây một trăm năm hấp thu thiên linh địa khí, cho nên tu luyện thành tinh. Gặp có người ái mộ tư ta niệm ta, liền đi ra tương ngộ với hắn.” Nam tử dán ở lỗ tai Kỷ Tiêu, nhỏ giọng nói ra, “Không nghĩ tới, người này ôn lương đáng yêu như thế, khó trách ta cũng động phạm tâm.”

Đột nhiên đầu vú trên ngực bị ngắt một cái, Kỷ Tiêu mãnh liệt kinh sợ la lên: “Người làm cái...” Nửa câu sau bị ngăn ở trong miệng. Nụ hôn này so ở trong mộng lại càng nồng nàn hương diễm, khiến cho Kỷ Tiêu, một người đọc sách chưa niệm sự đời như vậy rất nhanh như bị đánh tới bờ, nhuỵn tại trên giường mặc cho người thịt cá. (Không chút phòng bị, tiểu thụ đáng bị thịt ==”).

“A..... Người...” Kỷ Tiêu bị người nọ miệng lưỡi khiến cho khóe mắt hiện hồng, ảo não nói, “Hảo hảo mực đỉnh, không thể ra mực, ngược lại đi giày vò người. Muốn biến đổi làm sơn tinh dã quỷ đi kiếm phạm nhân chúng ta tiêu khiển.”

“Người lại oan uổng ta rồi, ta chỉ là một thanh mực tầm thường chướng mắt.” Nam tử một mặt lộng lẫy đỉnh Kỷ Tiêu một mặt cười nhẹ: “Trừ phi có được một nghiên mực tương xứng, để cho ta hảo hảo nghiền nát một phen, mới có thể ra nồng đậm mực cho người.”

Một đêm này nhớ lại cực kỳ mơ hồ, nếu không phải eo và phía sau đau nhức khó nhin, Kỷ Tiêu quả thực muốn cho là mình đang phát tràng mộng xuân ly kỳ.

May mắn là đang trong tuần nghỉ, nếu không đi vào Hàn Lâm viện với bước chân tập tễnh, tất nhiên sẽ mất mặt mũi. Huống hồ bây giờ tắm rửa là lệ cũ, bọn sai vặt đã sớm chuẩn bị nước ấm tốt, không tốn sức phân phó liền đi vào nội phòng.

Thời điểm ngâm người trong thùng tắm, Kỷ Tiêu cảm thấy hạ thân cực không thoải mái. Cấn môi thò tay tìm tòi, cửa huyết nhưng lại không khép lại, có thể nghĩ đêm qua bị đẩy lên lợi hại ra sao. Nghĩ tới đây, mặt

y đỏ lên, hung hăng đập thủng vách một cái, trong nội tâm lại có một mảnh hỗn độn. Câu chuyện trùng xà, con sâu kiến thành tinh, Kỷ Tiêu đều đọc qua trong sách, lại chưa từng nghe thấy điển cố mực thành tinh. Cho dù có nghe người khác nói, sợ cũng chỉ có thể mỉm cười lấy lệ, hướng chỉ chính giữa còn kèm theo rất nhiều sự tình khó có thể mở miệng.

Kỷ Tiêu thay đổi một thân áo mỏng sạch sẽ, dựa vào trong phòng tự suy nghĩ nửa ngày, một mặt do dự một mặt đứng lên đi đến thư phòng.

Long mực êm đẹp nằm ở trong hộp trên thư án. Kỷ Tiêu hung hăng nhìn chăm chăm vào nó nửa ngày, cuối cùng không đành lòng sai người ném đi. Y chỉ lấy khóa đồng dày đặc đem khóa miệng rương lại, ném vào ngăn tủ. Lúc này mới thở ra một hơi.

Buổi chiều Tuấn Nghi lại đến. Bỗng nhớ tới trà yến, Kỷ Tiêu vội vàng cho người đi làm. Dùng cơm xong, hai người liền ở trong sảnh uống trà nói chuyện phiếm.

Tuấn Nghi bưng lấy chung trà đánh giá y một lát, nhẹ giọng cười nói: “Mấy ngày nay người bề bộn công văn gì, sao sắc mặt kém như vậy?”

Da đầu Kỷ Tiêu xiết chặt, trên mặt ghế không được tự nhiên rụt eo, giả bộ cúi đầu thổi trà bọt: “Không có gì, đêm qua ngủ không ngon mà thôi.”

“Thân thể người từ trước đến nay rất yếu, ngày bình thường như được che chở quá mức, đi ra ngoài ngược lại dễ dàng sinh bệnh.” Tuấn Nghi nói liên miên “Bây giờ trời đã vào xuân, trên mặt ghế còn đệm lên cái bông vải chần dày kia, không chê khô nóng sao?”

Kỷ Tiêu sờ soạng thân nệm êm bên dưới, thầm nghĩ nếu không phải thân thể không thoải mái, gì đến nỗi kê lót cái vật ngu xuẩn này. Thực sự không thể biện bạch, chỉ phải lúng ta lúng túng cười cười: “Buổi chiều vẫn còn có chút hàn khí.”

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất trong chốc lát, Tuấn Nghi bỗng nhiên buông trà, nghiêm mặt nói: “Lại nói tiếp, mừng chín đầu tháng sau thể nhưng là sinh nhật Thái tử, người có chuẩn bị tốt lễ vật không vậy?”

Kỷ Tiêu liền giật mình: “Sinh nhật Thái tử...”

Tuấn Nghi nhíu nhíu mày, tăng thêm ngữ khí: “Ngọc Nghiễn huynh, người lại không có đem chuyện này để ở trong lòng sao? Chính là Lục hoàng tử Diên Tương người vừa được sắc phong Thái tử hồi đầu năm nay. Cho nên bây giờ cũng không thể làm qua loa như vậy được.”

Kỷ Tiêu than thở: “Người cũng biết đấy, từ trước đến nay ta cũng không hiểu được những sự tình này trên triều đình. Huống hồ lúc trước ta cùng vị Vương gia này lại không quen biết nhiều. Ta là một học sĩ Hàn Lâm nho nhỏ, ngày ấy nếu đi cũng không hơn không kém là gom góp náo nhiệt, ai sẽ để ý? Ngược lại là hoàng thân quốc thích các người, chỉ sợ muốn qua hơi khó một chút.”

“Người không cần phải lo lắng, ta đã tiêu số tiền lớn mua được khối ngọc liệu trăm cân, mấy ngày nay lại để cho ngọc công gấp rút tạo hình. Đến lúc đó đưa hần cái bình phong bạch ngọc hoa điệp, vậy là có thể qua rồi.” Tuấn Nghi có chút đắc ý sờ lên cằm, lại hướng Kỷ Tiêu lườm, “Ngọc Nghiễn huynh, người cuối cùng ở bên trong Hàn Lâm viện sao sao chép ghi cũng không phải biện pháp. Trước đó một lúc, ta vẫn cùng Lý Thượng Thư bàn bạc, tìm cơ hội điều người đi Đông cung làm người giữ ngựa cho Thái tử, nói không chừng tương lai tiền đồ vô lượng.”

Kỷ Tiêu liên tục khoát tay: “Đông cung dòng người hỗn tạp, ta cũng không dám đi vào tranh vũng nước đục* (Nước đục trong câu Thừa nước đục thả câu, ý nói là đi tranh giành quyền lợi ở nơi béo bở, lại biến bản thân thành con cá trong ao). Người sớm khích lệ ân sư bỏ ý niệm này đi. Mắc công ta lại gây ra họa, ngược lại sẽ liên lụy lão nhân gia ông ta.”

Tuấn Nghi cũng không biết nên tức giận hay buồn cười, đưa tay đâm bộ ngực y: “Ngoại nhân đều nói người là không màng danh lợi không tranh giành, kỳ thật bất quá là không ôm chí lớn mà thôi.”

Ban đêm trở lại phòng ngủ, ánh nến chiếu rọi, thấy được rõ ràng thanh Long mực quý mị nằm trên mặt bàn. Kỷ Tiêu cả kinh, còn chưa kịp lui, liền bị một đôi tay bắt được bả vai uốn éo qua thân.

“Người! Sao người lại chạy ra rồi!” Kỷ Tiêu phát run bờ môi chỉ thẳng vào hắn.

“Ai, muốn trách chỉ có thể trách đầu bếp ở chỗ người tay nghề quá tốt. Hương khí thơm bốc vỏ trà Long Tĩnh nhắm ở bên trong lỗ mũi của ta toả hương, sao ta nằm lại được, chỉ có thể đứng lên ăn một miếng.” Nam tử không chút nào ngượng ngừng chùi mỡ đông dính góc miệng, lại duỗi thân tay đến ôm eo Kỷ Tiêu.

Kỷ Tiêu ra sức tránh tay của hắn, nổi lên khí thế nói: “Mặc kệ người là yêu quái gì, còn dám làm ẩu như đêm qua vậy, ta lập tức tìm đạo sĩ thu người.”

“Đạo sĩ?” Ánh mắt nam tử dịu dàng nhìn y một lát, bỗng nhiên mấp máy môi, lộ ra thần sắc bi phẫn, “Muốn thu ta cần gì tìm đạo sĩ, chỉ cần người làm ngã cái mực trên bàn kia, ta tự nhiên hồn phi phách tán.”

Kỷ Tiêu khê giật mình, lập tức vùng mạnh ra nắm thanh mực kia lên: “Người... Người cho rằng ta không dám sao?”

Nam nhân chậm rãi hướng y ép tới, đi đến phụ cận, bỗng nhiên rủ mí mắt xuống cười cười: “Người mới không bỏ được.”

Nụ cười này của nam nhân vô cùng đẹp, giống như đột nhiên xuân về hoa nở phảng phất cả phòng thất. Trước mắt Kỷ Tiêu choáng váng một hồi, lập tức bị bế lên ép đến trên giường.

“Không... Người buông ra...” Kỷ Tiêu hoảng sợ mà thối lui về sau, nam nhân lại lấn đến trên người đè lại y, một tay ôm eo của y khẽ cười nói: “Yên tâm, ta mới gặp mặt trời không lâu, cũng không thể hàng đêm hao phí nguyên dương cho người. Chỉ là mấy ngày trước đây lúc ngủ người đều nắm ta thật chặt không chịu buông tay, quả thực khiến cho người hưởng thụ. Tối nay chẳng lẽ muốn bỏ lại ta một mình đi vào giấc mộng sao?” Cặp môi phi sắc kia chặt chẽ kéo lên, “Không cho Ngọc Nghiễn bội tình bạc nghĩa ah.”

“Người...” Kỷ Tiêu vốn cũng không phải là người có tính nét cương liệt, bị hắn lấy ôn nhu bức bách như vậy càng không thể nói nên lời cự tuyệt. Nắm bắt thanh mực kia trong tay, bị khí tức bên tai chọc cho cổ thẳng co lại, “Người đã có thể từ mực tu thành hình người, chắc hẳn không dễ. Biết rõ đây là sự tình tổn hại đạo hạnh, vì sao còn muốn làm ẩu. Sớm làm... Sớm đi làm chút ít chính sự, chớ dây dưa với ta để rồi...”

Y hướng dẫn từng bước, vốn muốn trông cậy vào lý lẽ rồi có thể làm cho Long mực này rời đi. Ai ngờ trước mắt một mảnh tối, nam nhân trong nháy mắt tắt ánh nến cả phòng, trong bóng tối âm thầm trực tiếp đem tay tham tiến vào áo của y.

“Ngọc Nghiễn lại muốn ta đi? Xem ra chỉ có thể cho người từ nay về sau đều không có thể ly khai ta mới tốt.”

Không khỏi phân trần mà lột bỏ quần áo đơn bạc của Kỷ Tiêu. Kế tiếp là tiêu hồn thực cốt hút quần hôn. Kỷ Tiêu ngẩng cổ lên thở dốc một lát mới kịp phản ứng, ôm tay nam nhân nói: “Người không phải nói đêm nay không...”

Nam nhân theo cổ y mà ngẩng mặt. Trong bóng tối, y âm thầm thấy Kim Long vân trên trán hắn có chút ánh sáng trong suốt, làm nổi bật khuôn mặt mịn hoặc kinh người, trên môi còn mới hôn ra thủy sắc đậm mờ.

Kỷ Tiêu đỡ đầu mà nhìn hắn, nửa câu còn lại cũng không nói được, để lại đôi môi hé mở. Chỉ là nghi hoặc, một thói cổ mực, cho dù được linh khí, biến thành yêu quái, như thế nào lại làm rung động lòng người như thế.

“Được rồi, tối nay ta không động người. Bất quá, người cần phải như trước, như vậy mà ôm ta chìm vào giấc ngủ,” Nam nhân một mặt nói, một mặt chôn đến trước ngực y, “Ngọc Nghiễn, trước người, không có người đối đãi ta trịnh trọng như thế.”

Nội tâm Kỷ Tiêu chợt mềm nhũn, nhịn không được đưa tay xoa đỉnh đầu của hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Có thể nói cho ta biết tên họ của người hay không?”

“Long Mặc.” Thanh âm kia bỗng nhiên thấp xuống dưới, “Ta gọi là... Long Mặc.”

Kỷ Tiêu có chút sững sờ, bỗng nhiên tay lại bị cầm, nam nhân có chút tính trẻ con cười cười: “Cùng Ngọc Nghiễn rất xứng, phải hay không?”

Kỷ Tiêu có chút đỏ mặt, bị cánh tay Long Mặc quán quít lấy cũng không cách nào xoay người sang chỗ khác, đành phải để hán nằm trên người mình. Suy nghĩ chốc lát, cuối cùng nói ra nghi hoặc trong nội tâm: “Người thực sự không phải là tiền triều ngự mực đúng không? Khi Tuấn Nghi đưa tới, ta tựa nhìn ra có chút không đúng. Chẳng qua nếu vạch mặt, ngược lại lộ ra nhân lực hán không tốt, khó coi, sợ hán mất mặt mũi.” Vuốt ve ngón giữa lạnh buốt của hán trong tay, ” Niên đại mực này so tiền triều khai triều còn sớm hơn. Người... đến tột cùng là vật năm nào?”

Long Mặc sợ sệt chốc lát, bỗng nhiên lông mi nâng lên: “Ngọc Nghiễn nổi danh là người phẩm mực, vậy mà nhìn không ra. Cho dù nghe từ miệng ta, cũng không phải bản lãnh của người, không bằng đoán xem?”

Kỷ Tiêu nhú nhú mày, cũng không cùng hán dây dưa, mí mắt rủ xuống không hề nói nhiều.

2. Chương 2

Mùng chín tháng tư, là sinh nhật của Diên Tương Thái tử. Người này trước kia là Lục hoàng tử, vừa được sắc phong làm Thái tử hồi đầu năm. Nói đến có chút đột ngột, nếu phải bàn về nguyên nhân gây ra, là do cuối năm trước Minh Đế có nói với quần thần: Trong đêm mộng thấy Thần Long bẩm báo, Lục hoàng tử Diên Tương chính là thiên mệnh sở quy, cho nên triệu người phác thảo ý chỉ. Nhưng nói về câu chuyện trong mộng của Minh Đế chung quy nghĩ lại có chút kỳ quặc, người tin điều này cũng không nhiều. Bất đắc dĩ, người của hoàng thất đều là thiên tử, Minh Đế đã mở miệng, những người phía dưới là thần tử tự nhiên cũng không dám nghịch ý. Mấy vị hoàng tử khác cũng không có chỗ dựa thế lực. Rất nhanh, Diên Tương đường đường vững vàng ngồi trên Thái tử vị.

Kỷ Tiêu đối với vị Thái tử mới phong này cũng không quen thuộc. Ngoại trừ Tuấn Nghi là quen biết từ nhỏ, còn lại thì y cũng cực kì ít có liên hệ với nhóm hoàng thân quốc thích. Huống chi gần hai năm nay vị Thái tử điện hạ này lại một mực tuần tra đốc chiến tại biên quan cho nên hai người bọn họ cơ hồ ngay cả bản mặt của nhau cũng chưa gặp qua.

Ai ngờ một ngày trước Thái tử lại cố ý sai người đưa thiệp mời cho Kỷ Tiêu, nói là nghe đầu Kỷ Học sĩ dạo gần đây có được một đỉnh mực tốt, nhất định phải mang đến để cho hán xem thử. Chỉ cần thoảng tưởng tượng thôi cũng có thể minh bạch, đích thị là cái tên Tuấn Nghi kia miệng hở đem việc này nói cho Thái tử điện hạ. Mặc dù Kỷ Tiêu không thích khoe khoang đồ trong nhà trước mặt mọi người, nhưng cũng không dám đem lời nhắc nhở của Thái tử gia xem như gió thoảng bên tai, đành phải đem chiếc hộp có chứa Long Mặc cẩn thận bỏ vào trong tay áo. Kỷ Tiêu cầm hạ lễ trên tay, là một quyển trục tranh chữ, theo chân tên hạ nhân đi ra ngoài cửa.

Yến tiệc còn hơn nửa canh giờ nữa mới kết thúc, trước cửa cung đã sớm chật ních xe ngựa của văn võ bá quan. Kỷ Tiêu thấp giọng phân phó tên hạ nhân vài câu rồi vội vàng đi đến Khai Minh Điện. Trước cửa điện, nội tiền thái giám nghênh lễ nhìn thấy Kỷ Tiêu khá lạ mặt, mà cũng do từ này giờ trong mắt toàn là những lễ vật cao quý như san hô, bình phong bạch ngọc, bầy trân tam bảo kim như ý,...nên khi nhìn thấy hạ lễ trông giống một cuốn họa trục này, tự nhiên cả hai mí mắt đều lười lơ lên, gương giọng nói: “Thỉnh đại nhân vào trong.”

Nhưng khi đưa bàn tay tới cầm lấy họa trục, phía sau bỗng nhiên bị một bàn tay khác tiếp được, ngay sau đó lại không một chút khách khí mở họa ra. Kỷ Tiêu cả kinh, gương mắt nhìn sang, chỉ thấy người nọ cúi đầu xem họa, còn cười một tiếng. Thái giám nghe xong tiếng cười kia, đột nhiên mở to mí mắt đang cúi, quay người quỳ xuống rung rung giọng, nói: “Điện hạ.”

Kỷ Tiêu cũng vội vàng theo đó quỳ xuống hành lễ: “Vi thần Kỷ Tiêu, tham kiến Thái tử điện hạ, cung kính Chúc điện hạ phúc thọ...”

Lời chúc mừng y còn chưa nói ra miệng, đã bị Diên Tương cắt đứt: “Nghe qua Kỷ Học sĩ tranh chữ song tuyệt, quả thật danh bất hư truyền.”

“Điện hạ... Quá khen rồi...” Hô hấp Kỷ Tiêu có chút bất ổn, lặng lẽ giương mắt dò xét. Thấy trước mặt là một thân cẩm bào vàng nhẹ như trời thu hương sắc, vạt áo thêu long vân, lại hướng lên đối diện, bên trên con mắt của Diên Tương, giữa lông mày rất có chút khí phách trường dương, ý tứ hàm xúc, nhưng niên kỷ còn rất trẻ.

Diên Tương hướng y gật đầu nhẹ: “Kỷ đại nhân xin đứng lên.”

Kỷ Tiêu chậm rãi đứng lên, lại nghe Thái tử nói: “Không biết Kỷ đại nhân có mang theo phương mực cổ quý hiếm kia đến không? Thật tốt, để cho tiểu vương mở mang kiến thức một chút.”

Kỷ Tiêu vội nói: “Chỉ là cổ mực tầm thường mà thôi, không tính là hiếm quý, thỉnh điện hạ xem qua.” Một mặt nói một mặt đem hộp trong tay áo lấy ra, nhưng có chút không muốn, cứ như vậy đưa tới.

Tùy tùng tả hữu gần đó lập tức bước lên, đem cái hộp kia mở ra, rồi sau đó nâng đến trước mặt Thái tử. Mắt Diên Tương lập tức rũ xuống nhìn vào trong hộp, khóe môi hiện ra một nụ cười khó hiểu: “Gần đây long thể của Phụ hoàng ốm bệnh nhẹ, không thể xuất hiện ở Khai Minh Điện cùng chư vị đại nhân trò chuyện. Ta lấy phương mực này vào nội cung cho phụ hoàng thưởng ngoạn một lát.” Điện hạ nói xong, liền xoay người dẫn tùy tùng “Người tới, đưa Kỷ đại nhân vào vị trí ngồi.”

Ánh mắt Kỷ Tiêu đuổi theo bóng lưng rời đi của Thái tử, ngay cả khi di chuyển cũng không yên tâm. Thành ra đi chưa được mấy bước liền đụng người đang trước mặt, là cái tên phò mã đã uống rượu đến say mềm, Tuấn Nghi.

“Ngọc Nghiễn huynh?” Tuấn Nghi thấy rõ người đụng mình là Kỷ Tiêu, lập tức nở nụ cười, “Hôm nay nhìn người vậy mà kiếm đủ mặt mũi rồi đấy nhỉ. Thái tử gia tự mình đi ra cửa đón người, còn khen người tranh chữ song tuyệt, thật sự là làm chúng ta ao ước đó.”

“Tuấn Nghi.” Kỷ Tiêu nhún mày nhìn hắn, “Ta cùng đám quý nhân bọn họ trước giờ không quen biết. Theo ý kiến của người, nếu Thái tử điện hạ thấy vừa ý phương mực kia, có thể nào lại đi đoạt đồ tốt của người ta hay không?”

Tuấn Nghi nhìn mặt y đầy vẻ buồn rầu, cũng không vui đùa nữa, suy nghĩ một chút nói: “Nếu Điện hạ thực ưa thích nó thì tặng người đi, ngày khác ta lại tìm cho người cái khác cũng tốt như vậy.” Thanh âm hắn thấp xuống thì thầm nói, “Hiện nay Hoàng thượng không khỏe, nếu thật sự có chuyện không hay, mà Thái tử thì chỉ có... Tóm lại nịnh nọt hắn một chút cũng không có chỗ xấu.”

Kỷ Tiêu trong lòng căng thẳng: “Cái này... Ta có thể dùng cái tàng mực khác đổi cho Thái tử gia, lấy Long Mặc về không? Cái kia, cái tàng mực kia...”

Sắc mặt Tuấn Nghi thu lại, lập tức nói: “Thanh Lan, người ngàn vạn đừng có phát sinh cái ý nghĩ như vậy. Nếu thật sự cùng Thái tử gia nổi lên tranh chấp, sau này muốn hóa giải bộ đơn giản sao? Một thỏi mực mà thôi, thật không đáng vì nó mà đắc tội vị quý nhân này. Trước mắt, bản án thủy vận vẫn còn trong tay Thái tử, cả triều văn võ ai không sợ bị quét xuống ngựa vì việc này, người còn muốn đi lên đụng vết đao sao?”

Kỷ Tiêu mở to hai mắt: “Mặc dù án thủy vận tham ô liên quan rất rộng, nhưng có quan hệ gì với ta? Ta làm quan ba năm, chưa bao giờ làm những việc sai trái, tất nhiên là không thẹn với thiên hạ, có gì sợ hãi.”

“Ai..” Biết rõ tính tình y không dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, Tuấn Nghi chỉ thở dài, khuyên nhủ, “Là ta nói nhiều rồi, người cũng đừng nghĩ như vậy, ngồi bên kia uống rượu đi. Trong nội cung kỳ trân dị bảo cái gì không có, Thái tử chưa chắc sẽ vừa ý tàng mực cũ của người đâu.”

Kỷ Tiêu do dự đi vào bên trong nội điện. Đối ẩm, uống rượu, vui đùa đều không hào hứng nổi, chỉ là ngược mặt lên nhìn vào hành lang trống rỗng sau điện. Đã qua cả buổi, thân ảnh thu hương kia (là cái người mặc đồ màu vàng như lá thu đó đó) cuối cùng mới xuất hiện trên điện, tùy tùng đi phía sau vẫn còn bưng lấy cái hộp nhỏ giống y chang như trước. Kỷ Tiêu vừa muốn thở ra một hơi, lại phát giác Diên Tương không bảo tùy tùng trả lại Long Mặc, trái lại lại hạ lệnh để cho nhóm cận thân bên người lần lượt đến thưởng thức đỉnh mực.

Mực đen lại hơi tím, trên có vân Kim Long, chính là Long Mặc của y bị lấy ra khỏi hộp, soi trên ngọn đèn lưu ly, trong ánh sáng lại hiện quang, giống như là vật sống lưu chuyển. Chúng thần tử vô luận hiểu mực

hay là không hiểu mực đều moi ruột gan ra mà bắt đầu tán thưởng, lần lượt vuốt ve cái thân mực lạnh như băng kia. Kỷ Tiêu chỉ có thể xa xa đứng ở đó, cắn chặt môi dưới, nhìn xem những cái ngón tay dính mồ hôi vết rượu kia, từng cái từng cái mơn trớn trên Long Mặc, đau lòng mà cơ hồ sắp ngất đi.

Cung yển năm nay tất nhiên là rượu ngon say lòng người, thêm Minh Đế không đi dự họp, mọi người càng không câu nệ. Cung yển vừa qua được một nửa, đồng liêu bên cạnh Kỷ Tiêu lại say hơn phân nửa. Y cũng không uống nhiều, bụng đầy suy nghĩ như thế nào mở miệng đòi lại Long Mặc. Ngẫu nhiên vừa nhắc mắt, đã thấy Diên Tương trên ghế cũng đã có cảm giác say say sưa sưa, đang bị vài tên nội thị dắt díu, tựa hồ muốn ra khỏi điện.

Nội tâm Kỷ Tiêu quỳnh lên, nhắc vạt áo bỏ lại yển tiệc đuổi theo. Đi được một nửa, một lão thái giám mặt đầy vui vẻ mà ngăn cản y: “Kỷ đại nhân đây là muốn đi đâu?”

“Ta... Ta có việc muốn tìm Thái tử điện hạ.”

“Ồ, cái này thật không khéo, điện hạ có chút say, đang muốn hồi cung nghỉ ngơi. Kỷ đại nhân có việc ngày mai rồi nói sau.”

Kỷ Tiêu dừng chân một chút, mắt thấy đám người kia đã vào hậu điện, cũng không thể tại thọ yển Thái tử trách móc kêu lên, chỉ đành phải hậm hực thối hậu hai bước, hướng thái giám kia nói: “Làm phiền công công hướng Đông cung bẩm báo một tiếng, nếu điện hạ đã giám định và thưởng thức thanh Long Mặc kia xong, lấy người thông tri hạ quan là được, hạ quan sẽ tới lấy.”

Lão thái giám vẫn như trước mặt đầy vui vẻ, nếp nhăn trên mặt khi cười giống như cứng tại khóe mắt, không chút sứt mẻ: “Đại nhân yên tâm, chúng ta sẽ để ý tới.”

Từ khi Tuấn Nghi đưa Long Mặc cho y, giường Kỷ Tiêu hàng đêm đều bị nam nhân chiếm, mà ngay cả thời điểm Kỷ Tiêu bận rộn công văn, hẳn cũng thư thái ý ở một bên chốc người, phủ viện to như vậy, đúng là không chỗ nào không có bóng hắt. Đêm nay, Kỷ Tiêu một mình hồi phủ, thật yên tĩnh, không nghe thấy nửa điểm tiếng động, tăng thêm gió đêm hơi lạnh, tăng thêm tịch liêu. Tắt ánh nến, nằm chết dí trên giường, bên tai thiếu đi những lời trêu chọc nhẹ nhàng vụn vặt, nhất thời không thể chìm vào giấc ngủ. Kỷ Tiêu sống 23 năm, lần đầu đã biết cái gì gọi là gối đầu một mình khó ngủ.

Mấy ngày kế tiếp vẫn như trước, ở bên trong Hàn Lâm viện có hằng hà quyển sách biên tu làm bạn, còn bên Thái tử một mẩu tin tức lẫn mực đều không có. Kỷ Tiêu đã từng muốn dứt khoát, bất cứ giá nào cũng phải đến thăm hỏi đòi lại, nhưng lại bị Tuấn Nghi giáo huấn một trận. Nói là hiện nay bao nhiêu người muốn tặng lễ cho Thái tử còn không có cửa, người còn muốn tiến đến lấy đồ, thật quá không lưu mặt mũi cho điện hạ rồi. Còn nói năm đó dù mất chút ít trân tàng nhưng người cũng không có keo kiệt như thế, hôm nay sao lại để ý như vậy? Chẳng lẽ thanh mực kia lại có cái gì đặc biệt sao?

Đối với câu hỏi này, Kỷ Tiêu cũng đành phải cười khổ nói quanh co, chính mình thâm nghĩ, Long Mặc kia cũng chỉ quá đáng là quần quít lấy người ta ấu tả mà thôi, quả thực không có ích. Còn nói Thái tử sau khi đến Đông cung, chính thức mở rộng tầm mắt, nói không chừng có lẽ là tìm được đồ chơi mới lạ, đã sớm quên tên Hàn Lâm nho nhỏ mình rồi.

Tuấn Nghi ngược lại rất thủ tín, rất nhanh tìm được mà đưa ra đỉnh mực không sai tỉ lệ. Kỷ Tiêu lại hoàn toàn không có hào hứng bình phẩm. Buổi chiều ngồi ở trước bàn xem xét mực mới, trong nội tâm bồi hồi không yên nghĩ về cái tên mặt trắng như tuyết, trên trán có Kim Long vân nhân nhạt kia.

Ngay tại thời điểm y ngẩn người, ánh nến bỗng nhiên bị gió thổi chớp động một hồi, lại giương mắt, trước bàn sách đã xuất hiện nhân ảnh.

“Người...” Kỷ Tiêu mở to hai mắt nhìn, nhất thời nói không ra lời.

“Ngọc Nghiễn không nghĩ tới ta sẽ trở về?” Khẩu khí Long Mặc có chút lãnh ý, tựa hồ rất không cao hứng, “Xem ra, Ngọc Nghiễn thật sự chán ghét ta, mới đem ta tặng người khác rồi.”

“Không... Không phải.” Kỷ Tiêu vội vã đứng lên, muốn giải thích, “Là Thái tử, hẳn không trả người về.”

Long Mặc lúc này mới giương mắt lên, sắc mặt lại càng thêm lúng túng: “Như vậy, là người e ngại quyền thế của Thái tử, nên mới đem ta đưa ra ngoài sao?” Khẩu khí hẳn than thở thật dài, “Ta còn tưởng rằng,

người là thật tâm yêu thích ta, không nghĩ tới nhân gian cũng là vô tình vô nghĩa như thế.”

Hắn nói xong mí mắt liền thả xuống, mặt đầy ảm đạm, tựa hồ nghĩ tới chuyện cũ thương tâm. Kỷ Tiêu càng thêm tự trách, vội vàng đi đến trước mặt hắn, có chút không nghĩ mà ôm lấy bờ vai của hắn: “Ta không muốn đem người đưa ra ngoài, chỉ là... Ta cho rằng chỗ đó của Thái tử càng thêm xa hoa, nói không chừng người sẽ thích...”

“Ưa thích?” Long Mặc cười lạnh một tiếng, “Người có nghĩ tới hay không, nếu khi bọn hắn hào hứng muốn nhìn màu mực, lại mãi không ra mực, sẽ không như người mà để ý như vậy, nói không chừng dưới sự giận dữ sẽ đem mực đập tan.”

Kỷ Tiêu cả kinh, nắm cánh tay của hắn ôm thật chặt, không ngừng nói: “Xin lỗi, ta chưa từng nghĩ đến chuyện này, ta... Ta sẽ không đem người đưa ra ngoài nữa.”

Long Mặc đưa mắt nhìn y nửa ngày, trong hốc mắt bỗng nhiên có chút ảm ướt, lẩm bẩm nói: “Ngọc Nghiễn, sao người có thể đối với ta như vậy.”

“Ta...” Kỷ Tiêu thấy hắn như thế, cơ hồ muốn khóc lên, “Là ta sai rồi, ta thực không biết nên bồi tội với người như thế nào mới tốt.”

Long Mặc nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nâng cằm y lên, con mắt sáng rực, phảng phất suy nghĩ, vừa rồi người thương tâm khổ sở có lẽ căn bản không phải là hắn, sau đó hắn lại có chút hưng phấn nói: “Thế Ngọc Nghiễn muốn thành tâm bồi tội sao?”

Kỷ Tiêu bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, tự nhiên cảm nhận được ý của hắn, trên mặt cực kỳ lúng túng, muốn thoái lui: “Ta...”

“Ngọc Nghiễn...” Long Mặc hơi tăng khí lực trên cánh tay, nghiêng thân để sát vào người y một chút: “Ta có thể chờ người bồi tội ở đây này.”

Hắn nói xong, liền nhẹ nhàng đóng mí mắt, trong ánh nến cánh môi đơn bạc ngạo nghễ ưỡn lên một đường cong cực đẹp. Kỷ Tiêu nhìn hắn, chỉ cảm thấy mờ mờ hồ hồ từ thái dương chảy xuống, ý thức cũng hỗn loạn. Y tựa như bị đầu độc tiến về phía trước một bước, gần gũi hắn, hơi thở như giao hòa lẫn nhau, trong mũi lại mơ hồ ngửi thấy mùi hương của mực, làm thân thể cả người nóng lên, phát nhiệt. Y cảm giác mình ước chừng là điên rồi, đối với một người nam nhân... Không, thậm chí chưa tính là người, là một tên yêu quái, lại sinh ra một sự mong mỏi khó hiểu như vậy.

Cơ hồ muốn được chạm vào bờ môi kia, trước khi... Y ôm bả vai nam nhân, cánh tay không tự giác câu lên cổ của hắn. Thân thể nam nhân lập tức chấn động, con mắt giật mạnh mở ra, hai đồng tử ở bên trong lộ vẻ huyết hồng sát khí, dọa Kỷ Tiêu hô nhỏ một tiếng, lập tức ngã trên mặt đất.

Long Mặc giật mình chốc lát, bỗng nhiên che mặt lại. Một lúc sau đó, khuôn mặt trở lại như trước, tuấn nhã trắng nõn như thường ngày. Hắn lo Kỷ Tiêu hoảng sợ không yên, rất có chút áy náy mà cười khổ nói: “... Xin lỗi, làm sợ người rồi...”

Bờ môi Kỷ Tiêu run rẩy cả buổi nói không ra lời. Qua thật lâu, mới có thể rung giọng nói: “Người vừa mới... Là xảy ra chuyện gì...”

Long Mặc gờ tay muốn kéo y, Kỷ Tiêu vừa bị kinh hồn định đẩy ra, hắn đành phải ngồi xổm xuống, thấp giọng hướng y nói: “Ta chỉ là... không thích có người chạm vào cổ của ta, không phải cố ý dọa người.”

Kỷ Tiêu trì hoãn một chút, mới lắc đầu nói: “Là ta sờ vào kiêng kị của người, ta nên xin lỗi người mới phải.” Y chớp mắt một cái trong lòng tỉnh táo lại, lúc này mới thoáng nhận thức được Long Mặc cũng không phải người, trong nội tâm nhất thời có chút rối bời.

Bỗng nhiên Long Mặc vươn tay ra sờ lên tóc y, Kỷ Tiêu muốn tránh ra, lại bị ôm chặt lấy. Sau đó hôn lên y hệt như cắn xé môi, y giãy dụa nhưng đã bị hắn ôm lên bàn sách.

“Ngọc Nghiễn... Người không được chê ta.” Long Mặc đột ngột nói những lời này, chậm rãi tựa đầu trên vai y, “Đừng lại đem ta đưa cho người khác, cũng đừng đem ta khóa trong rương... được không?”

Bị nói như thế, Kỷ Tiêu thực cảm thấy có lỗi với hắn, lấy tay vỗ vỗ lưng của hắn nói: “Ừm, bắt quá... Người đừng có lại làm những cái... chuyện hoang đường kia nữa.”

“Hoang đường?” Long Mặc dùng thái dương nhẹ nhàng cọ lấy cái cằm của y, “Chúng ta đều yêu thương lẫn nhau, hoan hảo không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Tại sao lại nói hoang đường?” (ý là chuyện hiển nhiên đó, yêu là mình cứ xxoo thôi @>.<@ cho=“” chúng=“” dân=“” coi=“” ké=“”>

“Yêu thương?” Kỷ Tiêu muốn sắc, “Người mới vào phạm trần, không hiểu sự tình nhân gian. Tình yêu là tư tình mật ngữ giữa nam nữ, ta và người không phải loại này...”

Câu nói của y lại bị chôn vùi trong miệng. Đầu lưỡi Long Mặc đã sờ lên cổ của y, rồi xuống hầu kết, ở nơi mềm cảm đó liếm láp qua lại, rồi một đường hướng xuống phía dưới. Sau khi tha cho hầu kết của y, hắn lại ngậm chặt một bên núm màu nhàn nhạt.

“A..... Người...” Kỷ Tiêu ra sức đẩy hắn, nhưng không đẩy được, ngược lại hai tay bị chế trụ đặt trên bàn sách.

Long Mặc ngoảnh mặt làm ngơ mà mút lấy chỗ đó, nghe y dần dần phát ra hơi áp lực thở dốc, mới ngừng đầu nhẹ giọng cười nói: “Ngọc Nghiễn rõ ràng ưa thích đẩy mà, vì sao phải khẫu thị tâm phi? Cũng bởi vì da mặt mỏng, tính tình lại như thế mới có thể một mực không có vợ a?” Hắn cúi người nhìn thấy mặt Kỷ Tiêu đỏ lên, lại nói, “Để ta làm thê thất của Ngọc Nghiễn đi, được chứ?”

Kỷ Tiêu không biết nên tức giận hay là buồn cười, hồi lâu mới nói: “Người cũng không phải nữ tử.”

Long Mặc tựa hồ có chút không thích, một tay cởi quần của y, dùng phần tính khí cực nóng kia nhẹ nhàng chọc lộng lấy giữa đùi y: “Nữ tử làm sao có thể cho người khoái cảm nhanh như vậy.”

Bị vật kia đỉnh đầu, Kỷ Tiêu cảm thấy da đầu đều run lên, liên tục lắc đầu nói: “Đừng, không được, không được a!”

“Xác định không được?” Long Mặc lại nhẹ nhàng gật đầu, rút phân thân kia ra, “Đã qua nhiều thời gian không có làm, quá chặt.”

Kỷ Tiêu nhẹ nhàng thở ra: “Vậy người còn không thả ta đứng lên.”

Lời y còn chưa dứt, liền hút một hơi khí lạnh ngược lại, hai chân dựng thẳng chống đỡ bên cạnh bàn. Long Mặc kéo hai chân của y ra, đẩy khe mông cúi đầu thè lưỡi ra nhanh liếm lên chỗ cửa vào tắc nghẽn.

“Không... Ah... Đừng...” Từng chữ bị đứt quãng, lại thở dốc, nói không thành câu. Khóe mắt Kỷ Tiêu đầm ướt không biết do đổ mồ hôi hay là bị bức ra nước mắt, toàn thân trên bàn sách tinh tế mà run rẩy.

Không biết có phải ảo giác hay không, đầu lưỡi Long Mặc tựa hồ trường gấp đôi đâm vào nội vách cổ đạo, càn quấy khiến cho hồn phách Kỷ Tiêu đều tản. Đến tột cùng là hắn ở đầu học được những... kỳ đàm kỹ xảo này, ý thức Kỷ Tiêu mơ hồ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, rồi lại rất nhanh ném đi trước khi ý nghĩ mờ ra.

Trên bàn sách giấy tiên lễ tề nhao nhao rơi trên mặt đất. Nguyên bản chỗ này thường chất đồng bọn nó nhưng bây giờ chỉ còn lại hai cái chân dài trần trụi, nam nhân đứng đấy theo động tác mà không ngừng lắc lư.

Bị nhiều lần đâm loạn làm cho địa phương ướt át mà mềm mại, chặt chẽ mà bao vây lấy đồ vật của Long Mặc, khi rút vào gian lại phát ra tiếng nước đầm mỹ. Kỷ Tiêu bị một phiến mực ôm trên thân, chỉ có thể nhắm mắt con mắt cần môi dưới. Bàn tay Long Mặc lại xoa tính khí giữa hai chân y, không nhanh không chậm mà xoa lấy, người kia dưới thân cuối cùng nhịn không được phát ra vài tiếng rên rỉ.

“Người đừng...không được... Không nếu như vậy...” Khóe mắt Kỷ Tiêu ửng đỏ, thở dốc nói, “Ta chịu không nổi...”

Nhưng y lại không biết bộ dáng này chỉ có thể càng kích thích dục vọng nam nhân. Long Mặc trong cười dần dần đã có chút tà ý, cầm lấy tay Kỷ Tiêu đi sờ chỗ kết hợp: “Ngọc Nghiễn đã bị gọi là mực si, thực sự rất ưa thích mực này của ta vậy sao?”

“Nói bậy... lưu manh...” Kỷ Tiêu bị hấn đỉnh khiến cho ngâm nga liên tục, giãy dụa mà khiến trách một câu, lại bị đồ vật nóng hổi giữa đùi làm cho càng hoảng sợ, nhanh chóng rút tay về.

Long Mặc trầm thấp cười cười, bỗng nhiên rút thân ra, rất nhanh lại lách đi vào, lại không vội mà xâm nhập, chỉ ở phần nông đảo quanh, một tắc thốn mà vào thăm dò nội cốc đạo, khi chạm vào một chỗ, Kỷ Tiêu bỗng nhiên run lên bần bật, ngẩn ngui mà kêu một tiếng,

“Ngọc Nghiễn còn nói không thích mực này, sao lại nhanh ngâm vào như thế?”

“Đừng... Ah...” Địa phương mẫn cảm trong cơ thể bị mài không ngừng, căn bản nói không ra lời. Trong đầu tức khắc trống rỗng, liền điểm rơi vãi một chút bạch trọc trên bụng của mình.

Long Mặc đột nhiên đình trệ, thấp đầu, nâng Kỷ Tiêu lên, con mắt y như bị sương mù phủ lên. Y nhìn thấy bên trên khoe miệng của hắn cũng bị dính một chút bạch giọt của chính mình, rồi sau đó một đầu lưỡi màu hồng thè ra liếm, liền đem chất lỏng nuốt vào trong miệng.

“Đồ vật của Ngọc Nghiễn uống ngon thật.” Hắn cười cười.

Mặt Kỷ Tiêu như bị phồng đến lợi hại, thoáng quay mặt qua chỗ khác, bộ ngực phập phồng nói: “Người đừng lèo bèo...”

Long Mặc không hề nói giỡn, bỗng nhiên cúi người đưa y bế lên, vẫn giữ lấy tư thế giao hợp đặt trên tường, liên tục đỉnh lên. Kỷ Tiêu cảm giác thân mình lay động tùy thời điểm sẽ rút xuống, không khỏi căng cứng thân thể, lại cảm thấy chỗ đang hàm cái vật cứng kia càng thêm nóng rực, làm cho y không còn đường lui.

Đối với tình hình vừa rồi, nhớ lại có chút không rõ, bởi vì lúc đó còn chưa kết thúc y liền hôn mê bất tỉnh, lần này mặc dù trong đầu chỉ có một mảnh hỗn độn, ý thức lại vẫn thanh tỉnh. Thời gian dài dằng dặc tựa hồ trôi qua, ngón tay trên bả vai Long Mặc dần dần cũng giữ không được, mà hắn lại còn chưa có dấu hiệu kết thúc. Kỷ Tiêu trong lòng ngực của hắn nhuyển đến nổi ngay cả khí lực xin tha đều không có, trong lỗ mũi chỉ có thể phát ra âm khóc.

Đến thời điểm xuất tinh, lại càng làm kinh người, Kỷ Tiêu cảm thấy trong ổ bụng đều tràn đầy dịch ẩm nóng, rồi lại không thể giãy dụa cho chảy ra, chỉ phải nức nở nghẹn ngào nhịn lấy. Cuối cùng, Long Mặc ôm y trở về phòng ngủ, Kỷ Tiêu nằm ở trên giường mềm mại mơ màng lập tức muốn ngủ, nhưng chợt nhớ tới một sự kiện, Long Mặc thật sự lưu lại mực nước trong cơ thể y sao?

Ý nghĩ này khẽ động, y liền cảm thấy trong huyết sau có chút ngứa, tựa hồ có cái gì đang muốn chảy ra. Y vùng trộm mở to mắt nhìn động tĩnh của Long Mặc, thấy hắn đã yên ổn nhắm mí mắt ngủ ở một bên, liền đánh bạo thò tay xuống thân dưới sờ soạng. Căng ra thân thể của mình cảm giác có chút quái dị, nhưng ngón tay xác thực có dính vào chất lỏng, xúc giác lại không hề giống nước mực.

Kỷ Tiêu khép hờ mắt, sột sột soạt soạt mà đưa tay đến trước mắt, mượn ánh trăng mờ lung nhìn nhìn. Quả nhiên trên ngón tay không phải màu đen, nhưng chất lỏng kỳ dị có chút vàng sáng lưu chuyển.

“Ngọc Nghiễn đang nhìn đồ đặc của ta?” Chẳng biết từ lúc nào Long Mặc chuyển người qua, miễn cưỡng chống đầu, trong ánh mắt tất cả đều là vui vẻ, “Vì sao không trực tiếp nói cho ta biết, muốn bao nhiêu đều cho người.”

“Người... Người...” Kỷ Tiêu quẩn bách được cả buổi cũng nói không ra lời, cuối cùng đột nhiên nói, “Người không phải mực yêu.”

Sắc mặt Long Mặc không có một chút chấn động, vẫn cười như trước: “Vì sao nói như thế?”

“Ta điều tra trong sách. Tuy có điển cổ đồ cổ thành tinh, nhưng lại không có các loại như văn thư. Huống hồ... Huống hồ mực bản (khối mực nói chung) là vật trừ tà, như thế nào lại tu thành yêu quái?” Kỷ Tiêu đối với quỷ thần mà nói cũng không rõ ràng lắm, bây giờ nhìn trên mặt hắn càng ngày càng vui vẻ, càng không có tự tin, nhưng y vẫn nói, “Cho dù... trở thành yêu quái, cũng nên là một thân hào nhiên chính khí (*vĩ đại, to lớn), như thế nào giống như người vậy...”

“Ta như vậy?” Long Mặc hí mắt nở nụ cười thật lâu, mới nói, “Ngọc Nghiễn, ta không phải vật của thế gian. Nếu người thật muốn biết lai lịch của ta, sao không đi hỏi cái tên phò mã nít ranh ồn ào đó từ đâu có được mực?”

Sau đó Kỷ Tiêu thật sự đi tìm Tuấn Nghi. Vị tam phò mã này hay giao phó nhiều việc cần làm cho Vũ Lâm Vệ Thống Lĩnh, ngày thường lại vô tư đi dạo ngay trong ngoài thành cung, thập phần dễ tìm. Lúc này vừa vãn bãi triều, văn võ bá quan lục đục ngo ngoe từ hai bên Chu điện đi ra, thân ảnh cao lớn của Tuấn Nghi đứng ở tầm bậc thứ mười trên bậc thang, rất dễ làm người khác chú ý, đang cùng Hộ bộ thượng thư Lý Kiến Sơ giáp mặt cúi đầu vừa nói xong cái gì đó, trông thấy Kỷ Tiêu mới giờ mắt lên, cười nói: “Ngọc Nghiễn huynh sao lại lên đến nơi này?”

Kỷ Tiêu hướng hần mỉm cười, ngược lại đối với Lý Kiến Sơ cúi chào: “Ân sư.”

Lý Kiến Sơ gật đầu nói: “Đã lâu không gặp người, hiện nay vẫn còn ở Hàn Lâm viện sao sao chép ghi sao? Đợi ta rảnh rồi sẽ thay người tính toán một chút.”

Kỷ Tiêu khom lưng thật sâu đi xuống: “Đệ tử thiên tư tối dạ (*trời sinh kém cỏi), hôm nay có thể có một chỗ đặt chân đã là rất may mắn, không dám hy vọng xa vời nơi khác, ân sư không cần phí tâm.”

Lý Kiến Sơ cũng không chấp nhất, tùy ý dặn dò hai câu, có chút không yên lòng mà bước đi. Chỉ còn lại Tuấn Nghi và Kỷ Tiêu đứng đối diện, vẫn là Kỷ Tiêu mở miệng trước.

“Tuấn Nghi huynh, ta có chuyện muốn thỉnh giáo.” Y dừng một chút, trực tiếp hỏi: “Cái phiến Long Mặc kia là từ chỗ nào có được?”

Thần sắc tự tại của Tuấn Nghi bỗng nhiên trở nên có một chút xấu hổ, ngơ ngác mà thông thả đi xuống dưới hai bước mới nói: “Ngọc Nghiễn huynh vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

Kỷ Tiêu càng phát giác được có cổ quái, truy vấn: “Là có lai lịch bất chính sao?”

“Không không không!” Tuấn Nghi vội vàng nói, “Ở đâu nói là bất chính, là lão đầu kia đã phải cố gắng kín đáo đưa cho ta đấy.”

“Lão đầu?”

Tuấn Nghi lờ miệng, khẩu khí than thở, dứt khoát nói: “Mà thôi, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, đến chỗ vọng lâu ta từng nghỉ ngơi hãy nói.”

Tường viện của vọng lâu bên ngoài cung rất cao lại gọn gàng, từ trên đây nhìn xuống phong cảnh vô cùng tốt, nhưng Kỷ Tiêu lại không có hào hứng thưởng thức, chỉ để ý thúc giục Tuấn Nghi bàn giao chân tướng có được mực.

“Từ khi Thái tử được sắc phong, lại không có người đi tuần tra ở biên quan. Lúc này Hoàng Thượng mới hạ chỉ từ hai tháng trước, để cho ta đi Tây Cương một lần, cái này người cũng biết đấy.” Tuấn Nghi thấp giọng nói, “Chỉ là trên đường quay về, thủ hạ ta phát hiện một chuyện tốt không thể nói. Phía trước có một cái cự hồ được tạo ra do lũ lụt trăm năm trước, phong cảnh cực đẹp. Chúng ta liền đi đường vòng qua chỗ đó đi dạo một chút. Ai ngờ ngày ấy thời tiết không tốt, nẩy ra cơn dông, chúng ta vào trong trường đình ven hồ tránh mưa, đụng phải một lão già. Lão già kia tướng mạo có chút quái dị, lông mày cốt cùng sống mũi đều cao ngất so với thường nhân, trong tay bưng cái hộp nhỏ, nhìn chăm chăm vào ta. Ta bị hần nhìn có chút sợ hãi, nhưng bên ngoài mưa rơi xuống như vũ bão, lại không thể kêu thủ hạ đuổi hần ra ngoài, ai ngờ hần lại tiến lên nói ta có quý nhân chi tướng.”

Nói đến đây, Kỷ Tiêu còn chưa tỏ thái độ, Tuấn Nghi chính mình lại Xùy~~ một tiếng: “Không phải ta khoe khoang, lúc đó tùy tùng đi theo rất nhiều, ta mặc quần áo phô trương như vậy, ai lại có thể nhìn không ra ta là quý nhân. Ta cũng chẳng muốn để ý tới hần, nhưng hần vẫn ngoan cố dâng hộp này đến nói, đây là một thời mực cực trân quý, hi vọng ta có thể chuyển giao cho người hữu duyên, rồi sau đó mới lại đội mưa đi, truy đều truy không ra là ai.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc nói: “Vậy người còn nói đó là tiền triều ngự mực, thiên hạ trong nháy mắt một cái duy nhất gì gì đó, nói có bài bản hần hoi...”

Sắc mặt Tuấn Nghi xấu hổ, lại thấp giọng nói: “Còn không phải trong đám thủ hạ ta có người hiểu được thể loại việc này, lại nhiều năm kinh nghiệm. Hần nói mực này có lâu lắm rồi, chính diện thân còn có Long văn, chắc là tiền triều ngự mực, ta liền y dạng họa hồ lô (*dựa theo dàn ý mà *khụ* chém gió thêm =_=) nói cho người nghe mà thôi.” Hần nói xong, than thở: “Ngọc Nghiễn, cũng không phải ta cố ý giấu diếm, chỉ

là trên đường tùy ý cầm được tiểu vật, lại cho rằng là lễ vật...có chút không thể nào nói ra được, lúc này ta mới chưa nói.”

Kỷ Tiêu thấy mặt mũi hần đầy áy náy, vội nói: “Tuần Nghi huynh đừng nói như thế. Cái kia xác thực là mực tốt, ta rất ưa thích.”

Nhưng Tuần Nghi lại không lộ ra một chút dễ chịu, ho khan một chút, nói: “Nhưng hôm nay, Thái tử Điện hạ đã muốn lấy nó đi, người cũng đừng đau lòng quá. Hiện tại ta đang vợ vết tin tức của mấy thanh cổ mực khác, có gì tốt sẽ nói cho người biết.”

Kỷ Tiêu tự nhiên không thể đem chuyện Long Mặc chính mình chạy đi trở về nói cho hắn nghe, chỉ đành phải nói: “Việc này ta sẽ để ý, Tuần Nghi huynh không cần phí tâm.” Nói xong liền tìm lý do cấp thiết đi khỏi.

Mà chẳng biết từ lúc nào ở bên ngoài đã có hai tên thị vệ trong cung đứng đó, thấy y đi ra nhân tiện nói: “Thái tử Điện hạ lệnh cho nô tài cáo tri cho Kỷ đại nhân một tiếng. Mấy ngày trước Điện hạ bận rộn quốc sự thật đã quên trả lại bảo mực, thỉnh Kỷ đại nhân hôm nay đi Đông cung lấy mực. Điện hạ còn muốn gặp mặt nói lời cảm tạ.”

Kỷ Tiêu khê giật mình, thầm nghĩ: Hắn là sự tình trong Đông cung phức tạp, Thái tử lại không phát giác mực kia không còn ở đó, lúc này mới lệnh y đi lấy? Vạn nhất đến lúc đó cầm cái hộp không đi ra, không có Long Mặc, Điện hạ chẳng phải là mặt mũi mất hết. Y một đường đi một đường cân nhắc, hay là đợi đến lúc lấy hộp mực, đừng mở ra thì tốt rồi, cứ như thế mà đem nó mang về, cho rằng là Thái tử trả mực cho y. Vậy là tất cả mọi người đều có đường lui.

Đợi đến lúc ý nghĩ đã được xác định, sau đó không sai biệt lắm thì bóng mờ của tòa Đông cung hơi có vẻ tối tăm phiền muộn này đã ánh vào tầm mắt.

Hôm nay thoát nhìn tâm tình Diên Tương rất tốt, không có giống như sinh nhật hôm ấy, tư thái từ trên cao nhìn xuống, trực tiếp cầm tay Kỷ Tiêu nói: “Kỷ đại nhân rộng lòng tha thứ. Mấy ngày nay vẫn là phụ hoàng long thể mệt mỏi, làm tiểu vương không khỏi phải đi lo liệu nhiều thứ, có một số việc vặt đều không rảnh chú ý.” Một mặt nói một mặt ngoảnh về phía bên cạnh sai người: “Còn không kêu Thu Lan đi lấy cổ mực đem đến.”

Kỷ Tiêu cũng đành phải cúi đầu, trái lương tâm nói: “Không dám không dám, mực kia cũng không có cái gì đáng giá, Điện hạ có muốn giữ lại thưởng ngoạn lâu hơn nữa cũng không sao.”

Diên Tương nhẹ giọng cười nói: “Ta nào có khả năng như đại nhân. Thật ra từ ngày ấy mực vẫn để trong hộp, ta lại không có thời gian lấy ra xem qua.” Nói đến đây, lại bồi thêm một câu, “Bất quá tiểu vương thật sự không có xem nhẹ nó, phải thiếp thân thị nữ trông giữ. Nha đầu kia rất cẩn thận, sẽ không cho nó dính vào lấy một điểm tro, Kỷ đại nhân cứ việc yên tâm.”

Nội tâm Kỷ Tiêu càng chột dạ, mồ hôi đều đổ trên trán, chảy ròng ròng: “Điện hạ hao tâm rồi.”

Rất nhanh sau đó, một cung nữ mặt mày xinh đẹp bưng hộp mực đi vào trong điện, tay giơ cao khỏi đỉnh đầu, quỳ đến trước mặt Diên Tương nói: “Điện hạ, mực mang tới.”

Diên Tương khê mỉm cười nói: “Không cần đưa ta, đây là đồ vật của Kỷ đại nhân, đưa hắn là được.”

Kỷ Tiêu vội tiếp qua, thấp thỏm không yên lại có chút vội vàng mà muốn bỏ vào trong tay áo, nhưng cảm thấy không ổn. Y quay người lại đối với Diên Tương thở dài nói: “Đa tạ Điện hạ.”

“Kỷ đại nhân không cần nhìn xem mực bên trong sao?” Diên Tương có chút vui đùa, “Không sợ ta thay đổi mực giả cho người?”

“Điện hạ nói đùa...” Kỷ Tiêu cười đến khóe miệng đều có chút cứng, dùng hết sức lực bắt động thần sắc mà thu hộp. Không biết vì sao hộp thoát khỏi tay, thẳng một đường bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Bốn phía chợt im lặng, mọi người đều ngay ngắn nhìn chằm chằm trên mặt đất. Ngoại trừ hộp gỗ ngã liệt, không có bóng dáng Long Mặc. Kỷ Tiêu trong lòng căng thẳng, cố gắng trấn định lại: “Cái này...”

“Nô tài lớn mặt!” Sắc mặt Diên Tương khó coi nghiêm nghị quát.

Kỷ Tiêu suýt chút nữa quỳ xuống, lại phát giác đối tượng Diên Tương quát mắng cũng không phải mình, mà là Thu Lan quỳ ở một bên.

“Cái cổ mực kia bị người lấy đi nơi nào rồi! Vậy mà muốn lừa gạt ta cùng Kỷ đại nhân, không muốn sống nữa sao!”

Thu Lan sợ đến mức đỏ cả vành mắt, liên tục dập đầu: “Điện hạ tha mạng, nô tài chưa từng tư tàng bảo mực (*cắt làm của riêng), không biết sao lại như thế...”

“Cái mực kia một mực do người bảo quản, lại dám nói thác không biết. Hảo cho một cái tiện tỳ mạnh miệng!” Diên Tương tức giận tới mức phát run, nhìn hai bên trái phải nói: “Đem nàng kéo ra ngoài đánh chết!”

“Điện hạ tha mạng, Điện hạ tha mạng ah...” Thu Lan oan uổng cầu khóc, lại bị mấy tên thị vệ thân thể khoẻ mạnh nắm tóc, thân bắt do kỷ kéo đi ra ngoài.

“Điện hạ!” Kỷ Tiêu bị biến cố bất thành linh xảy ra dọa ra một thân đổ mồ hôi, bước lên phía trước nói, “Cầu Điện hạ khai ân, tha cho cung nhân này. Mực này...Mực này biến mất có chút kỳ quặc, chưa chắc là nàng gây nên.”

Diên Tương dùng ánh mắt âm lãnh mà nhìn y: “Kỷ đại nhân nói là, trong nội cung của ta còn có những thứ gà gáy cầu trộm* khác (*loại người không minh bạch)? Mà thôi, việc này tiểu vương sẽ tra rõ. Bất quá tiện tỳ kia trông giữ đồ không được, vẫn là tử tội, Kỷ đại nhân không cần vì nàng cầu tình.”

“Không...” Kỷ Tiêu lập tức phản ứng, bởi vì chuyện Long Mặc mà muốn lấy đi một cái mạng? Y dùng sức nắm quyền, quét ngang nội tâm nói, “Không đối gạt Điện hạ, lúc này mực kia đang ở trong nhà của hạ thần. Nó... Nó có chút linh tính, thập phần nhận chủ. Cho nên... Cho nên mới chuồn êm quay trở lại chỗ thần, cũng không phải là do vị cung nhân này thiếu sót. Trước kia là thần lừa gạt Điện hạ, thỉnh Điện hạ giáng tội.”

Diên Tương nghe xong lời này, thần sắc có chút biến hoá kỳ lạ, cả buổi mới nói: “Người nói là, cái mực kia có chân, rồi chính mình trở về tìm người?”

Kỷ Tiêu lo lắng gạt đầu: “Việc này nói đến có vẻ vớ vẩn, thế nhưng chắc chắn một trăm phần. Cầu Điện hạ tha cho cung nhân kia.”

Hai mắt Diên Tương nheo lại, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ nói, là tiểu vương đức hạnh quá nhỏ bé, bị linh vật chán ghét mà vứt bỏ, cho nên ngay cả phong mực cũng không được lưu sao?”

Kỷ Tiêu cả kinh, bề bộn quỳ xuống nói: “Thần nói lỡ, việc này cùng đức hạnh của Điện hạ tuyệt không can hệ. Chỉ là mực kia cùng thần thật sự tâm ý tương hợp, cho nên mới...”

“Không cần phải nói.” Diên Tương hất cằm lên, lạnh lùng nói, “Ta không hỏi tội của người. Người lại đem mực kia đưa cho ta, ta ngược lại muốn nhìn nó như thế nào trở về tìm người.”

“Điện hạ!” Kỷ Tiêu ngẩn người, hướng hấn cúi đầu nói, “Tàng mực phong mực trong nhà thần, nguyện cho Điện hạ chọn lựa, nhưng duy nhất Long Mặc, thứ cho thần không thể đưa tiền.”

Đỉnh đầu bỗng nhiên không có thanh âm, sự im lặng này đã dài đằng đặc mà lại gian nan. Hồi lâu sau Diên Tương thở dài thật dài một tiếng: “Kỷ Tiêu, người thật to gan.”

“Thần...” Kỷ Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía hấn, bỗng nhiên bị khí thể kia áp bức bách ra một tia quật cường, “Thứ cho thần nói thẳng, mực này là đồ vật của thần. Tuy Điện hạ thân phận tôn quý, nhưng cũng không thể có đạo lý bắt buộc thần tử, đoạt thứ yêu quý của người khác. Nếu truyền đi, chỉ sợ sẽ hư mất thanh danh Điện hạ.”

Diên Tương cúi người, môi mím thật chặt khóe môi sắc bén, tiến đến thật gần nhìn y một lát, bỗng nhiên thẳng người lên nhìn hai bên trái phải nói: “Tiền đưa Kỷ đại nhân trở về.”

Ban ngày sau khi ở Đông cung cường tráng hết dũng khí, không đến vào đêm, Kỷ Tiêu lại có hối hận. Mặc dù y đối với quan trường sâu cạn không thông hiểu, nhưng bây giờ thực sự thập phần minh bạch, đặc tội Thái tử Điện hạ tuyệt đối là chuyện nguy hiểm không tưởng, chỉ là còn không biết vị Thái tử hỉ nộ vô thường kia đến tột cùng sẽ chuẩn bị trả thù y như thế nào. Liên tục khổ cực suy nghĩ, vẫn chỉ rơi vào đau

đầu mà thôi, y liền xem bảng chữ mẫu thường ngày yêu thích, cũng phiền muộn, đối với ánh nến trên bàn chỉ còn thán khí (*than thở, chán nản).

Bất tri bất giác, một bàn tay đập vào bờ vai của y, sau đó mới là một tiếng khẽ gọi: “Ngọc Nghiễn.”

Kỷ Tiêu biết là Long Mặc lại hiện hình người đi ra, liền than nhẹ, thấp giọng nói: “Hôm nay ta đi Đông cung một chuyến.”

Đối diện với hắn, giống như những việc khiếp đảm kia, ủy khuất cùng phần nộ giấu ở trong lòng đều giấu không được. Kỷ Tiêu bất tri bất giác đem những chuyện gặp gỡ ngày hôm nay nói tất cả một lần, nói đến cung nữ suýt nữa bị xử tử kia lưng đều khởi xương rung động, lẩm bẩm nói: “Người này nếu bị kích thích đúng chỗ, cũng không phải là hiền đức chi quân, còn muốn bức ta đem người lại đưa cho hắn. Ta... Ta không có đáp ứng.”

Long Mặc nghe từ đầu tới đuôi, lông mi đều không nhúc nhích lấy một phát, chỉ là nhiều lần vuốt sau cổ Kỷ Tiêu, cuối cùng mới nhẹ nhẹ cười cười: “Đa tạ người.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc lắc đầu: “Không cần tạ, ta dù gì cũng không thể đem người giao trong tay cái loại người này...”

Tay Long Mặc có chút dừng lại, bỗng nhiên ôm nhanh y, khí tức nóng rực mà dán lỗ tai của y nói: “Ngọc Nghiễn, người thật tốt.”

Kỷ Tiêu bị thụ kinh hãi, lúc này lại đặc biệt không muốn xa rời hơi ấm của hắn, cũng không giống như ngày xưa không được tự nhiên, nhẹ nhàng trở tay ôm lấy lưng của hắn. Ở đằng kia ôn hoà hiền hậu ôm ấp hoài bão ở bên trong dần dần bình tĩnh xuống dưới, cũng không có để ý đến trong mắt Long Mặc thâm thúy không tầm thường.

3. Chương 3

Cuối mùa xuân tiết, trong kinh thành mưa phùn không ngớt. Sinh nhật Thái hậu cũng sắp đến, lại còn trùng vào ba ngày được nghỉ, văn sĩ trong triều học đòi văn về mừng rỡ đi tìm bằng hữu để cùng dã du ở vùng ngoại ô, rảnh rỗi lại ngâm hơn mấy câu thơ dưới trời mưa dầm tằm tã. Tam phò mã Tuấn Nghi, cái tên gần đây luôn yêu thích vui đùa ngày hôm nay lại đi tới quý phủ Kỷ Tiêu với sắc mặt nghiêm trọng. Sau khi cùng y nói thăm một hồi trong thư phòng, tên đó cơm cũng không ăn, cười ngựa không biết lại vội vàng đi nơi nào. Mà Kỷ Tiêu khi bước ra thư phòng thần sắc cũng trở nên không tốt, kêu quản gia lên hỏi tài sản trong phủ, rồi trở về kiểm lại vốn riêng, đồ trâu bầu nữ trang các loại, không biết y đang tính toán cái gì.

Đến thời điểm đêm dài người tĩnh, Long Mặc vẫn như trước tới tìm y. Thấy y chỉ choàng kiện áo tơ đơn bạc tựa ở phía trước cửa sổ ngắm người nghe tiếng mưa rơi tí tách, ôn nhuận trên gương mặt có một chút phiền muộn cô tịch. Thật đúng là khiến cho người ta không tự giác muốn yêu thương y một phen.

“Ngọc Nghiễn suy nghĩ cái gì đây?” Long Mặc có chút cúi người xuống, vừa định đưa tay ôm y, lại thành linh bị đẩy ra.

Thần sắc Kỷ Tiêu lãnh đạm lắc đầu: “Ta có chút chuyện phiền lòng, người tạm thời đừng đến nhiễu ta.”

“Ah? Chuyện gì phiền lòng, không bằng nói ta nghe một chút?” Long Mặc miễn cưỡng nường đến chỗ y, đứng đối diện dựa vào bệ cửa sổ bên cạnh. Mặc dù trong miệng nói chuyện, ánh mắt lại suông sã tứ phía đánh giá y, cái cổ cùng xương quai xanh trắng nõn hiện ra dưới vạt áo lông lèo.

“Hôm nay ta nghe nói...” Kỷ Tiêu tựa hồ phiền não một hồi lâu, nói khẽ, “Duyệt Châu mấy tháng này không có mưa xuống, trước mắt cũng sắp tới lúc thu hoạch Mang chủng rồi, năm nay lại hạn xuống dưới, hẳn là sẽ không thu được gì.”

Long Mặc nhẹ nhàng nhíu lông mày: “Duyệt Châu? Đó là địa phương nào? Gần kinh thành không? Chỗ đó không có lương thực hội đói bụng đến người sao?”

“Đó là quê nhà ta.” Kỷ Tiêu thấp giọng nói xong câu này, lại lầm bầm lầu bầu giống như thấp giọng nói xuống dưới nữa, “Lúc này ta chỉ là khổ ba ba nước* trong văn chúc (*nước đắng, tuy rất thanh khiết và bổ dưỡng nhưng thường bị người xem nhẹ, y ví mình như quân tốt nhỏ nhoi không đáng kể)không có một chút biện pháp, chỉ có thể chính mình tự ra chút ít ngân lượng. Còn lại phải đợi Tuần Nghi kêu gọi mọi người. Hi vọng trước khi thu đông đến có thể vận chuyển một lượng lương thực.”

Long Mặc y nguyên khó hiểu: “Tại sao hoàng đế các người lại mặc kệ?”

“Triều đình chỉ giúp đỡ cấp lương thực khi thời điểm tình hình tai nạn thập phần nghiêm trọng. Còn phải có trực cấp tấu chương đưa lên, lúc sau Hộ bộ xét duyệt, ngự bút thân phê, trùng trùng điệp điệp chậm trễ xuống dưới, không biết muốn chết đói bao nhiêu người...” Kỷ Tiêu tựa hồ nghĩ tới chuyện cũ đau khổ, ánh mắt buồn bã, liền không nói.

“Loại thiên tai này, nhân lực khó có thể chống đỡ. Ngọc Nghiễn ở chỗ này phát sầu cũng vô dụng, không bằng thư giãn một chút?” Long Mặc nói ngữ khí nhẹ nhàng linh hoạt. Hắn đứng thẳng người lên hướng y đi tới, đưa tay vuốt vuốt một búi tóc dài rũ xuống, thấy y không có phản ứng, lại cúi đầu đến thân cổ của y. Bỗng nhiên “BA~” một tiếng, trên gương mặt bị đánh một cái.

Lần này đánh cho hắn có chút tỉnh mộng, lúc ngẩng đầu nhìn, trên mặt Kỷ Tiêu đã có chút nộ khí: “Duyệt Châu là chốn cũ của ta. Năm đó song thân của ta là do đại hạn trong năm chết đói tại chỗ. Hôm nay thăm kịch lập tức muốn tái hiện, bảo ta như thế nào không lo lắng.”

Thần sắc Long Mặc bình thản nói: “Thiên hạ này từ xưa đại hạn, hồng thủy chưa bao giờ ngừng, hôm nay bất quá là luân phiên đến Duyệt Châu kia mà thôi. Sinh tử khó tránh, đều là số trời, người nhiều lý lẽ như vậy để làm gì.” Hắn nói xong còn đánh một cái ngáp, giơ tay đến kéo Kỷ Tiêu, “Khó có được mấy ngày nay người không cần ra ngoài, chúng ta sớm đi nghỉ ngơi mới là đúng đắn.”

Kỷ Tiêu tức giận tới mức phát run, lập tức ra khỏi người hắn: “Quả nhiên là yêu quái không có gốc rễ, cho nên tình cảm quyến luyến quê nhà cũng không hiểu. Trong nội tâm người chỉ có mấy loại suy nghĩ kia, đợi làm chuyện hạ lưu. Ta còn ở đây nói với người, bày tỏ những lời...tâm sự, quả thực là đàn gảy tai trâu!”

Sắc mặt Long Mặc dần dần thay đổi, tựa hồ muốn nói cái gì, Kỷ Tiêu đã xoay người đi qua: “Người đi ra ngoài, ta không muốn gặp người.”

Kỷ Tiêu vốn là người tính tình ôn thiện, đến ngày thứ hai tức khí liền tiêu tan, thậm chí có chút tự trách. Y thầm nghĩ, bản chất Long Mặc là không thông hiểu tình cảm nhân gian, lời nói, ngôn ngữ như đều xuất phát từ thiên tính, mà khi chính mình bật thốt lên mấy câu nói có chút nặng lời không biết có làm hắn thương tâm không. Vào đêm khó khăn gần kề, y cố ý thấp sáng đèn cây trong phòng ngủ, chờ người kia như thường ngày, hắn cũng đồng dạng đẩy cửa phòng ra, khẽ cười nói một câu: “Ngọc Nghiễn.”

Trong thoáng chốc có người ở phía sau ôm lấy y, còn cúi đầu xuống nhẹ cọ trán của hắn, thấp giọng nói: “Ngọc Nghiễn vẫn còn giận ta sao?”

“Không có.” Kỷ Tiêu có chút khổ sở mà quay người trở lại ôm lấy hắn, “Là ta không nên nổi giận với người.”

Nhưng không biết sao, Long Mặc bỗng nhiên đẩy y ra, giữa lông mày hiện lên lãnh ý chưa bao giờ thấy qua: “Phàm nhân các người thật sự là biến đổi thất thường.” Nói xong, lại rút thân rời đi.

Trong nháy mắt, hàn ý bao quanh toàn thân Kỷ Tiêu, y tức thì tỉnh lại. Lúc này y mới giật mình, thì ra hết thấy đều là mộng, trời đã có chút sáng, chính mình lại gục xuống bàn đợi một đêm. Giọt nền trên bàn đã cứng lại chồng chất tầng tầng lớp lớp cùng một chỗ, để cho Kỷ Tiêu không khỏi than thở đi ra.

Kể tiếp vài ngày, Long Mặc thủy chung không có hiện ra hình người, mực kia cũng một mực lẳng lẳng nằm ở trong hộp trên bàn. Mỗi khi bình minh hay hoàng hôn xuất hiện, nó lại lưu chuyển lên vàng sáng ám tím.

Kỷ Tiêu đã từng trong đêm khuya không người đem mực kia giữ trong lòng bàn tay thấp giọng nói: “Long Mặc, người đi ra được không?” Nhưng lại lẳng lẽ không có đáp ứng. Y chân chừ chốc lát, lại thả vào trong hộp, yên lặng đem câu nói phía sau kia nuốt trở lại trong bụng. Ta... muốn gặp người.

Sách cổ đã nói qua, tinh quái yêu ma đều là sinh vật mờ ảo, không dễ bắt, ngẫu nhiên nhìn thấy cũng khó có thể gần nhau. Câu chuyện thư sinh thời xưa bị hồ yêu mị hoặc chỗ nào cũng có, tham lam hoan hỉ một thời gian dài, cuối cùng đều là thương tiếc mà chết. Chính mình hơn phân nửa cũng muốn đắm vào vết xe đổ của cổ nhân rồi. Kỷ Tiêu gấp cuốn Thượng Cổ lại, từ bên trong thư khố (*thư viện) chán nản, thất vọng đi ra. Lúc này vừa qua khỏi buổi trưa, sắc trời lại âm trầm xuống dưới, tựa hồ rất nhanh sẽ có một hồi mưa to.

Sáng sớm rõ ràng còn ẩm áp ánh nắng, cho nên y đã để mấy cuốn sách hạ tại hành lang phơi nắng, cũng không kêu hạ nhân bên trong phủ thu vào. Kỷ Tiêu trong nội tâm bất an, liền cáo từ xin nghỉ, vội vàng chạy về nhà.

Nhưng mà trên đường từ Hàn Lâm viện về đến nhà, trong khoảng thời gian ngắn ngủn y lại thấy sắc trời dần chuyển tinh (*trong xanh tan mây mù), vẻ lo lắng dần dần tán, sắc trời rất nhanh lại sáng lên. Đứng tại cửa ra vào Kỷ phủ, gia nhân trông thấy vội vàng chạy tới Kỷ Tiêu, có chút kinh ngạc: “Mới giờ này sao tiên sinh đã trở về rồi?” hần lại ngẩng đầu quan sát bầu trời, “Nay khí trời quả thực cổ quái, ngược lại giống như trời tháng sáu.”

Kỷ Tiêu cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua lên bầu trời, nhìn không ra mảnh khoe, liền tùy ý nhẹ gật đầu, đi tới nội viện. Sách vẫn êm đẹp nằm trên hành lang, mà cửa sổ phòng ngủ của mình lại mở ra, tựa hồ là bị đại lực phá mở, giấy trên cửa sổ đều kéo xuống phân nửa phiến, treo tại đó.

Kỷ Tiêu cho rằng không may gặp trộm, liền nhanh chóng vào nhà xem xét. Chỉ thấy trên giường rõ ràng có người, ở chỗ đó co rúc, màn che đầu giường cũng bị kéo xuống dưới, khóa lại trên người hần, xem tình hình có vẻ thống khổ.

Kỷ Tiêu vô ý thức muốn gọi người kia, rồi lại nhìn thấy mái tóc dài màu mực kia tán lộn bên gối rũ xuống thẳng đến chân giường. Trong nội tâm chấn động, đi lên vài bước, quả nhiên đứng là Long Mặc.

“Long Mặc, người xảy ra chuyện gì?”

Cởi bỏ màn che giường, gương mặt Long Mặc mới lộ liễu hiện ra. Sắc mặt hần tái nhợt, long vân màu vàng trên trán ẩm đậm rất nhiều, cả người đều thập phần yếu ớt. Thẳng đến khi đôi má bị ngón tay Kỷ Tiêu ẩm áp đụng một cái, hần mới chậm rãi mở mắt, thấp giọng nói: “Ngọc Nghiễn...”

“Người sao lại biến thành như vậy!?” Kỷ Tiêu vội vàng ở trên người hần lục lọi xem xét, “Có người làm bị người thương sao, hay là có người đến trộm mực?”

“Đừng kinh hoảng, mực còn trên bàn.” Long Mặc vô lực bắt được tay của y, “Người hãy nghe ta nói...”

“Người... Người muốn nói cái gì...” Nội tâm Kỷ Tiêu thấp thỏm không yên, lo lắng mà nhìn hần.

“Người đem thỏi mực bỏ vào trong chum đầy nước, dùng đá lớn đè lên, trong vòng bảy ngày không được mở ra.” Hần cố hết sức đứng dậy, hướng Kỷ Tiêu nói, “Mấy ngày nay ta không thể tới gặp người rồi, người đừng quá lo lắng.”

Kỷ Tiêu có chút bất lực, còn muốn hỏi lại, đã thấy Long Mặc tái nhợt nghiêm mặt thúc giục nói: “Nhanh đi... Nhanh đi...”

Y chỉ có thể nhẹ gật đầu, trong đầu vẫn suy nghĩ về Long Mặc mà đi vào hậu viện. Ngày thường tại đây tổng có mấy cái vạc lớn chứa nước, là chuẩn bị khi cháy nhà, đợi bất cứ tình huống nào. Trong vạc đều là nước trong từ giếng, thập phần trong suốt. Kỷ Tiêu do dự một lát, vẫn là đem mực cẩn thận thả vào. Sau khi đắp tấm ván lên che vạc, nhớ tới Long Mặc dặn dò, liền tìm đến lão bộc trong phủ có vẻ tin được, kêu hần đưa trọng thạch (*đá nặng) đến để lên, nội bảy ngày coi chừng trông giữ.

Làm xong hết những việc này, lại trở về trong phòng, trên giường chỉ còn có đệm chăn màn che nằm lộn xộn, đã không thấy thân ảnh Long Mặc.

Mùng mười tháng năm, liền truyền đến tin tức của mấy tháng hạn ở Duyệt Châu. Chỗ đó khi tới mùa Mang chủng trước sau lại xuất hiện trọn vẹn năm ngày mưa rơi xuống liên tục, dân chúng toàn thành đều hân hoan tung tăng như chim sẻ. Sáng nay trên điện, phía dưới cứ theo lệ thường lưu loát mấy ngàn chữ tán tụng Minh Đế Thánh Đức, quốc gia hưng thịnh hư thoại vô nghĩa. Tuần Nghi đứng ở dưới mặt nghe

được cơ hồ muốn đánh ngáp, tự cố gắng nhin. Đợi đến lúc cái lão thần run rẩy kia niệm xong tấu chương, trên ghế sau màn che lơ mờ truyền đến vài tiếng ho khan của Minh Đế. Theo như kinh nghiệm lâu năm của hắn, lúc này nếu vô sự là được bãi triều rồi. Nhưng mà Thái tử Diên Tương bỗng nhiên đi đến phía trước, ở dưới bậc thêm ngọc nói: “Phụ hoàng, nhi thần có việc khẩn tấu.”

“Hai tháng trước, phụ hoàng đem một án thủy vận giao do nhi thần tra rõ, nhi thần không dám lười biếng. Trải qua nhiều mặt điều tra, hiện đã đem tên họ quan viên liên quan đến án này và mức xếp ăn hối lộ vào tấu sớ. Thỉnh phụ hoàng xem qua.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả thần tử trong điện lúc trước buồn ngủ đều khấn trương lên. Ai cũng biết cự tham án lần này liên quan rất rộng, cơ hồ có thể quét ngang toàn bộ triều đình. Tấu sớ trong tay Thái tử Điện hạ cũng không biết nắm giữ bao nhiêu tánh mạng người thân ở bên trong. Đám kia chợt dạ hai cổ càng run run, mồ hôi lạnh chảy ròng mà nhìn về phía tấu sớ thật dài đang đưa lên Long án.

Đã qua buổi trưa, Kỷ Tiêu đang ở trong nội viện cùng đồng liêu lời ong tiếng ve. Y thấy Tuấn Nghi đầu đổ đầy mồ hôi mà đi đến, hiển nhiên là vừa chạy một đường dài. Hắn thấy Kỷ Tiêu, còn chưa kịp thở gấp mà nói thẳng: “Người có biết hay không...”

“Ta biết rõ.” Mặt mũi Kỷ Tiêu tràn đầy vui mừng, liên tục gật đầu, “Duyệt Châu mưa xuống phải không. Năm nay cuối cùng cũng không đến nỗi viên bi cũng không thu được...”

“Không!” Tuấn Nghi lập tức khoát tay đánh gãy y, sắc mặt hết sức khó coi, “Lý Thượng Thư liên quan đến bản án thủy vận, mới bị bắt giữ tại chỗ trên điện. Nghe nói... Nghe nói khả năng tháng sau sẽ tử.”

Kỷ Tiêu ngẩn ngơ tại chỗ, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng: “Ân sư... Ân sư sao có thể...” Y lập tức nắm ống tay áo Tuấn Nghi, “Là có người vu hãm phải không? Người cùng Hoàng Thượng có biện hộ cho ân sư hay không?”

“Ai, hôm nay người không lên triều, không biết tình huống ngay lúc đó.” Tuấn Nghi lau mồ hôi trên mặt, mới nhìn thấy bên cạnh có một vị Hàn Lâm khác, tùy ý hướng hắn nhẹ gật đầu, đem Kỷ Tiêu kéo đến trong góc thấp giọng nói: “Lần này tiền tham ô rất lớn, gần như đạt tới một năm thu nhập trong quốc khố. Thái tử vừa báo xong, Hoàng Thượng tức giận đến mức đứng lên sau màn che, không để ý bệnh thể, mắng chửi quần thần một trận. Theo Thái tử nói, Lý Thượng Thư lại một người nuốt riêng trọn vẹn trăm vạn lượng bạch ngân, còn lại vàng bạc ngọc khí nhưng không có ghi chép, khó có thể đo. Như vậy tính toán, tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội đều là rất nhẹ. Lúc này ta như vậy mà đi cầu tình, chỉ sợ Hoàng Thượng liền mặt con dâu (là công chúa vợ phò mã đó) cũng không cần xem, trực tiếp bắt ta đi ra ngoài trước giặt sạch dao cầu (trảm).”

Nếu là như thường ngày, Tuấn Nghi chưa bao giờ dám xưng vị Tam công chúa nũng nịu kia làm “con dâu”, hiện nay ước chừng cũng là do gấp đến độ thốt ra thôi. Kỷ Tiêu không có để ý cái này, y nghe được hai chữ Thái tử, trong đầu đã nổ cái tiếng sấm, lẩm bẩm nói: “Hắn là... Chẳng lẽ là lần trước ta đắc tội Thái tử, lần này hắn cố ý nắm ân sư của ta khai đao sao?”

Tuấn Nghi sững sờ, vội hỏi: “Người nói cái gì? Người khi nào lại đắc tội hắn?”

Kỷ Tiêu vội vàng đem chuyện trước kia không chịu đưa mực cho Thái tử nói một lần, mà đoạn tặc Long Mặc chính mình hồi phủ thì mơ hồ nhắc tới. Còn chưa nói xong, Tuấn Nghi dậm chân nói: “Trước kia ta đã dặn đi dặn lại, kêu người ngàn lần không được đắc tội Thái tử Điện hạ, sao người lại không nghe!? Hiện nay, hiện nay...” Hắn gãi gãi đầu, lại nói, “Không đúng, nói không chừng Lý Thượng Thư thật đúng là có tham vài thứ, cũng không phải do Thái tử cố ý khó xử đâu.”

Kỷ Tiêu lắc đầu liên tục: “Ta không tin ân sư sẽ làm ra chuyện như vậy. Ta muốn chính mình đến hỏi ân sư, tuyệt không thể để cho gian thần nịnh tử vu hãm sự trong sạch của người.”

“Hôm nay người bị giam giữ ở trong Thiên lao, không có thánh chỉ làm sao có thể gặp.” Tuấn Nghi nhún nhún mày, “Người đừng vội, đợi Phụ hoàng tiêu tan nộ khí chút ít, ta sẽ thử đi cầu ân điển.”

Khi còn bé song thân Kỷ Tiêu qua đời, trong nhà bần hàn, trong triều càng không quen bằng hữu. Lúc đó là mùa xuân trong học đường, y không có người hỗ trợ. May mà quan chủ khảo Lý Kiến Sơ thập phần thưởng thức văn phong của y, thu làm môn sinh. Lúc này y mới nhập nhần tiến thân vào Hàn Lâm viện,

được cái chức quan nhàn tản không lo âm no. Kỷ Tiêu đối với vị ân sư này cảm tình thực sự sâu nặng. Hôm nay thấy người bị tai vạ đến nơi, y không thể chỉ lo thân mình, trong lòng tràn đầy suy nghĩ như thế nào vì ân sư rửa sạch tội danh, cứu ra lao ngục.

Trong lòng y phiền muộn, thông thả bước đến hậu viện, trông thấy cái vạc nước, chợt nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra, hôm nay lại vừa đúng là ngày cuối cùng trong kỳ hạn bảy ngày của Long Mặc. Nhưng mà mấy ngày nay trong vạc một tia động tĩnh cũng không có, không biết đến tột cùng hẳn có ở bên trong đấy không. Long Mặc từ trước đến nay làm việc biến hoá kỳ lạ, Kỷ Tiêu chưa bao giờ hiểu được. Nhưng nói tâm không có tò mò cũng là giả dối, y dán tai trên vách vạc đá nghe một hồi, lại duỗi thân tay gõ, bên trong như trước không âm thanh.

Kỷ Tiêu nhìn chằm chằm vào tảng đá đang đắp trên vạc nước cả buổi, bỗng nhiên nghĩ đến, vạn nhất hẳn muốn đi ra, lại bị tảng đá kia chống đỡ, chẳng phải là sẽ bị buồn chết sao? Không bằng trước tiên đem tảng đá chuyển qua mở nắp vạc. Y âm thầm tính toán, cũng không gọi gia nhân, chính mình cố sức mà dời cái khối tảng đá lớn kia ném qua một bên.

Nếu đem tấm che đẩy ra một đường nhỏ, lặng lẽ liếc mắt nhìn. Chuyện gì sẽ xảy ra? Kỷ Tiêu ngừng thở, ma xui quỷ khiến mà vươn tay, đặt tại nắp vạc.

Lúc tấm che vạc cũ kĩ bị đẩy ra cơ hồ không có phát ra bất kì tiếng động gì. Kỷ Tiêu có chút khiếp đảm mà nhìn vào trong một cái. Bỗng nhiên cả người ngây ngẩn, rồi cánh tay duỗi ra, đem trọn cái tấm che quăng lên trên mặt đất.

Y cúi người xuống, tỉ mỉ hướng trong vạc đánh giá một lần, lại quay ra bên ngoài vạc nhìn nhìn, cơ hồ bốc lên một đầu mồ hôi lạnh. Trong vạc vậy mà cái gì cũng không có, không có mực dính y bỏ vào vài ngày trước, chỉ có một vạc tràn đầy nước không một giọt dư thừa.

“Cái này... cuối cùng là...”

Ngay tại thời điểm y thất thố lo sợ không yên, phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng cười khê: “Ngọc Nghiễn, người thực không nghe lời.”

Kỷ Tiêu quay người lại thật mạnh, trông thấy Long Mặc, mặt mũi đầy mỉm cười nhìn y. Quanh thân đã không còn cảm giác suy yếu để cho người lo lắng, phiêu nhiên như lúc ban đầu, đứng ngoài ánh sáng mặt trời, ngẩng đầu lên.

“Người...” Kỷ Tiêu giật mình, bỗng nhiên cởi áo ngoài, tiến lên hai bước đắp lên đầu cho hắn, vội vàng nói: “Bây giờ mặt trời đang rất mạnh, sao ngươi lại đi ra?”

Long Mặc nheo mắt lại, buồn cười: “Ta cũng không phải là cô hồn dã quỷ không thể xuất đầu ra ngoài ánh sáng, bất quá...” Hắn kéo áo mỏng che trên đầu, đi một bước về phía trước, đem Kỷ Tiêu ôm vào lòng ngực, thì thầm giống như thấp giọng nói, “Ngọc Nghiễn vì sao không nghe lời của ta, cũng không sợ hại chết ta sao? May mắn là ta có đề phòng.”

Trong bóng mờ của vải vóc, Kỷ Tiêu kinh nghi bất định mà nhìn về phía hắn, nhanh chóng giải thích: “Ta nhất thời hiểu kỳ, cũng không phải là cố ý hại ngươi, ta sau này không bao giờ ... nữa...”

Long Mặc thấy y không chút nào hoài nghi là mình nói đùa, trong nội tâm không khỏi ôn nhuận ra. Đối với đôi đồng tử ướt át cùng cánh môi khê run, cuối cùng nhìn không được, tựa như cúi người chần, lấp môi của y. Dây dưa thậm chí không chút nào lưu tình mà tay xiết chặt cầm của y, khiến cho y hé miệng, chính mình cũng không hề kiềm chế mà dùng lưỡi tiếp tục tìm kiếm trong miệng y.

Kỷ Tiêu “Ô ô” lấy hai tiếng rồi lui ra sau hai bước, y rất nhanh bị đặt trên tường hậu viện. May mà bên ngoài có áo che lấy, bằng không ngược lại, y thật muốn mắc cỡ đến chết rồi.

Sau khi nụ hôn thật dài vừa chấm dứt, Long Mặc như mới được phát tiết một phần, đem cái cảm dập đầu trên vai y, thở dài ra một hơi: “Thật muốn chết ta rồi.”

Mặt Kỷ Tiêu đỏ lên, lập tức nhớ tới bọn họ vì hiểu lầm mà tầm mười ngày không gặp nhau, xác thực thật là lâu không có hảo hảo thân cận rồi. Ngay cả y khi vừa mới hôn môi xong, toàn thân đều không tự giác mà bắt đầu...run rẩy.

So với y, Long Mặc hiển nhiên đã phải kiềm nén nhiều lắm, ý đồ của hắn rõ ràng muốn lôi kéo y mang vào trong phòng. Kỷ Tiêu nhìn sắc trời còn sớm, cộng thêm trong nội tâm lại đang treo chuyện khác, liền có chút ít kháng cự, thấp giọng nói: “Người sao có thể dâm tính như thế...” Y nói xong câu này, bỗng nhiên ngừng lại, trong đầu giống như tốc độ ánh sáng nhớ tới vài sự kiện. Cái người này bẩm sinh có linh khí đậm nước, cái trán có Long Văn màu vàng, còn đột nhiên biến mất năm ngày ở bên trong mực, Duyên Châu liền có năm ngày mưa, thậm chí còn có hắn đòi hỏi dục vọng vô độ. Y tựa hồ cũng đã có một đáp án.

“Long Mặc.” Kỷ Tiêu có chút chần chờ mà lôi kéo tay của hắn, “Người đến tốt cùng... Là Long hay là mực?”

Long Mặc bỗng nhiên ngừng bước chân, xoay người lại: “Người nói cái gì nha?”

Kỷ Tiêu cắn môi dưới, trầm thấp nói: “Khí hậu Duyên Châu ta cực kỳ quen thuộc, điểm báo lúc đó chính là trường hạn trường tai (*thiên tai hạn hán kéo dài), như thế nào trước khi thu hoạch Mang chủng lại vừa vặn có năm ngày mưa rơi xuống, chẳng lẽ là người làm hay sao? Người trở về suy yếu như vậy, cũng là bởi vì làm mưa xuống hao phí rất nhiều thần lực... đúng hay không?”

Long Mặc thoáng chốc im lặng, không như thường ngày vui đùa ứng đối với y.

Kỷ Tiêu thấy hắn không phủ nhận, trong nội tâm cũng âm thầm giật mình, hơi suy nghĩ, mới do dự tiếp tục nói: “Không biết người có phải là người của Long tộc cái gì đó không? Theo như trong sách ta đọc qua, tứ hải đều có Long Vương, còn lại sông, suối, hồ, biển cũng đều có người của Long Vương thủ, người là tử tôn của bọn họ sao?”

Long Mặc bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Long tông Long tộc ta không trèo cao lên đó đâu, ta chỉ là một tên Nghiệt Long may mắn đắc đạo mà thôi.” Ánh mắt hắn bỗng nhiên buồn bã, “Nói sau đi... Ta hiện tại sớm đã không được tính là Long rồi.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc mà hỏi thăm: “Vì sao ban đầu người phải nói mình là mực?”

Long Mặc mở trừng hai mắt nhìn y: “Người không phải ưa thích mực sao? Ta muốn lấy vật người ưa thích mà thôi.”

“Người...” Kỷ Tiêu lại bị hắn trêu cho đỏ mặt, “Người nói mình chưa tính là Long, lại bám thân vào mực này, là có nguyên nhân nào sao?”

“Ngọc Nghiễn muốn biết chuyện xưa của ta?” Long Mặc bỗng nhiên sờ qua sờ lại cái nút, nhẹ nhàng vẩy vẩy tay, “Người tới, ta cho người biết.”

Kỷ Tiêu như thế nào không rõ ý đồ của hắn, chột rợn lui ra sau một bước: “Chuyện xưa của người ngày sau ta sẽ từ từ nghe, hiện nay...” Y có chút cúi đầu xuống, “Người có thể giúp ta một chuyện được không?”

“Là chuyện gì đây nha?”

Kỷ Tiêu nhẹ giọng, khàn khàn than thở. Trong lòng của y kỳ thật thập phần do dự, bởi vì khi y nhìn thấy bộ dạng của Long Mặc mấy ngày trước, cũng có thể suy đoán đến trận mưa xuống kia tuyệt không phải chuyện đơn giản, không biết những ngày qua hắn đã khôi phục như thế nào, bây giờ chính mình lại tùy tiện tiếp tục nhờ hắn một việc khó khăn, thật không khỏi nói mặt mình đã quá dày rồi.

“Ngọc Nghiễn.” Chẳng biết từ lúc nào Long Mặc đã đi tới bên cạnh y, nhẹ nhàng lung lay bả vai y nói: “Người có gì khó xử, cứ nói với ta. Đừng ngại, ta sẽ hết sức giúp người.”

Kỷ Tiêu do dự cả buổi, cuối cùng vẫn nói với hắn: “Ân sư của ta không may bị kẻ xấu hãm hại, bị nhốt vào Thiên lao, rất nhanh cũng sẽ bị xử trảm. Ta muốn gặp mặt người một lần, ta muốn biết rõ sự tình chân tướng. Như vậy, ta mới có thể nghĩ đến biện pháp cứu người. Thế nhưng Thiên lao phòng giữ nghiêm ngặt, ta chỉ là một tên văn nhân, tay trái gà không chặt, thật sự không biết nên làm như thế nào... Long Mặc, người có biện pháp đem ta đi vào đó không?”

Thiên lao được đặt ở ngoại ô phía tây kinh thành, hiển nhiên không có náo nhiệt giống như trong thành, vừa vào đêm, liền càng yên tĩnh im ắng. Nhìn từ ngoài cửa chính, đập vào mắt là mấy chiếc đèn lồng sáng như tuyết, thấy rõ cả mấy tên lính canh tới tới lui lui, không có một điểm lơ đãng. Từ một nơi bí mật gần đó, Kỷ Tiêu nhìn quanh một hồi, hướng về phía sau nhẹ giọng nói: “Chúng ta làm sao đi vào?”

“Người trước nhắm mắt lại.” Long Mặc thấp giọng nói.

Kỷ Tiêu lật đặt nghe lời nhắm lại, trước mặt bất chợt phát qua một dòng khí lưu chuyển. Y có chút hoảng hốt, trong lòng bàn tay đều không tự chủ đổ mồ hôi, chợt trên môi ẩm áp, đúng là bị khê hôn nhẹ một cái.

“Người!” Kỷ Tiêu đột nhiên mở to mắt, “Đều tới thời điểm gì rồi, người còn...”

Long Mặc cười hì hì thối lui một bước: “Ai kêu bộ dạng người nhắm mắt lại đáng yêu như vậy, cũng làm cho ta nhất thời nhịn không được.” Hắn thấy Kỷ Tiêu cơ hồ muốn phát điên, vội nói: “Không đùa giỡn nữa, lần này là thật sự phải thi pháp rồi. Người nhớ kỹ, lát nữa ngàn vạn lần đừng mở mắt, làm xong việc thì trở về, ta lại mang người đi ra.”

Kỷ Tiêu đành phải tin hẳn một lần, lập tức nhắm mắt lại, thân thể tựa hồ lướt nhẹ trên không. Chỉ sau một cái chớp mắt ngắn ngủn trôi qua, đột nhiên sau lưng bị đẩy một cái, nghe được Long Mặc ở phía sau y thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Trước mắt trở nên tối tăm rất nhiều, trong không khí có mùi mốc meo ẩm ướt. Ở bên trong hốc tường có đốt chén nhỏ, ngọn đèn mờ nhạt, chiếu sáng chập chờn trước mặt tấm song sắt bị rỉ, bên trong song sắt càng thêm lờ mờ, mơ mơ hồ hồ mà chiếu đến một bóng người.

“Ân sư...” Kỷ Tiêu suýt nữa không chế không nổi thanh âm của mình, nhào tới trước hàng rào, lại bận rộn che miệng của mình.

Lý Kiến Sơ có chút giật mình, chậm chạp xoay người lại. Đợi sau khi hắn thấy rõ, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trong bóng tối giọng khàn âm trầm cả kinh nói: “Thanh Lan, là người sao?”

“Là đệ tử.” Kỷ Tiêu nhìn quần áo lão sư tả tơi, tóc tai bù xù, hốc mắt một hồi chưa xót, hạ giọng nói, “Ân sư người chịu khổ.”

“Người như thế nào vào được?” Lý Kiến Sơ kéo lấy xiềng chân đi lên trước song sắt, khó có thể tin mà vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên đầu Kỷ Tiêu: “Đi nhanh đi, nếu bị lính canh ngục phát hiện, sợ là không còn giữ được mệnh.”

“Yên tâm, không có người phát hiện đệ tử.” Kỷ Tiêu nắm chặt hàng rào, hỏi, “Đệ tử chỉ muốn hỏi một chút, có biện pháp nào có thể cứu ân sư ra ngoài không?”

Lý Kiến Sơ chán nản mà lắc đầu: “Không cần, đây là điều ta nên nhận được. Chỉ tiếc...làm phiền hà một nhà già trẻ. Nghiệp chướng của ta nặng nề ah.”

“Ân sư!” Kỷ Tiêu nóng nảy, “Chuyện này chẳng lẽ không phải kẻ xấu hãm hại người sao, những hối ngân (*ngân lượng hối lộ) kia chẳng lẽ không phải người khác giá họa cho người sao? Tuy đệ tử vô dụng, cũng sẽ làm tất cả biện pháp cho người lấy lại công đạo.”

“Thanh Lan.” Lý Kiến Sơ vô lực thấp giọng nói, “Ta thực sự rất thích người, người học sinh này, bởi vì người thiên tính thuần lương, thậm chí có chút không rành thế sự. Quan trường đen tối, như là đêm khuya, chỉ là người chưa từng giao thiệp nhiều, không biết sâu cạn. Người tôn ta vì sư, ta lại không phải là người đức hạnh cao thượng. Kỳ thật, nếu nhìn bao quát văn võ cả triều, cũng có mấy người không tham hối lộ. Hai ngày này ta đã nghĩ thông suốt, thiên lý sáng tỏ, thoát được hôm nay, lại tránh khỏi ngày mai. Ta Lý Kiến Sơ cúi đầu nhận mệnh, cũng không một câu oán hận.”

Kỷ Tiêu ngây dại, phảng phất nhìn thấy vì cái gì y đã từng toàn tâm thờ phụng lại giống như nứt vỡ trước mắt, y nhất thời không thể tin, rồi lại không thể không tin.

“Thanh Lan, chức vụ biên tu hiện nay của người mặc dù thanh sương quả nước (*thanh tịnh, ít lợi lộc) nhưng tốt xấu gì cũng có thể an tâm. Nếu một ngày kia, người có cơ hội bay thẳng lên mây xanh, sự bình yên này thực sự rất khó đổi lại được, người nhớ kỹ lời lão sư nói.” Lý Kiến Sơ nói xong những lời này, lại thúc giục, “Đi nhanh đi.”

Bên ngoài cửa sổ sắt nhỏ hẹp của Thiên lao bỗng nhiên truyền đến một tia sét rạch dọc cả bầu trời, chiếu vào bên trong lao ngục ánh sáng chói lóa như tuyết trắng, rồi lại rất nhanh trở lại đen tối trầm mặc, sau đó là vang lên một tiếng sấm nổ. Tiếng sấm nổ vang làm Kỷ Tiêu ở trong Thiên lao mất hồn mất vía mà thối lui, nhưng không ngờ lúc lùi về lại không thấy lối thoát đâu.

Rầm rầm mưa trút xuống dưới như muốn gột rửa trời đất, tiếng vang âm ỉ ở bên trong Kỷ Tiêu làm càng thêm lo lắng, y mờ mịt lục lọi bên tường, nhẹ giọng hô: “Long Mặc, người ở đâu, người ở đâu?”

Không có ai trả lời, tiếng sấm càng ngày nhiều theo sau tiếng nổ càng lớn, rồi sau đó trộn lẫn vài tiếng bước chân, Kỷ Tiêu lật đặt theo tiếng động xoay qua chỗ khác: “Long Mặc...”

Hai tên lính canh ngục đột đèn lồng kinh hãi lấp bắp: “Là ai!?”

Kỷ Tiêu bị dọa, ý nghĩ trống rỗng, quay người bỏ chạy, phía sau lập tức truyền đến tiếng quát: “Đứng lại! Không nên chạy!”

Con đường phía trước rắc rối phức tạp, phía sau người đuổi theo càng ngày càng gấp. Sau vài lượt chạy trốn, phía trước bỗng nhiên có rất nhiều tiếng bước chân kèm tiếng nổ, ý thức Kỷ Tiêu được không tốt, nhưng lính canh phía sau đang đuổi theo. Rất cuộc không có thời gian cho y cân nhắc, đột nhiên một mảnh ánh lửa tươi sáng chiếu vào lao ngục lờ mờ, ánh đèn phía sau cho thấy có rất nhiều người. Kỷ Tiêu tinh tường nhìn thấy thân ảnh ăn mặc hoa bào, diện mục tối tăm phiến muộn, Diên Tương Thái tử.

Đứng phía sau Diên Tương đúng là chưởng quân thiên lao Hình bộ chủ sự Vương Tường. Hắn thấy dưới mắt Thái tử mà còn xuất hiện chỗ sơ suất, lúc này sắc mặt cứng lại, chỉ vào hai gã lính canh ngục lão đảo đuổi theo quát: “Hai người các ngươi sao có thể gây ra chuyện quan trọng như vậy!”

Hai tên lính canh ngục thấy được tình huống thế này, đã sớm cúi người quỳ trên mặt đất: “Tiểu nhân tội đáng chết vạn lần.” Một tên trong đó chỉ chỉ Kỷ Tiêu: “Là hắn...”

Kỷ Tiêu sớm đã đứng bất động tại chỗ, trơ mắt nhìn xem hắn chỉ vào mình, nhưng lại ngay cả một câu biện bạch lấy cớ cũng nghĩ không ra. Trong lúc y đang hoảng sợ không biết làm gì, chỉ nghe một tiếng cười khê, Diên Tương mở miệng nói: “Thanh Lan sao lại ở chỗ này? Không gọi ta một tiếng để ta đỡ phải tìm người.”

Kỷ Tiêu nhất thời không có kịp phản ứng, chỉ kinh ngạc nhìn hắn, đã thấy Diên Tương quay đầu hướng Vương Tường nói: “Đêm nay thẩm vấn, ta đã triệu Kỷ đại nhân để làm ghi chép. Ai ngờ Thiên lao to như vậy, đến lúc Kỷ đại nhân đi phía sau đã bị lạc, ta còn đang muốn phái người đi tìm, nguyên lai là ở đây.” Hắn nói đến đây, hướng Kỷ Tiêu mỉm cười: “Thanh Lan thật là không thể làm cho người khác bớt lo sao? Còn quấy rầy đến hai thủ hạ của Vương đại nhân, còn không mau hướng Vương đại nhân xin tội.”

Vương Tường nghe xong lời này, vội hỏi: “Điện hạ nói gì vậy, là hai cái tên thô kệch kia đã dọa Kỷ đại nhân hoảng sợ. Kỷ đại nhân đã bình yên vô sự, như vậy hạ quan sẽ tiếp tục dẫn đường cho Điện hạ.”

Diên Tương nhẹ gật đầu, ngược lại hướng Kỷ Tiêu vẫy vẫy tay, ra hiệu cho y đến bên cạnh mình.

Kỷ Tiêu tuyệt đối không có ngờ tới Diên Tương lại biết lái khẩu (*dẻo miệng, lẻo lái lời nói) thay y giấu diếm, cũng không biết trong lòng của hắn có chủ ý gì, lại nghe hắn luôn mồm xưng tên tự của mình thật là thân mật, càng cảm thấy vô cùng quỷ dị. Nhưng mà hiện nay y cũng không thể biểu hiện bất an ra ngoài, y hướng Diên Tương gật đầu, rồi mới chậm rãi đi đến bên cạnh hắn. Vẫn như trước, có rất nhiều tùy tùng cung kính vây quanh Diên Tương, cùng đi sâu vào phía trong Thiên lao tối tăm.

Kỷ Tiêu một mặt đi một mặt nội tâm ngờ vực vô căn cứ. Bỗng nhiên trong lòng bàn tay nóng lên, ra y đã bị Diên Tương kéo lại. Kỷ Tiêu cả kinh run lên, thấy Diên Tương thần sắc như thường. Ống tay áo của hai người rộng thùng thình vén cùng một chỗ, người bên ngoài nhìn không thấy cái gì, nhưng Kỷ Tiêu lại xấu hổ đến cực điểm. Bởi vì mới gặp kinh hãi, mồ hôi lạnh đã đổ đầy tay, lúc này lại vừa vịn bị Diên Tương sờ, y càng kịch liệt suy nghĩ muốn thoát ra. Diên Tương tựa hồ phát giác được lực đạo của y, cứ như thế khê cười cười, thần sắc bất động mà buông tay y ra chỉ, thấp giọng nói: “Thanh Lan, đến rồi.”

Đêm nay thẩm vấn, bên trong chính là trọng phạm thủy vận án, Kỷ Tiêu đã vượt qua cửa lao, cũng đành phải ngồi ở dưới tay Diên Tương vì hắn mà ghi chép lại đêm thẩm. Nhưng vượt ngoài ý định, Diên Tương đang thẩm tra cũng không bày ra tư thế Thái tử ngang ngược can rở, mỗi câu hỏi đều có trật tự rõ ràng, ở giữa có chỗ hiểm. Cái này so với kiểu thẩm tra cường bức dụ dỗ ban đầu, Kỷ Tiêu cho rằng kém khá xa. Ngòi bút y xoát xoát trên giấy, trong nội tâm thực sự không khỏi bắt đầu suy tính, vị Thái tử này là người đã định tội danh cho Lý Kiến Sơ.

Sau khi thẩm vấn kết thúc, bên ngoài mưa to không chút nào muốn ngừng. Diên Tương đứng dưới mái hiên bên ngoài Thiên lao, quay trở lại nói: “Chỉ sợ Kỷ đại nhân nhất thời không cách nào trở về, tiểu vương tiến

người một đoạn đường.”

Mắt Kỷ Tiêu nhìn xe ngựa đẹp đẽ quý giá đứng bên kia, mặt lộ vẻ khó khăn: “Điện hạ...”

Đầu Diên Tương có chút cúi thấp, nhẹ giọng cười nói: “Sao vậy, Kỷ đại nhân còn sợ tiểu vương ăn người phải không? Nếu như ta muốn hại người, mới này sẽ không xuất thủ cứu người, lên xe đi.”

Bên cạnh lập tức có người chống dù, cẩn thận từng li từng tí mà giúp đỡ y lên xe ngựa. Lần đầu Kỷ Tiêu lên xe ngựa hoàng thất, chỉ cảm thấy mới lạ mà thấp thỏm không yên. Diên Tương rất nhanh cũng đi vào ngồi, gần y trong gang tấc.

Trong đêm mưa, xe ngựa đi cũng không nhanh. Kỷ Tiêu ngồi trong góc, bất an nắm chặt hai tay, không nói một lời. Một lát sau, Diên Tương mở miệng: “Kỷ đại nhân quả nhiên là thân phụ đệ năng. Lúc trước người có nói đỉnh mực kia có linh tính sẽ tự mình đi tìm người, tiểu vương còn không...tin lắm. Nhưng hôm nay tại Thiên lao phòng giữ nghiêm ngặt Kỷ đại nhân cũng có thể ra vào tự nhiên, tiểu vương thật đã muốn thay đổi cách nhìn.”

Kỷ Tiêu cả kinh, bề bộn khoát tay nói: “Thần tuyệt không phải thân sĩ đệ năng. Lần này đi vào Thiên lao thật sự là... thật sự là trùng hợp. Nếu không phải Điện hạ xuất thủ cứu giúp, hiện tại thần chỉ sợ đã chôn thân trong nhà tù rồi.”

Diên Tương nhẹ nhàng cười cười: “Ah? Nếu là do ta cứu được người, người sao lại không cảm ơn ta một tiếng.”

Kỷ Tiêu lập tức muốn hạ bái trong xe: “Thứ cho thần thất lễ.”

Diên Tương một tay kéo cánh tay y lại, khí lực hần rất lớn, thẳng đem Kỷ Tiêu kéo đến trước mặt mình, lập tức có chút hăng hái mà cúi đầu đánh giá đến y.

Kỷ Tiêu bị hần nhìn lông tơ đều bị dựng lên, có chút rụt rụt cổ: “Điện hạ...”

“Thanh Lan có chút sợ ta có phải hay không?” Diên Tương thấp giọng nói, “Kỳ thật lần này ta cứu giúp, thực sự không phải là tiểu vương không có mưu đồ.”

Hần nói đến đây, nhẹ giọng than thở, trên vai Kỷ Tiêu vỗ nhẹ hai cái: “Từ khi ta thụ phong Thái tử vị đến nay, quần thần đối với ta không khỏi tất cung tất kính, trượt tu xu nịnh. Những kỳ trân dị bảo kia càng nói liền không dứt đưa đến trước mặt của ta. Chỉ có lúc đó khi ta muốn mực...Lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, ta giống như đụng phải cái đinh, như khi Thanh Lan đối với ta lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt như vậy, cả triều cũng không có người thứ hai nữa. Khí khái của người ngày ấy, quả thực để cho tiểu vương khâm phục.”

Kỷ Tiêu không có ngờ tới hần rộng lượng như thế, nhất thời nói không ra lời, run sợ hồi lâu mới nói: “Thần... Thần sợ hãi.”

“Thanh Lan.” Diên Tương bắt tay của y, tiếp tục nói, “Ta tuy là thân cư vương tử vị, nhưng bên người lại không có nhân sĩ chính trực đến giúp đỡ. Trên triều đình thật sự giống như là ám dạ đi đường (*đi đường ban đêm mù mịch không rõ), vô cùng hung hiểm. Ta muốn mời người đến Đông cung Thái tử nhậm chức ở đó giúp ta quản lý, không biết ý của người như thế nào?”

Kỷ Tiêu vội hỏi: “Thần học thức nông cạn, chỉ sợ khó có thể đảm nhiệm.”

Diên Tương cũng không miễn cưỡng, nhẹ khẽ lắc đầu: “Thanh Lan không cần vội vã trả lời, nên cân nhắc chút thời gian rồi nói sau.” Hần nói đến đây, đưa tay vén rèm lên nhìn thoáng ra phía ngoài, “Đến quý phủ rồi, ta kêu người đỡ người xuống xe.”

Kỷ Tiêu ước gì có thể tranh thủ thời gian ly khai, y cũng vén rèm xe lên. Lúc quay lại, thân có chút do dự nói: “Có chuyện thần không biết có nên nói hay không.”

Diên Tương bỗng nhiên cười cười: “Là chuyện của Lý Thượng Thư sao?”

Kỷ Tiêu bị hần cười đến có chút sợ hãi, nhanh chóng thả đầu xuống: “Điện hạ...”

“Án này Phụ hoàng cực kì coi trọng, nếu có liên quan là tội lớn. Mấy ngày nay tiểu vương đang hết sức khuyên bảo, hi vọng có thể bảo trụ gia quyến vô tội của mấy vị đại nhân liên quan đến nhập án.” Diên Tương không vội không chậm nói.” Lý Thượng Thư nhận hồi lộ cực lớn, tiểu vương mặc dù biết hần là lão sư của Thanh Lan, nhưng thực sự không thể tổn hại quốc pháp đi miễn xá hần, mong rằng Thanh Lan thông cảm.”

Kỷ Tiêu im lặng gật đầu, cáo lui. Chẳng biết lúc nào mưa đã ngừng, đèn sừng dè đập vào gió xoáy, y chậm rãi trở lại trong phủ mình. Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh, ngọn đèn mông lung chiếu lên một bóng người độc lập trên cửa sổ phía trước. Kỷ Tiêu dừng một chút, nặng nề thả đèn lồng ngã trên mặt đất: “Người... Sao lúc này người lại đem ta vứt bỏ!”

Thân ảnh Long Mặc giật giật, quay người lại, chậm rãi đi đến bên cạnh y, nói khẽ: “Ngọc Nghiễn, xin lỗi, bên chỗ ta mới gặp... cừu gia trước kia.”

“Cừu gia?” Kỷ Tiêu hiển nhiên không tin,” Rõ ràng người nói mình mới gặp mặt trời không lâu, tại sao lại có cừu gia!? Người lại muốn nói dối trêu đùa hí lộng ta sao?”

Long Mặc trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên giơ tay lên, ngọn đèn trên bàn lập tức phát sáng, chiếu ra cả phòng xinh đẹp và tĩnh mịch. Hần tựa hồ có chút mệt mỏi, ho nhẹ một tiếng mới nói: “Ngọc Nghiễn, người muốn nghe chuyện xưa của ta không?”

Chú thích:

Mang chủng: Mang là Cỏ gai, lá nhỏ dài mà sắc, đâm vào người như mũi dao nhọn. Chủng: giống, loài. Bên từ điển nói rằng cây này dùng để làm hài, nhưng Duyệt Châu thu hoạch nó làm gì mình cũng không rõ.

Có nhiều từ khác đồng âm với nó như

[mángguô] Quả xoài

: Loài bò sữa, lông đen và trắng loang lổ.

Nhưng bản raw lại là chữ

Tóm lại do mị bất tài không thể thông hiểu ý đồ tác giả nên mị vẫn để nguyên âm Hán Việt cho nó xuôi văn.

4. Chương 4

Tóc của Long Mặc tựa hồ bị mưa làm ướt, có mấy sợi mất trật tự mà tán lác trên trán, lộ ra bộ dáng vừa cô đơn vừa đáng thương. Kỷ Tiêu thấy hần như vậy, lập tức cũng bình tĩnh lại, ngồi xuống, khẩu khí trầm thấp than thở: “Người nói đi.”

“Ta vốn là một con hắc thường luồng ở bên trong nhánh sông Mân Giang (*Sông Mân của tỉnh Tứ Xuyên), tu luyện đắc đạo, hóa thân long.” Giọng hần trầm thấp, nói xong lai lịch của mình, lại không có chút tình thần, nằm bên giường tựa đầu áp vào trong ngực Kỷ Tiêu,”Chỗ đó không có người của Long tộc, một mình ta xưng Vương, tiêu dao khoái hoạt, cứ như vậy ước chừng đã qua hơn 100 năm. Đột nhiên xuất hiện một tên tiểu tử đáng ghét.”

Long Mặc nói đến người này, sắc mặt có chút phức tạp: “Tên đó mới là Long Tử Long tôn chính thống, Động Đình hồ Long Vương gia Bạch Long Thái tử. Ta đánh giá hần chỉ là một tên nhóc con phú quý không rành thế sự, không có tài mọn nào khác, luôn dựa vào gia thế đi khắp nơi la lối om sòm. Hần đến thủy vực của ta, nói ta tự tung tự tác đảo loạn thiên thời khí hậu, lung tung gây sóng gió, kêu ta rút ra khỏi vùng thủy vực này. Ta tự nhiên không để ý đến hần, dẫn đến hai bên đánh nhau tàn nhẫn, chúng ta đều hóa

thân long, đánh trọn vẹn ba tháng. Kết quả địa phương đó liền có ba tháng mưa to gió lớn, thành hoạ hồng thủy, trực tiếp đem một cái thành trì náo nhiệt biến trở thành một mảnh hồ nước.”

Kỷ Tiêu khó có thể tưởng tượng tai nạn to lớn như vậy, kinh ngạc mà tiếp lời nói: “Vậy sau này người...”

“Thiên đình trách chúng ta xúc phạm luật trời, phán hai người bọn ta cùng tiến lên Long đài xử lăng trì.” Long Mặc nói đến đây, đôi má có chút co rúm, đơn giản chỉ hừ lên tiếng cười lạnh, “Ta còn tưởng rằng cái tên Long Thái tử kia gia thế nhiều hiển hách thế nào, chẳng phải lúc đó hắn cũng bị phụ thân nhà mình tự tay cột đưa lên Thiên đình sao. Mạng của hắn bất quá cũng cùng loại với ta – một con dã long bình thường ti tiện do trời đất sinh ra mà thôi.”

Từ bên trong lời nói của hắn cũng không khó nghe ra, hắn đối với vị Long Thái tử kia rất khinh thường, xem thường đến cực điểm. Nhưng Kỷ Tiêu cũng không bắt chấy để ý cái này, y giật mạnh nắm tay Long Mặc thật chặt: “Người nói... Người lên Long đài...lăng trì?”

Long Mặc biết rõ y muốn hỏi cái gì, ngửa mặt lên nhìn thẳng vào mắt y chỉ chốc lát: “Đúng vậy, ta trên Long đài bị cạo đi hồn phách. May mà có vị Tiên Nhân đem nguyên thần của ta phong vào bên trong một phiến tiên mực, đem thẩm nhập trong Kính hồ năm đó lúc chúng ta lao ra đánh nhau tạo thành. Ta ở trong hồ hơn 100 năm sau, không biết nhân gian tuế nguyệt. Vị Tiên Nhân kia nói ta cần đợi một người trong định mệnh của ta, chỉ ở bên cạnh hắn mới có thể khôi phục thân thể hình rồng.” Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Kỷ Tiêu thấp giọng nói, “Ngọc Nghiễn, người chính là người trong định mệnh của ta.”

Kỷ Tiêu ngẩn ngơ, lại hỏi: “Cái người năm đó cùng người tranh đấu ...cái vị Long Thái tử kia cũng không có chết?”

Sắc mặt Long Mặc ngưng trọng mà lắc đầu: “Ta không biết hắn dùng cái phương pháp gì để sống tạm bợ, nhưng khi mới giao thủ, tu vi của hắn đã ở phía trên ta rồi.”

“Các người đã...đã giao thủ rồi hả?”

Long Mặc chỉ hướng ngoài cửa sổ: “Ngọc Nghiễn không thấy là trận Lôi Điện mưa to mới tới kia cổ quái sao? Tuy pháp lực của bọn ta đều không mạnh như năm đó nhưng đánh một trận như thế này cũng coi như thống khoái.”

Kỷ Tiêu giờ mới hiểu được, trận mưa lớn kinh thiên động địa mới này là vì hai cái con rồng kia đánh nhau trên đỉnh đầu. Y hơi trì hoãn, mới nói: “Ta có đọc trong sách loài rồng đều là thần vật ngao du cửu thiên, tung hoành tứ hải. Tại sao phải vì một việc mà chất chứa oán hận tranh đấu mấy trăm năm? Chẳng lẽ đến hôm nay các người vẫn không thể buông người kia ra sao?”

“Ngọc Nghiễn nói nghe thật nhẹ nhàng. Mệnh của ta và hắn giống như bên trong có đại kiếp, luôn phải đối nghịch với nhau. Không phải hắn chết thì là ta mất mạng, không có một ngày hoà giải.” Long Mặc quả quyết nói ra, “Bất quá theo như mới này ta thấy, pháp lực hắn xuất ra rất mạnh, giống như đã có kế hoạch giết chết ta.”

Kỷ Tiêu khẩn trương lên: “Hắn... Hắn sẽ giết người sao?”

Long Mặc lắc đầu: “Cũng không hẳn. Bởi vì thời điểm trước đó ta ly khai khỏi thân tiên mực đi Duyệt Châu làm mưa xuống hao phí nguyên khí quá nhiều, đến nay vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Cho nên đêm nay ta không thể chiếm được thượng phong.”

Kỷ Tiêu nghe xong lời này, áy náy đến cực điểm: “Đều do ta...”

“Ngọc Nghiễn đừng tự trách mình,” Long Mặc dùng trán mình chống đỡ lấy trán của y, nhẹ giọng cười cười, “Ta vì người làm bất cứ cái gì đều là nguyện ý cả.”

Kỷ Tiêu nhưng lại không biết an ủi, dặt ổng tay áo của hắn vội la lên: “Tu vi của người đã bị tổn hại, người có thể tự bảo vệ mình như thế nào?”

Long Mặc cũng lộ ra thần sắc buồn rầu một chút, nhéo nhéo lông mày: “Đúng vậy! Nếu hắn tìm được địa phương ta ẩn thân, đến phiên toái, ta không khẳng định có thể ứng phó được, trước mắt chỉ có thể nghĩ biện pháp khôi phục nguyên khí rồi nói sau.”

“Có biện pháp gì có thể giúp ngươi không?” Kỷ Tiêu lo lắng mà suy tư một lát, “Ta biết rõ Pháp Hoa Tự có một cao tăng, còn có mấy năm trước một người tên Thanh Huyền đạo trưởng vân du tứ hải, đều là thể ngoại cao nhân...”

Long Mặc rũ mắt xuống nhìn y: “Ngươi có từng nghe nói qua, năm đó Oa Hoàng tạo người, đều từng đối với trên người mỗi người chém ra một ngụm tiên khí. Đối với người đánh mất hồn phách, thứ cực kỳ có lợi chính là cổ thanh khí bẩm sinh của phạm nhân. Nhưng cũng không phải khí của tất cả mọi người đều có thể dùng, mệnh bàn tương hợp mới là yếu tố rất quan trọng. Cho nên chỉ có ngươi mới có thể giúp ta thôi.” Hắn nói đến đây, con ngươi nhìn chằm chằm vào Kỷ Tiêu: “Ngọc Nghiễn có nguyện ý đem khí cấp cho ta không?”

Kỷ Tiêu vội vàng gật đầu: “Vậy ta nên giúp cho ngươi như thế nào?”

“Hiển nhiên là... dùng miệng cấp cho ta.” Khóe môi Long Mặc nhếch lên, lộ ra dáng cười lười biếng.

Kỷ Tiêu ngây ngẩn cả người, có chút do dự mà nói khẽ: “Thật sự phải làm như thế sao?”

“Nếu Ngọc Nghiễn không nguyện ý, ta tự nhiên không miễn cưỡng.” Long Mặc thập phần dứt khoát mà đứng lên, “Không còn sớm, ngươi nghỉ ngơi đi.”

“Đợi một chút...” Kỷ Tiêu lật đặt kéo hắn lại, nhưng vẫn đỏ mặt không dám nhìn tới hắn. Do dự nửa ngày, y mới bưng lấy mặt của Long Mặc chậm rãi dán môi của mình lên môi hắn.

Cánh môi vén xúc cảm ấm áp lưu luyến. Đây là lần đầu tiên Kỷ Tiêu chủ động thực hiện một nụ hôn với người khác như vậy ra. Y rất mắc cỡ, trên sống lưng đều ứa ra mồ hôi, Long Mặc cũng tựa như không có phản ứng, im lặng đứng ở đó, tựa hồ thật sự chờ y vì chính mình cấp khí. Sau khi hơi cọ xát môi dưới Long Mặc, Kỷ Tiêu kiên trì mở ra cánh môi, đợi đến lúc đầu lưỡi chạm đến lưỡi Long Mặc, cái vỏ ngụy trang trầm ổn lập tức bị bóc đi. Long Mặc nắm vai Kỷ Tiêu, làm y nghiêng thân dưới lên, không chút nào khách khí mà cướp lấy khí tức trong miệng y.

Kỷ Tiêu bị môi của hắn công phu hôn lấy khiến cho y choáng váng, nước bọt quần giao nửa ngày cuối cùng nhịn không được đẩy hắn ra. Long Mặc vẫn như cũ giữ lấy y không thả ra: “Khó khan lắm mới có dịp Ngọc Nghiễn chủ động hôn ta, có thể nào làm lại một lần nữa không a.”

Kỷ Tiêu che môi kinh ngạc nói: “Ngươi... Ngươi nói như vậy chẳng lẽ lời nói mới này cũng là lừa gạt ta thân người?”

Long Mặc khẽ cười nói: “Cổ nguyên sự tình đâu có đơn giản như vậy, chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn mới đúng. Bất quá ta chỉ muốn lừa gạt Ngọc Nghiễn cùng ta tận hưởng lạc thú trước mắt mà thôi.”

Kỷ Tiêu khẽ giật mình, cơ hồ muốn giơ tay đánh hắn.

Long Mặc thu lại dáng tươi cười, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Tối nay Thiên Địa linh bao hàm phong vận nhuần nhị (*có nhiều âm dương khí, dồi dào khí thịnh), ta còn phải đi tu luyện.” Hắn có chút đáng tiếc liếc nhìn Kỷ Tiêu, “Lần này ghi nhớ, đợi ta thu thập chân khí, khôi phục Long dung, ta sẽ đền bù tổn thất cho Ngọc Nghiễn.”

Kỷ Tiêu nhìn hắn, đột nhiên thân ảnh biến mất. Y nhất thời im lặng, thầm nghĩ Long Mặc cho tới bây giờ khi nói chuyện đều là thuận miệng bịa chuyện, cũng không biết nào là thực nào là giả. Bất quá, khi nghe hắn nói về người trong mệnh định, chính mình chỉ là người bình thường, nào có đức có tài gì mà cùng Thần Long chống lại mệnh bàn (*vòng xoay số phận:))). Chắc hẳn vô luận là ai có được hắn, đều có thể nghe hắn nói ra cái lí do thoái thác phiến động lòng người này.

Hai tháng sau khi án Thủy vận được thẩm tra hết thấy kết thúc, nguyên Hộ bộ Lý thượng thư gặp đầu thu sau xử trảm. Nhưng ngoài ý định, nguyên bản nên tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội Lý phủ lại bị xử lý khá nhẹ, chỉ phán quyết lưu vong. Lý do trong đó nội tâm chúng thần tử đều đã hiểu rõ. Bệnh cũ Minh Đế lúc tốt lúc xấu, năm phần hết ba phần là không thể buổi sáng thượng triều, hắn bây giờ lớn tuổi, lòng nghi ngờ quá nặng, tín nhiệm duy nhất là Diên Tương Thái tử. Lý phủ cao thấp hơn trăm mạng người, chính là do Diên Tương ở dưới mở miệng cầu tình.

Mùng mười tháng bảy, Kỷ Tiêu ở ngoại ô kinh thành tổng biệt hai đứa con nhỏ của Lý Kiến Sơ sắp bị đày đi biên cương, trong đó hiển nhiên cũng không thiếu được ngân lượng hoa hồng chuẩn bị cho bọn nha dịch áp giải, thẳng đến gần buổi trưa mới từ ngoại ô kinh thành trở về.

Tuy kết quả so với trước đã tốt hơn rất nhiều, nhưng khi nhìn tận mắt ân sư cửa nát nhà tan vẫn tạo cho Kỷ Tiêu xúc động lớn lao. Y ngồi một mình xuất thần ở trong xe ngựa lão bộc lái, không hề phòng thân xe lung lay mạnh một cái, cơ hồ sắp đẩy y té ra khỏi xe.

“Lão Triệu, phát sinh chuyện gì rồi hả?” Kỷ Tiêu hoảng sợ mà nắm lấy lan can trong xe, giọng hỏi gấp gáp.

Bên ngoài lại không có một tia đáp lại. Một lúc lâu sau, ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng gió điên cuồng y hệt đang gào thét, thân xe đột nhiên lay nhẹ, ngay sau đó kịch liệt sáng ngời lên, như bị gió cuốn lên, không biết bị cuốn đến nơi nào.

Kỷ Tiêu bị biến cố bất thành linh này làm cho mơ màng, gắt gao nắm lấy lan can bằng gỗ trong xe, trong nội tâm một mảnh mờ mịt. Đã qua không biết bao lâu, xung quanh cuối cùng yên ổn xuống dưới, nhưng trong cuồng phong chiếc xe ngựa nguyên bản cơ hồ đã trở thành một đồng mảnh vỡ. Kỷ Tiêu run rẩy đi ra, phát giác chính mình đang ở bên trong một mảnh rừng rậm. Chung quanh không có lão bộc, không có ngựa, trước mặt chỉ có một bóng người thập phần khôi ngô.

Người này so với tất cả mọi người Kỷ Tiêu từng bái kiến lộ ra cao lớn, không thấy rõ diện mục cùng lai lịch. Cả người đều khóa ở bên trong áo choàng màu đen, trên đầu đội mũ, đem cả khuôn mặt che khuất.

Người nọ chậm rãi mở miệng, âm thanh trầm thấp, giống như lẩm bẩm lâu bầu: “Không đúng... Không đúng, đúng là tên phạm nhân.”

Kỷ Tiêu khó hiểu, cả gan đứng người lên hỏi thăm: “Xin hỏi các hạ tôn tính đại danh. Tại sao lại ở chỗ này? Mới này giống như có trận cuồng phong quái dị...”

“Tiểu tử, ngươi lai lịch ra sao?” Cái tên hắc y cắt lời y, lập tức đem thân dòn đến trước mặt Kỷ Tiêu. Cánh tay đầy gân xanh duỗi ra dễ dàng kéo y lên, trong mũi không ngừng ngửi ngửi cái gì, “Ngươi chỉ là một người phạm tặc, tại sao lại có mùi Long khí đậm đặc.”

Nội tâm Kỷ Tiêu cả kinh, giây dựa muốn thoát ra: “Ta... Ta không biết ngươi đang nói cái gì...”

“Tiểu tử, đừng dấu diếm ta!” Người nọ tăng khí lực cánh tay trao vai Kỷ Tiêu, xương cốt y khanh khách rung động, “Nếu chọc giận ta, một tay này có thể đem ngươi bóp nát. Nói cho ta biết, cái tên phế Long giả mạo kia đang núp ở chỗ nào?”

Kỷ Tiêu đột nhiên minh bạch: “Ngươi... Ngươi là...”

“Nói mau, hắn đến tột cùng ở nơi nào?” Tên hắc y thập phần thiếu tính nhẫn nại, tay trái nhẹ buông, trực tiếp nắm cổ Kỷ Tiêu lên.

Đúng lúc này, một mũi tên lông vũ phá theo gió mà đến, bắn thẳng về phía đầu của tên hắc y. Hắn đột nhiên buông lỏng Kỷ Tiêu ra, hóa thành một trận gió, đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

“Khục khục...” Kỷ Tiêu nghệt thở quá sức, lại bị kinh hãi. Y trở nên thần thờ cả buổi.

Có tiếng vó ngựa từ xa đến, cuối cùng ngừng lại ở gần đây. Một thân ảnh phi xuống ngựa, rất nhanh đã đỡ y dậy, cả kinh nói: “Thanh Lan, ngươi sao vậy!”

Kỷ Tiêu thu hồi ánh mắt thất thần, bình tĩnh nhìn ân nhân cứu mạng, y kinh sợ nói: “Thái tử Điện hạ.”

Diên Tương cẩn thận đỡ y lên, lại quét mắt một vòng chung quanh, ngạc nhiên nói: “Hắc ảnh mới này kia là ai!? Dưới chân thiên tử còn có kẻ dám cướp đường hay sao? Đáng hận, mũi tên kia của ta không bắn trúng hắn.”

Mặc dù trong lòng Kỷ Tiêu đã suy đoán ra, nhưng y không muốn nói thẳng ra với Diên Tương, chỉ có thể thấp giọng nói: “Thần cũng không biết. Mới vừa rồi thần đã gặp một trận cuồng phong, sau đó lại đột nhiên bị tập kích. Thần không có phòng bị.”

Diên Tương nhìn y một cái, nhẹ nhàng dùng ống tay áo chà lau bụi bặm dính trên mặt y đi, nói khẽ: “Hôm nay nếu không phải Thất Hoàng đệ muốn ta cùng đi đến ngoại ô săn bắn, chỉ sợ lúc này Thanh Lan đã bị kẻ xấu làm hại rồi. Nếu như người thật sự gặp bất trắc, ta thực không biết là ta sẽ hối hận nhiều như thế nào, rồi sẽ trở thành cái dạng gì nữa đây.”

Kỷ Tiêu liền vội vàng khom người: “Liên tiếp được Điện hạ hai lần cứu giúp, Kỷ Tiêu xấu hổ không dám nhận.”

Diên Tương kéo y lại, chần trừ chốc lát, mới nói: “Thanh Lan cứ như vậy, bảo sao ta có thể yên tâm đây. Còn chuyện lần trước thỉnh người nhậm chức trong phủ đệ, không biết người cân nhắc đến đâu rồi?”

“Cái này...” Kỷ Tiêu thấy hần hỏi thăm về cái này, lập tức do dự, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Ai, tiểu vương là thật tâm muốn để Thanh Lan ở bên người mà.” Hần dừng một chút, mí mắt buông xuống, “Nếu Thanh Lan đáp ứng, cũng không uổng công...cũng không uổng công ta vì Lý Thượng Thư làm một chuyện, ở trước mặt phụ hoàng quỳ một canh giờ.”

Kỷ Tiêu nghe xong lời này, càng giật mình, chính mình hiển nhiên đã thiếu vị Thái tử Điện hạ này một cái nhân tình lớn lao. Vừa nghĩ như thế, y liền càng không thể nói ra lời cự tuyệt. Kỷ Tiêu đáp ứng: “Vi thần tạ ơn Điện hạ nâng đỡ. Chỉ là vi thần ngu dốt, nếu sau này lỡ không thể làm chu toàn toàn bộ mọi việc, kính xin Điện hạ rộng lòng tha thứ.”

“Thanh Lan thật đúng là đã đáp ứng ta?” Diên Tương lập tức lộ vẻ hạnh phúc, đưa tay ra nắm kéo tay Kỷ Tiêu, “Đã ngoại gió lớn (*ngoại ô hoang dã), không nên ở lâu. Đợi khi trở về bên trong thành, chúng ta tìm nơi nào đó uống một chén.”

Kỷ Tiêu quay đầu lại nhìn nhìn một đồng mảnh xe ngựa bừa bộn, xấu hổ gật gật đầu: “Làm phiền Điện hạ.”

Đây là lần đầu Kỷ Tiêu cưỡi ngựa, ngồi phía sau y chính là quý nhân hiển hách số một đương triều, trong nội tâm thấp thỏm không yên là điều tất nhiên, không cần nói tí mĩ. Diên Tương tựa như sợ y té xuống, hần phía sau dắt lấy dây cương, đem Kỷ Tiêu nhốt trong vòng khuỷu tay chặt chẽ, câu được câu không cùng y lời ong tiếng ve.

Lúc đi ngang qua một mảnh rừng trúc, Diên Tương thả chậm tốc độ, thấp giọng nói bên tai Kỷ Tiêu: “Nếu ta nhớ không lầm, danh tự Thanh Lan là ý chỉ tế trúc (*cây trúc nhỏ bé, tinh xảo:))))) phải không? Quả nhiên người cũng như tên, đạo đức tốt, có phong thái quân tử.”

Lỡ tai Kỷ Tiêu có chút đỏ lên, thấp đầu: “Điện hạ quá khen.”

“Chêm bĩ kỳ úc, (Nhìn xem uốn khúc sông Kỳ)

Lục Trúc y y. (Trúc xanh mượt mà)

Hữu phỉ quân tử, (Có người quân tử)

Như thiết như tha, (Như được cắt, được đục)

Như trác như ma. (Như được mài, được dũa)

Sắt hề! Hạng hề! (Trang trọng, uy nghiêm)

Hách hề! Hoán hề! (Lấy lòng, oai nghi)

Hữu phỉ quân tử, (có người quân tử)

Chung bất khả huyền (huyền) hề.” (Không thể nào quên)

Diên Tương chậm rãi ngâm thơ, cuối cùng ý vị thâm trường mà lặp lại câu thơ, “Cuối cùng không thể quên (người) này...”

Kỷ Tiêu âm thầm kinh hãi, hần nguyên lai tưởng rằng ngoại trừ cái tên gia hỏa Long Mặc không hiểu ngoại sự, không có người nào khác có loại hứng thú này. Nhưng mà hôm nay vị Điện hạ này làm cho Kỷ Tiêu đối với suy nghĩ của mình bắt đầu càng thêm mập mờ..., y không tự giác rung mình một cái. May mà

kế tiếp trên đường, Diên Tương không có nói thêm lời nào, càng không có ý tứ khinh bạc trêu chọc, ra khỏi rừng trúc liền phóng mã như bay quay về trong thành.

Chú thích:

Bài thơ trên của Thái tử ca ca là nằm trong tập thơ Thi kinh của Khổng Tử.

Cụ thể là nằm trong phần Quốc Phong chương Vệ phong, phần đầu tiên của bài thơ Kỳ úc.

Theo như phần chú thích của Chu Hy:

Quân tử: chỉ Vệ Vũ Công. Người làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi chặt ra bằng dao búa, thì lại mài dũa bằng bào bằng dũa. Người làm đồ ngọc, đá, khi đã đeo cất bằng túi đựng, thì lại mài trau bằng cát, đá. Ở đây nói đức hạnh của Vệ Vũ Công đã trau dồi đẹp đẽ, cứ tiến mãi không thôi.

sắc: đáng trang trọng.

hạn: đáng trang nghiêm.

hoán: đáng rực rỡ.

huyền (đọc huyền cho hợp vận): quên.

Người nước Vệ khen tặng đức hạnh của Vệ Vũ Công, lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

Truyện Đại học nói rằng: như thiết như tha là nói việc học đạo lý, như trác như ma là nói việc tu thân, sắc hệ hạn hệ là nói dung mạo nghiêm chỉnh, hách hệ oán hệ là nói uy nghi, hữu phỉ quân tử,

chung bất khả huyền hệ là nói đạo đã thịnh. đức đã trọn lành, cho nên dân chúng rất cùng không thể quên được.

Trong câu cuối, ý của Khổng Tử là dân chúng không thể quên người tài đức như Vệ Vũ Công.

Còn qua Long miệng của Thái tử ca ca lại biến thành câu tỏ tình:))))))

5. Chương 5

Buổi chiều, Kỷ Tiêu say say men rượu về đến nhà. Vừa mới tiến vào phòng ngủ liền trông thấy một bóng người lật ngược dán ngay trước mặt, y bị dọa thiếu chút nữa kinh hoảng kêu ra tiếng, lại nghe thấy thanh âm quen thuộc kia: “Ngọc Nghiễn thật đúng đắn tâm, bỏ lại ta một mình phong lưu khoái hoạt, cả ngày cũng không thấy bóng người đâu cả, làm hại ta một người vườn không nhà trống.”

Đột sáng lên ánh đèn, y có thể trông thấy thần sắc tràn đầy ai oán trên gương mặt tuấn mỹ. Kỷ Tiêu đau đầu mà ần ần thái dương: “Người đi tu luyện bên ngoài cũng nên đọc nhiều sách một chút, vườn không nhà trống không phải dùng như thế.”

Long Mặc lặng yên không một tiếng động mà bay lên bay xuống, thoáng một phát liền bỏ nhào vào y, ở gần cổ y hít hà, thậm chí nói: “Còn uống rượu? Sắc mặt Ngọc Nghiễn sau khi uống rượu vô cùng kiều mỹ, chắc hẳn là cũng bị người khác nhìn thấy rồi đi.”

Kỷ Tiêu hung hăng bắn một cái trên trán hắn: “Kiều mỹ cũng không phải dùng như thế!” Y đẩy vai Long Mặc ra, một mực nhìn thẳng vào hắn, “Nói cho ta biết, cái tên kiếp trước ngươi đối đầu, hiện tại bây giờ có bộ dáng gì?”

Long Mặc hơi có chút kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

Kỷ Tiêu cắn cắn bờ môi: “Ta giống như... gặp được hắn rồi.”

Y nói xong câu này, liền phát giác Long Mặc giật mình, chui đầu vào cần cổ y hung hăng hít hà: “Đúng vậy, trên người của người có mùi rượu che dấu, nên ta mới không có đoán được. Quả nhiên có hương vị âm hiểm của cái tên gia hỏa kia. Làm sao người gặp được hần?”

Kỷ Tiêu bị hần ngửi chỗ xương quai xanh trắng có chút ngứa, lui ra một ít nói: “Long tộc các người sao cũng giống như cùng loại với khuyển (chó) vậy! Chuyên dán vào thân người khác ngửi loạn.”

Long Mặc biến sắc: “Hần cũng ngửi người như vậy!?”

Kỷ Tiêu thấy hần lại muốn đem câu chuyện kia chuyển tới địa phương kỳ quái rồi, y nhanh chóng đem cả kiện chân tướng sự tình nói một lần, cuối cùng nói: “May mắn Thái tử Điện hạ tới kịp lúc, bằng không thì khi người kia hỏi không được tung tích của người, chắc hần hần sẽ thẹn quá hoá giận đấy.” Y liếc nhìn Long Mặc, hỏi, “Lúc ấy ta liền đoán hần có khả năng là đối thủ cũ của người, Bạch Long, đúng không?”

Long Mặc im lặng gật đầu: “Là hần, không nghĩ tới hần tìm không thấy ta, thì lại tìm tới người.” Hần cúi đầu nghĩ nghĩ, “Không ổn, vạn nhất người rơi vào tay hần, vậy thì quá nguy hiểm. Ta cần phải in dấu ẩn ở trên người của người, để khi người gặp nguy hiểm, nó có thể làm cho ta có cảm ứng, chạy đến cứu người.”

Kỷ Tiêu cũng khần trương lên: “Hần sẽ còn tìm đến ta sao? Người... Người làm như thế nào để lạc ẩn trên người của ta?”

Long Mặc nghiêm mặt nói: “Thần Long lạc ẩn không giống bình thường. Cần tắm rửa dâng hương, tịnh thân ba ngày, rồi sau đó...cùng Thần Long giao hợp.”

Kỷ Tiêu run lên, lập tức chỉ vào hần nói: “Người lại nói dối lừa gạt ta!”

Long Mặc xuy một tiếng bật cười: “Đúng vậy, Ngọc Nghiễn hôm nay càng ngày càng tỉnh táo rồi nha. Kỳ thật lạc ẩn cũng không phải đại sự gì, ta dùng máu của ta khắc ở trên người người là được.” Hần nói đến đây, lại lộ ra thần sắc ranh mãnh, “Dù sao cũng đã từng cho Ngọc Nghiễn không ít tình nguyên, lần này phóng chút ít huyết là tốt rồi.”

Kỷ Tiêu mặt đỏ lên: “Người người người...” Nhưng lại không thể nói nên lời phản bác.

Long Mặc kéo Kỷ Tiêu đến gần, tỉ mỉ nhìn nhìn y, cái gì cũng không nói, đảo mắt liền cắn nát ngón giữa, ấn xuống cái trán Kỷ Tiêu. Kỷ Tiêu lấy gương đồng lớn nằm đối diện trước giường, tình tường nhìn thấy cái trán mình có nhiều hơn một vòng huyết hồng đậm rực rỡ, nháy mắt liền không thấy nữa rồi.

“Tay của người...”

Long Mặc nhẹ nhàng cười cười, đem ngón tay đặt bên môi Kỷ Tiêu: “Ngọc Nghiễn giúp ta liếm liếm thì tốt rồi.”

Kỷ Tiêu biết rõ long huyết trân quý, nhìn xem hần chỉ dấu răng bên trên, y không cự tuyệt, đem đầu ngón tay kia ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm liếm.

Long Mặc bị đầu lưỡi y thấm ướt liếm láp, hô hấp dần dần có chút dồn dập, bỗng dưng rút tay về: “Ta phải đi.”

Kỷ Tiêu có chút không hiểu mà nhìn hần: “Người xảy ra chuyện gì?”

Long Mặc chán nản, thất vọng thấp đầu: “Đối thủ đều tìm tới cửa rồi, hiển nhiên ta muốn gấp rút đi tu luyện, mắc công đến lúc đó bảo hộ người không được.”

“Hiện nay người tu luyện như thế nào? Khi nào mới tính là hoàn tất?”

“Ta đã sở hữu 180 phiến Long Lân. (*vây rồng)” Long Mặc hướng Kỷ Tiêu vươn tay, nghĩ tới cái gì đó rồi lại thu trở về, mỉm cười :”Đợi đến khi tất cả Long Lân dài ra, chính là khôi phục long thân, cùng lúc với thời điểm thoát ly tiên vực.”

Kỷ Tiêu giật mình, gật đầu nói: “Vậy người mau đi đi.” Y yên lặng nuốt câu hỏi kia vào phía sau, đợi đến lúc thoát ly vực kia cũng là lúc người rời đi sao?

Đã qua Trung thu, thân thể Minh Đế càng lúc càng chênh lệch, cực ít xuất hiện trên triều đình, đại bộ phận chính quyền rơi vào trong tay Thái tử Diên Tương. Thế cục trong triều cũng dần dần sáng tỏ.

Kỷ Tiêu bị đổi đi từ nơi khác tới Đông cung đã hơn một tháng. Chức vụ y trong phủ Thái tử nói lớn cũng không lớn, nhưng không ai biết rõ. Đợi đến lúc vương tử đăng cơ, những người trong Đông cung này hiển nhiên cũng là một bước lên trời. Cho nên qua một tháng, liền có mấy đồng liêu xưa nay không có giao tình đều đã có chút ý tứ nịnh bợ. Kỷ Tiêu từ trước đến nay không ứng phó nổi cái này, tận lực mà tránh, tránh né lời mời của mọi người. Y cả ngày đứng yên lặng ở trong thư khố Đông Cung, lúc này ngược lại cùng Hàn Lâm viện không khác bao nhiêu.

Chạng vạng tối hôm đó, Kỷ Tiêu xử lý tốt công văn, đứng lên chuẩn bị trở về phủ. Vòng quanh bốn phía tiền điện Đông cung là một kênh mương nước thanh tịnh, phía trên là hành lang cửu khúc. Giữa trời chiều yên tĩnh an nhàn, Kỷ Tiêu nhìn không được ngừng chân nhìn một hồi. Ngẫu nhiên vừa nhấc mắt lại trông thấy phía sau hòn non bộ xuất hiện hai cung nhân hành tung lén lút, hợp lực mang cái trường hình túi (*cái túi dài), cố hết sức mà đi đến hậu viện.

Cái túi kia ước chừng dài cỡ một người, nhìn hình dạng, lại tựa như có người ở bên trong. Kỷ Tiêu nghe nói qua sâu trong nội cung thường có cung nhân bị treo cổ đến chết, thậm chí hẳn là trong Đông cung cũng có sự tình tàn bạo như vậy. Y động tâm niệm, liền không tự chủ được đi theo.

Lần này bước chân chậm, y cấp bách vượt qua hành lang gấp khúc đi vào hậu viện, lại trông thấy hai cung nhân kia hai tay trống trơn đi trở về, không biết đem túi đi nơi nào. Kỷ Tiêu sợ các nàng thấy mình, nấp phía sau núi đá giả, đợi hai người kia đi qua, y lại hoảng hốt nghe thấy thanh âm lớn tuổi một chút đang liên tục tự nói: “Làm bậy làm bậy...”

Hậu viện này đi thông với hậu điện Đông cung, theo lý thuyết Kỷ Tiêu không thể một mình đi vào, nhưng y kiềm chế không nổi, trong nội tâm rất hiếu kỳ, lại dờ dẫm đi vào. Sắc trời càng ngày càng tối, ánh đèn chiếu vào trong nội viện, liễu rủ ven hồ đều như có hàm xúc quỷ dị. Đột nhiên cảnh liễu bắt đầu kịch liệt dao động, bốn phía nổi lên một trận gió lớn, thổi trúng mặt hồ rung động quay cuồng. Kỷ Tiêu cũng bị gió thổi mê mắt, chính thời điểm đưa tay che mắt, một bàn tay ấn lên bờ vai của y.

“Phàm nhân, thật dễ tìm ra người.”

Lần này tên hắc y không có áo choàng cực lớn che đầy, mặt mày đều là màu đen, đường cong đôi má so với Long Mặc lạnh lẽo hơn nhiều lắm, hung thần ác sát mà bắt được Kỷ Tiêu. (Ồi.. hắc long ca da nâu sao, tiếc quá (- 3 -))

Kỷ Tiêu tuy lấp bấp kinh hãi, nhưng vẫn ổn định tâm thần mở miệng nói: “Người... như vậy là Động Đình hồ Bạch Long Thái tử sao?”

Tên hắc y nhất thời thay đổi sắc mặt, tựa hồ cực kỳ khiếp sợ, nhất thời không nói gì.

“Tại hạ chỉ là một người phàm tục, nhưng có mấy lời muốn khuyên nhủ Long thần.” Kỷ Tiêu sợ hãi khởi xướng nộ khí đến mức không muốn nghe người ta khuyên bảo, nhanh chóng cấp thiết nói xuống dưới, “Nghe nói Thái tử sinh ra tôn quý, tuy bị xử lăng trì trên Long đài, nhưng cũng có thể lưu được tánh mạng tu hồi trở lại long thân, chắc hẳn là được gia tộc phù hộ không phải không quan hệ. Thế nhưng mà Long Mặc hẳn bất quá là một con thuồng luồng nước, tu luyện thành Long đã thuộc loại không dễ dàng, hôm nay càng không chỗ nương tựa, chỉ cầu giữ lại một tánh mạng mà thôi. Long thần vì sao không chịu buông tha hắn?”

Tên hắc y cuối cùng đã dịu khí không ít, hạ lực thả Kỷ Tiêu ra, cả giận nói: “Phàm nhân ngu xuẩn, hồ ngôn loạn ngữ! Cái tên trốn ở trong Long tộc phù hộ, hạ đầu rút cổ bên trong cổ mực bắt lực kia mới là Động Đình hồ Bạch Long Thái tử. Còn bốn tọa, chính là thiên linh địa khí biến thành tự học thành Long, Mân Giang hắc Long Vương.”

Một đoạn lời nói này khiến cho Kỷ Tiêu đứng hình bên trong. Y cho là mình đến giờ đã bị gạt không ít, nhưng lại không nghĩ ra Long Mặc ngay từ lúc ban đầu, lời nói đã không có lấy một câu sự thật. Hắn triệt để che giấu thân phận của mình, từ đầu đến cuối đang đùa bỡn y.

“Phàm nhân, người không sợ chết sao!” Hắc Long nắm cổ Kỷ Tiêu, thấy y thủy chung vẫn thần thờ không khỏi tăng lớn khí lực. Đột nhiên, trên trán Kỷ Tiêu tỏa ra một vòng kim quang, bắn hẳn ra xa.

“Người... Trên người của người vì sao có Long ấn, người cùng tên nghiệt Long kia đến tột cùng là hạng quan hệ gì?” Hắc Long vừa sợ vừa giận, rất nhanh bật lại một cái đi lên.

Kỷ Tiêu kinh ngạc vuốt ve cái trán nóng lên của mình: “Chúng ta không có vấn đề gì, ta không biết hẳn...”

“Ngọc Nghiễn nói như vậy, ta cực kỳ thương tâm ah.” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, Long Mặc bay từ trên không tới, từ trong tay Hắc Long chiếm Kỷ Tiêu trở về, ôm trong ngực, hướng Hắc long nói, “Huyền Quân, vì sao làm khó Ngọc Nghiễn của ta, ta sẽ không khách khí với người đâu.”

Hắc Long thăm thẳm cười cười: “Thương Ly, người vẫn không có tiền đồ như vậy, trốn ở bên người phạm nhân này, ngay cả thân thể nhà mình cũng không dám nói cho hẳn biết. Cũng phải, người chỉ là một tên bị gia tộc vứt bỏ, phé Long không có sở trường. Nói ra thân thể như vậy bất quá cũng lại khiến cho người khác chế nhạo mà thôi.”

“Im ngay!” Long Mặc giống như bị giẫm phải chân đau, đột nhiên biến sắc, trong tay áo nhảy ra một dải lụa trắng y hệt kim quang thẳng đánh về phía Hắc long, lại bị hẳn dễ dàng cản lại.

“Ha ha, nguyên lai tưởng rằng tu vi của người ít nhất cũng có thể sánh vai cùng ta. Ai ngờ người vừa ổn định nguyên thần lại ly khai tức thể chạy tới làm mưa xuống. Một chuyện ngu xuẩn hao tổn thần lực, đến bây giờ cũng không thể khôi phục.” Hắc Long chê cười lắc đầu, “Mấy trăm năm đi qua, sao lại một điểm tiến bộ cũng không có, vẫn là ngu ngốc như vậy. Nếu không phải lần kia động tĩnh quá lớn để cho ta nhận ra Long khí, chỉ sợ đến nay ta cũng không biết người lại kéo dài hơi tàn mà còn sống.”

Lần này thay đổi sắc mặt chính là Kỷ Tiêu, y kinh ngạc nhìn Long Mặc, tựa hồ muốn nói cái gì, thấy Long Mặc tránh ánh mắt của y, hướng Hắc Long cười lạnh nói: “Bàn về ngu xuẩn, ta sao so được với người. Dùng đầy huyết khí người đối lấy tu vi, không sợ bị Thiên đình khiển trách sao?”

“Thiên đình khiển trách? Ha ha ha ha...” Hắc Long trầm thấp cười dài, “Ta đã không còn là Địa Long nhân gian, rất nhanh sẽ biến thành chúa tể thiên mệnh Thiên Long.”

Hắn nói xong, vẫn chưa thỏa mãn mà chỉ vào Long Mặc: “Thương Ly, đến lúc đó, ta sẽ dùng cặp sừng trên đầu người, đặt ở bên trong Kính Hồ Long cung của ta, làm vật bài trí.”

Kỷ Tiêu tuy không hiểu ý tứ của những lời này, nhưng xem thần sắc Long Mặc biến hóa không khó đoán ra, cái này ước chừng là vũ nhục thật lớn đối với Long tộc. Y lo lắng Long Mặc bị chọc giận mà làm ra hành động lỗ mãng, vụng trộm nhéo nhéo ngón tay của hẳn, lại không đề phòng bị cầm ngược lại, ngay sau đó trước mắt tối đen, tựa hồ bị cái gì đó che chặn ánh mắt. Y âm thầm chỉ nghe tiếng nước trút xuống bao trùm cả đất trời, động tĩnh to đến như lũ bắt ngờ bộc phát. Long Mặc cầm chặt cánh tay bên hông y đột nhiên xiết chặt, trong chốc lát liền đem y ra khỏi hậu viện quỹ đệ.

Đợi đến lúc Kỷ Tiêu phục hồi tinh thần lại, y đã nằm trong phòng ngủ nhà mình rồi. Còn chưa tới tiết trời lạnh sau thu, trong phòng chẳng biết tại sao lại có lò lửa, còn có ngoại bào ướt đầm của Kỷ Tiêu để lên thau đồng điêu khắc hoa. Thẳng đến khi phát giác trên người có chút cảm giác mát mát, Kỷ Tiêu mới phát hiện mình không có lấy một mảnh vải mà nằm trên giường. Y hoảng hồn kéo chăn đệm qua che chắn chính mình, hắc ảnh trong góc giật giật, nói giọng khàn khàn: “Người toàn thân đều bị nước xối rồi, ta sợ người cảm lạnh, mới lột y phục của người.”

Ánh lửa mình mình ám ám mà đánh vào trên mặt Long Mặc, có vài phần chán nản. Hẳn ở xa xa nhìn Kỷ Tiêu, cũng không như thường ngày quần lên người y hồ ngôn loạn ngữ.

“Người...” Kỷ Tiêu ho một tiếng: “Người một mực gạt ta, người mới là Động Đình hồ Bạch Long Thái tử, phải không?”

Long Mặc im ắng gật đầu: “Đúng vậy, ta chính là cái tên cái gì cũng không hiểu, dựa vào thân thể gia tộc khắp nơi gây rắc rối, Bạch Long...” Hẳn ử rử mà ngồi ở đó, “Cái tên vô liêm sỉ kia nói không sai, ta không dám nói thật với người, sợ người biết mà cười ta.”

Kỷ Tiêu vô lực dè lên trán của mình: “Long Mặc, người tới đây.” Y vỗ bên cạnh thân giường, “Đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho ta biết.”

“... Hắc Long không phải đã nói hết tất cả sao...” Long Mặc chân chờ đứng lên.

Kỷ Tiêu lơ mơ trong ngọn lửa đối diện với ánh mắt của hẳn: “Ta muốn nghe người nói.”

“Ta không có dựa vào chính mình tu luyện thành Long. Phụ thân ta là Động Đình hồ Long Vương. Thân phận tuy so ra kém với Tứ Hải Long Vương tôn quý, trong Long tộc vẫn coi như là đại trưởng bối. Từ nhỏ đến lớn, bất luận là Long cung Thủy Tộc hay là Long Tử Long tôn còn lại, đối với ta đều thập phần cung kính, các trưởng bối ai cũng nói ta pháp lực cao cường, là Thái tử xuất sắc nhất trong hải vực Giang Hà, mà ta khi đó... thật sự rất tin.” Long Mặc tràn ra bộ mặt cười khổ so với khóc còn khó coi hơn, nói tiếp, “Có một lần phụ vương đi đến Tây Hải xa xôi dự tiệc. Ta nhàn rỗi nhàm chán, liền rời đi Long cung, đi dạo dọc theo thủy vực Trường Giang, kết quả tại phụ cận Mân Giang phát hiện cái tên Hắc Long kia. Lúc ấy chính hắn ở đó gây sóng gió, ta... ta nhất thời không cam lòng, cùng hắn tranh giành đấu đá.”

“Khi đó không nghĩ tới, ta đường đường là Động Đình hồ Long Thái tử, thậm chí ngay cả một tên dã long cũng đánh không lại. Ngược lại bị hắn mọi cách chế nhạo, nói ta là Long Bảo Bảo chịu nhốt bên trong Long cung (*Long bảo bối ah~), không biết trời cao đất rộng. Ta một bụng nộ khí, thúc dục toàn bộ thần lực cùng hắn giao chiến một trận. Một trận chiến này chính là ba tháng, gây ra thiên tai lớn lao. Câu chuyện phía sau, ta đã có nói qua.” Long Mặc đột nhiên ngưng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn chằm chằm vào cột giường, không nói thêm gì nữa.

Kỷ Tiêu hồi tưởng chốc lát, thấp giọng hỏi: “Như vậy, đem người cột lên thiên đình, là phụ vương của người?”

Long Mặc cười lạnh một tiếng, đáp: “Đúng vậy, Tây Hải Long Vương là bà con của mẫu thân ta. Nàng từng nói nguyện kêu gọi chư vị Long Vương lên Thiên đình cầu tình cho ta, nhưng phụ thân sợ thiên đình giáng tội liên lụy toàn tộc, cấp thiết buộc ta lên Quả Long đài.”

Kỷ Tiêu cuối cùng cũng hiểu được. Lúc trước Long Mặc nói đến chuyện Bạch Long Thái tử bị cha mình cột lên thiên đình, khẩu khí oán độc mỉa mai, nguyên lai là tự giễu.

“Ta ở trên Quả Long đài chờ đợi ba ngày ba đêm mới tan hết hồn phách. Bọn hắc lăng trì, lấy hết Long lân của ta, từng mảnh từng mảnh...” Long Mặc như đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy, thần sắc vắn vẹo đến lợi hại, “Thực tế khi lấy đến nghịch lân dưới cổ (*vây mọc ngược), đau đớn không thể tả, cho dù trải qua hơn trăm năm, cũng khó có thể quên đi.”

Kỷ Tiêu nhìn thấy con mắt hắc đỏ lên, trong nội tâm ần ần đau, nói khẽ: “Cho nên người không chịu để cho người chạm cổ của người?”

Long Mặc cúi đầu chống lên người y, con mắt gần trong gang tấc: “Ngọc Nghiễn... Có thể chạm...”

Kỷ Tiêu nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, hướng đến trên gáy thon dài vuốt đi lên: “Là như thế này?” Y nói xong, giống như chuồn chuồn lướt nước dùng đầu lưỡi đặt trên hầu kết Long Mặc liếm liếm.

“A.....” Cổ họng Long Mặc bỗng nhúc nhích một cái, khó hiểu nhìn qua Kỷ Tiêu, “Ngọc Nghiễn không giận ta sao, bởi vì ta lừa người...”

Trên mặt Kỷ Tiêu hơi có chút ửng đỏ, nhẹ giọng cắn răng nói: “Có biện pháp gì bây giờ, ta sớm biết người là cái Tử Long chuyên lừa gạt như vậy rồi.” Y lục lọi bắt được bàn tay Long Mặc :”Làm mưa xuống tổn phí thần lực lớn lao, còn có thể bị Hắc Long phát hiện, người tội gì vì một câu nói của ta...”

Long Mặc nhẹ nhàng che môi của y: “Ta bị phong lại trong vực mấy trăm năm, luôn suy nghĩ mấy câu cái tên Hắc Long mắng ta lại không có một câu nói sai. Tuy có huyết mạch Long tộc, nhưng một khi bị trục xuất, không người che chở. Chỉ sau khi ta thấy lại ánh mặt trời, gặp Ngọc Nghiễn đối với ta dốc lòng chăm sóc, mọi cách bảo vệ. Ngọc Nghiễn khi đó sốt ruột khổ sở, ta cũng không chịu nổi. Ta nói, chuyện làm mưa xuống bất quá chỉ phí một ít đạo hạnh, từ nay về sau tu luyện thêm nữa là được. Ngọc Nghiễn không cần để ý.”

Hắn nhắc tới ngày đó, Kỷ Tiêu chợt nhớ tới lúc tức giận từng mắng hắc là dã yêu không có nguồn gốc, không hiểu tình cảm quyến luyến quê nhà và một đám câu nói đả thương người như vậy, trong nội tâm càng hổ thẹn, không tự chủ được dùng mặt dán trong lòng bàn tay Long Mặc nói: “Ta là một phạm nhân, không đáng để người làm như vậy.”

“Ngọc Nghiễn với ta mà nói không chỉ là phạm nhân, là người trong định mệnh của ta ah.” Long Mặc thấp giọng nói xong, về cầm Kỷ Tiêu, nhẹ nhàng hôn y, lại nói, “Xin lỗi, ta không phải là cổ mực ưa thích của

người, chỉ là một con rồng chán nản nửa chết nửa sống. Nếu có một ngày ta thật đúng thoát ly mực thể khôi phục long thân, mực kia cũng không tồn tại nữa, người... sẽ không trách ta chứ?”

Kỷ Tiêu than thở: “Người nói cái gì đây. Tuy nó là cổ mực quý báu, nhưng dù có ngàn hộp vạn hộp, sao bì kịp được chuyện người hóa Long trọng yếu.”

Hốc mắt Long Mặc nóng lên, ôm chặt lấy Kỷ Tiêu: “Ngọc Nghiễn, người thật tốt.”

Kỷ Tiêu bị lời nói chân thành của hắn khiến cho y thầm nghĩ cười khổ. Từ xưa Thần Long đều chỉ ghi lại trong sách cổ truyền thuyết, phạm nhân chưa bao giờ nhìn thấy, liền lịch đại hoàng tộc cũng cúi đầu tự xưng là Long Tử Long tôn. Tôn quý của bọn họ tự nhiên so với cái khác đều trọng yếu hơn cả.

Long Mặc hiển nhiên không biết những suy nghĩ này của Kỷ Tiêu. Hắn ôm thân thể ôn nhuận mảnh mai trong ngực, đã sớm kiểm chế không được, một mặt hôn cắn cổ Kỷ Tiêu, một mặt kéo áo ngủ bằng gấm trên người y ra.

Kỷ Tiêu còn đang chìm đắm ở bên trong ôn nhu, gặp Long Mặc bất tri bất giác tiêm nhiễm động tác tình dục trên đó, hơi có chút không dự liệu được, thực sự không có thập phần chống đỡ. Mắt thấy hắn trong khoảnh khắc rút đi quần áo màu mực, y ma xui quỷ khiến mà bốc lên một câu không liên quan: “Người đã gọi là Bạch Long, vì sao mặc một thân hắc y?”

Động tác Long Mặc dừng lại một lúc, đưa tay giật giật vài thước tóc dài của chính mình: “Nguyên bản tóc cùng quần áo đều là màu trắng đấy, nhưng do ở bên trong mực ngốc lâu quá, bị nhuộm đen rồi.”

Kỷ Tiêu khẽ giật mình, không biết hắn là đang chọc cười hay là thật đúng như thế, ở bên trong sững sờ.

Long Mặc cúi người dùng cái mũi cọ cái cằm của Kỷ Tiêu, thở hổn hển mà nói: “Ngọc Nghiễn ưa thích bộ dáng gì nha, ta biến cho người xem được không?”

“Người...” Kỷ Tiêu cúi đầu nhìn hắn, có chút nghiêm túc nói, “Người biến trở về nguyên hình cho ta xem một chút, ta còn chưa thấy qua rồng là cái dạng gì đây này.”

“...” Long Mặc ngẩn ngơ, lập tức lắc đầu nói, “Không được, sẽ đem nóc nhà lật tung đấy.”

Kỷ Tiêu “Phốc phốc” một tiếng bật cười: “Cái kia... biến thành nhỏ nhỏ một chút... thành Tiểu Long Bảo Bảo cho ta xem một chút như thế nào?”

Long Mặc đột nhiên mở to hai mắt nhìn: “Người rõ ràng dùng câu nói của cái tên Hắc Long hỗn đản mà tới cười ta.” Hắn hùng hổ mà cúi thân xuống đi, “Xem ra ta phải cho người thấy chút ít lợi hại mới được.”

Kỷ Tiêu không nhịn cười được, liền cảm thấy bẹn đùi bị hai cánh tay nắm chặt, hạ thân bị hơi thở cực nóng của Long Mặc quét tới quét lui, ngay sau đó đã bị hung dữ mà ngậm lấy.

“A.....” Lối vào tính khí bị hút cảm giác thức sự quá mất hồn, Kỷ Tiêu chỉ có thể phát ra thở dốc mơ hồ từ trong cổ, nửa chữ cũng nói không nên lời.

Đến thời điểm Kỷ Tiêu động tình, Long Mặc bỗng nhiên thẳng người, nâng chân dài lên giường, một đôi cánh môi đậm mỹ thủy sắc, nhẹ nhàng vui vẻ nói một câu: “Ngọc Nghiễn cũng giúp đỡ ta.”

Kỷ Tiêu bị nụ cười này của hắn khiến cho mất hồn mất vía, còn chưa có phản ứng, đã thấy hắn quay người nằm xuống dưới. Hai chân của hắn treo phía trên mình y, cái cấn đồ vật kia cơ hồ chống đỡ lên cái mũi của mình khiến y mặt đỏ tới mang tai. Rất nhanh giữa hai chân lại truyền tới khoái cảm thấm ướt, lưỡi đưa ra liếm hôn, còn kèm theo Long Mặc hừ nhẹ trong mũi, trong đêm tối nghe tới dâm ý mười phần. Ý thức Kỷ Tiêu dần dần hoảng hốt mở ra, giống như nằm mơ duỗi tay ra trước mặt nắm chặt cái đồ vật nhỏ kinh người kia, ngửa mặt lên dùng miệng môi sờ sờ. Chính là cái đầu kia vùi giữa hai chân trước mặt chính mình rõ ràng run rẩy thoáng một phát, Kỷ Tiêu dứt khoát đóng mắt, há miệng đem cái lối vào kia ngậm vào trong miệng.

“Ân... Ngọc Nghiễn... Ngọc Nghiễn...” Long Mặc khởi động nửa thân thể, lại tựa như tiết kinh nằm xuống dưới, nỉ non nói lấy, “Ngọc Nghiễn người thật tốt...”

Hai người liếm láp lẫn nhau sau nửa ngày, Kỷ Tiêu đã có chút ít nhẹn không được rồi, thở hào hển học ra cái đồ vật vừa cứng lại bị phỏng kia. Long Mặc rất nhanh cũng rút lui dưới thân đi. Ngược lại nằm xuống,

giúp đỡ eo Kỷ Tiêu, y để cho y ngồi trên người mình. Bên trên cầm Kỷ Tiêu còn tràn ra dịch nước miếng, y đang muốn đưa tay lau sạch, lại bị Long Mặc ngăn cản, hắn không nhanh không chậm găm cầm hôn Kỷ Tiêu, khiến cho y cảm thấy vừa trơn vừa ngứa, rồi mới cường bạo dày đặc hôn lên môi của y. Kỷ Tiêu kém một chút là muốn tiết, rồi lại bị buông ra, trên người tà hỏa thiêu lên, eo càng nhuyển e rằng do gắng sức, cả người mềm ra mà nằm ở trên đùi Long Mặc.

Theo một đường bên hông lục lợi, chỉ mang theo khí tức hơi lạnh. Kỷ Tiêu bị mò mẫm đến phát run, lại nhịn không được nằm trên người hắn lẽ mề, ý thức mơ hồ mà lẩm bẩm nói: “Long Mặc... Nóng quá...”

“Ân...” Long Mặc chỉ trầm thấp lên tiếng, trong lòng bàn tay theo bắp chân của y trượt đến chỗ mắt cá chân, đem mắt cá chân có vẻ mảnh khảnh kéo đến trên vai, nghiêng mặt qua liền cắn một cái.

Kỷ Tiêu giãy động lên muốn rút chân về, rất nhanh bắp chân kia cũng bị bắt chặt. Ngón tay thon dài của Long Mặc không có hảo ý mà tìm được tâm chân của y thoáng nhẹ cong một phát, Kỷ Tiêu ngứa ngứa dọc theo cốt cơ hồ trong khe hở nội tâm chui ra. Kỷ Tiêu bị lộng đến nổi ngay cả thanh âm cũng nhỏ dần khẽ gọi: “Long Mặc... Đừng...không được nào...”

Kỷ Tiêu giãy dựa lấy muốn lui ra sau, lại thành linh cảm thấy khe mông bị một đồ vật cắn mất thăng bằng chống đỡ lấy, lại hướng ra sau dờ lên nửa tắc, không sai biệt lắm cửa huyết tự đối diện tính khí ở dưới rồi. Điều này bất đồng với kinh nghiệm trong quá khứ bị áp chế lấy cường hành nhét vào, giống như chính mình không thể chờ đợi được mà đưa thân nhúc nhích. Mặt Kỷ Tiêu đỏ lên, cứng người tại chỗ, nhưng mà dưới thân sớm đã được dịch thể cùng nước bọt khiến cho một mảnh trơn ướt, sau huyết cũng mơ hồ đã có chút ít cảm giác thềm khát.

Long Mặc phát giác được y cứng ngắc, neho mắt lại mỉm cười, vẫn đi liếm láp mắt cá chân y, ngón tay nắm bắt mu bàn chân của y, ách lấy cuống họng nói: “Ngón chân Ngọc Nghiễn ngày thường đều đẹp mắt như thế.”

Tầm mắt Kỷ Tiêu lơ mơ không thấy rõ thần sắc Long Mặc, nhưng nghe thấy tiếng nói lười biếng của hắn liền cảm thấy trong ngực ngứa ngứa, như là bị một nhúm lông vũ nhẹ gãi. Kỷ Tiêu chậm rãi hít vào một hơi, hơi đem eo nâng lên chút ít, chống đỡ cầm lấy đồ vật nóng rực tựa như đang trượt vào khe mông của y kia, nhẹ nhàng hướng cửa huyết dò xét cái đầu. Chỉ riêng điểm động tác này, tựa như hao phí toàn bộ khí lực Kỷ Tiêu, y nhanh cắn chặt môi dưới, ngực phập phồng đến lợi hại. Bình thường không chỗ gắng sức treo ở trên người Long Mặc, rất nhanh liền cảm thấy cái kia vừa thô vừa to gắng gượng chậm rãi chui đi vào một tí, ngay sau đó lại một ít.

Thời gian này phẳng phát trì hoãn rất nhiều, chỉ đi qua nội cốc đạo một chút lẽ mề từng điểm từng điểm mà lấy hết ý chí Kỷ Tiêu. Hắn cuối cùng chịu không nổi, đỡ xuống khí lực ở bên hông, đột nhiên một phát, đem toàn bộ tính khí nuốt vào trong cơ thể. Lần này, hai người đều trầm thấp rên rỉ một tiếng, Long Mặc rốt cuộc nằm không được rồi, nửa ngồi xuống, đưa tay kiểm ở khe mông Kỷ Tiêu, nâng y lên một ít, lại nâng nặng đỉnh đi vào.

Nước mắt Kỷ Tiêu suýt nữa bị đục đi ra, cái eo thẳng phát run: “Chậm... Chậm một chút...” Bắp chân của y còn khoắc lên trên vai Long Mặc, tư thế đối mặt như vậy thật sự có chút miễn cưỡng. Sức nặng toàn thân đều bị đặt ở một chỗ kia, đỉnh không tới hai cái, liền kéo căng không nổi, tiết đi ra.

Lửa than trong lò đồng thủy chung không tắt, cả phòng đều phát nhiệt, trên trán Long Mặc dần dần đổ mồ hôi, dọc theo thái dương lăn đến cằm, từng giọt rơi vào trên bụng Kỷ Tiêu. Kỷ Tiêu từ trong ngọn lửa nhìn xem gương mặt Long Mặc đổ mồ hôi ẩm ướt, cố sức mà vươn tay ra vuốt ve môi của hắn. Long Mặc gương mặt đối diện ánh mắt y, tựa hồ đã minh bạch lời khao khát không thể nói ra từ y. Long Mặc rút đồ vật của mình ra, lại kéo y qua sau eo một mực ôm vào trong ngực, đưa môi đi lên liếm láp trên môi Kỷ Tiêu đã bị cắn ra vết máu.

Cho dù đã tiết một hồi, nhưng khi thay đổi tư thế phía sau, vật dưới hai chân tựa hồ lại có tư thế ngẩng đầu. Kỷ Tiêu nhắm mắt tựa trên lồng ngực Long Mặc, giống như nhận mệnh tùy ý hắn đẩy hai chân của mình ra, từ phía sau một lần nữa tiến đến xô xuyên qua.

Một đêm tưng dục khiến cho ngày thứ hai tới thời điểm mặt trời lên cao Kỷ Tiêu mới u u tỉnh dậy (*tỉnh dậy với vẻ mặt tối tăm do thức khuya vào [làm việc] quá độ =)), y vuốt vuốt mí mắt chua xót, hơi giật

mình. Mấy ngày gần đây công việc nặng nề, chính mình lại chưa từng xin nghỉ, bây giờ vẫn còn trong nhà tham ngũ thật sự không ra thể thống gì. Kỷ Tiêu liền nhanh chóng vội vàng mặc quần áo, gối bên cạnh sớm đã không có thân ảnh Long Mặc. Kỷ Tiêu đã quen với tính tình xuất quỷ nhập thần như ban ngày của hắn, cũng chẳng muốn đi tìm, triệu gia nhân chuẩn bị xe ngựa, lập tức chạy đến hướng Đông cung.

Ngày hôm nay Diên Tương ở trong chính điện, mặt mũi đầy vẻ không vui mà bàn bạc với thủ hạ, tổng quản Hồ Khâm. Thẳng đến khi gặp Kỷ Tiêu đi vào, hắn khôn ngoan trì hoãn sắc mặt, dừng một chút, ngữ điệu âm trầm mà tiếp tục nói: “Sự tình hôm qua người đi xem lại kỹ. Từ nay về sau trong nội cung có bất cứ lời đồn đãi chuyện nhảm, ta sẽ truy người mà hỏi!”

Hồ Khâm xem ra đã bị giáo huấn nửa ngày, đầu đầy mồ hôi lạnh mà cúi trên mặt đất liên tục lên tiếng, cuối cùng mới dập đầu đứng lên ly khai đại điện.

Kỷ Tiêu thoáng hoảng hốt nhớ lại lúc lần đầu y tới Đông cung, đứng ở trong góc nhỏ lòng tràn đầy thấp thỏm không yên. Diên Tương thấy y đã đi tới, lạnh lùng trên khuôn mặt chậm rãi tan đi để lên một tia cười: “Thanh Lan hôm nay sao đến muộn vậy?”

“Điện hạ thứ tội. Thần... thần đêm qua bị phong hàn, dần dần u mê ngủ quên thời gian.” Kỷ Tiêu nhất thời nghĩ không ra nên lấy cớ gì, lung tung nói bậy.

Diên Tương giương mắt nhìn về phía y: “A..., nếu thân thể Thanh Lan không khoẻ, có thể xin nghỉ mấy ngày. Chỉ là những ngày này ta bị việc vặt quần thân, không rảnh trông nom người rồi.”

“Điện hạ nói gì vậy, thần hiện nay đã không còn đáng ngại rồi. Bất quá...” Kỷ Tiêu nhìn thoáng qua bóng lưng rời đi của Hồ Khâm, “Không biết trong nội cung phát sinh chuyện gì, khiến cho Điện hạ phiền lòng?”

Diên Tương lại nhìn y một cái, thấp giọng than thở: “Nói cho Thanh Lan biết cũng không sao.” Hắn hơi giảm thanh âm thấp xuống, “Gần đây chỗ ta đã xảy ra vài chuyện kỳ quặc.”

Kỷ Tiêu khẽ giật mình, ra vẻ kinh ngạc mà nói: “Là sự tình gì?”

Diên Tương tựa hồ không biết phải nói từ đâu, ngẩng đầu nhìn trong điện trống rỗng, nhẹ khẽ lắc đầu: “Mấy tháng trước không hiểu sao cung nhân liên tiếp mất tích. Tiếp theo trước thời điểm đó một chút, Thái tử Phi ở hậu viện nhìn thấy một lượng lớn nước chảy ra khỏi Bích Ba hồ. Bất đắc dĩ khi đó sắc trời đen tối thấy không rõ, không có kết luận, mà đêm qua... nước ở kênh mương tiền điện tựa như bị phiên giang đảo hải (*dời sông lấp biển), mà bên trong hành lang cung điện lại cơ hồ như bị gọi nửa kênh nước mương, thật đúng là khó hiểu.”

“Cái này...” Kỷ Tiêu trong nội tâm lặng lẽ tính toán. Tên Hắc Long kia hiển nhiên đang trú ẩn ở bên trong Bích Ba Hồ của Đông cung, nhưng vì sao hắn lại tìm nơi này ẩn thân Kỷ Tiêu lại không hiểu rõ lắm, chỉ phải nhủ mảy mòi, “Sao lại có thể xảy ra việc lạ như thế?”

Diên Tương có chút lo nghĩ nói: “Những ngày này đã có lời đồn Đông cung giấu diếm yêu vật, ta lo lắng sớm muộn chuyện này sẽ thổi tới tai phụ hoàng.” Hắn nhẹ nhàng lấy động ngọc ban chỉ ở ngón giữa, thả thấp đầu: “Thái tử vị này đã bị vô số người ngấp nghé, cơ hội như thế này thật tốt, chắc hẳn bọn họ đều sẽ không bỏ qua.”

Kỷ Tiêu nghe ra quan hệ lợi hại ở trong đó, thấp giọng nói: “Điện hạ nói là, có người sẽ mượn lời đồn về những việc lạ trong Đông Cung, đến vụ hãm Điện hạ không tu chính đức (*đức hạnh giả tạo, không có chính đạo), ám kết yêu vật?”

Diên Tương cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ đến lúc đó, có người nghĩ ra được tội danh so với cái này ác độc gấp trăm lần.” Diên Tương thối lui hai bước, nhìn xem ngoài điện, “Trước mắt cần gấp nhất là tra ra chủ mưu phía sau những sự kiện lạ này, xem là người phương nào tại Đông cung của ta giả thần giả quỷ.”

“Thần cho rằng... đây không phải là do nhân lực gây nên.”

“Chẳng lẽ lại nói, trong nội cung của ta thật đúng có yêu vật?” Diên Tương nhìn về phía Kỷ Tiêu, bỗng nhiên nói, “Ta sao lại quên mất, Thanh Lan thông hiểu dị thuật, chắc hẳn biết rõ ở trong đó có kỳ quặc?”

Kỷ Tiêu bề bộn khoát tay nói: “Thần đối với dị thuật thật sự hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là có vài lần tao ngộ (*gặp gỡ) kỳ dị mà thôi. Việc này liên quan trọng đại, thần không dám nói bừa.” Kỷ Tiêu nhìn

thấy mi tâm Thái tử trói chặt với nhau, trong nội tâm không đành lòng, nghĩ nghĩ mới nói, “Điện hạ có thể đồng ý cùng thần đến bên hồ hậu viện nhìn xem không?”

Diên Tương gật đầu: “Ta đang muốn tiến cung gặp mặt phụ hoàng, cứ để cho Hồ Khâm cùng người đi ra sau viên đi.”

6. Chương 6

Hậu uyển Đông cung mặc dù không thể so với ngự hoa viên rộng lớn, nhưng cũng là tú mĩ đoạt người (*đẹp đến nỗi mê hoặc lòng người), toàn bộ đều có khí phái Hoàng tộc. Bích Ba Hồ thông với kênh mương tiền điện, đầm nước trong suốt, tuyệt không giống như bộ dạng có yêu vật ẩn núp.

Liếc nhìn lại, hoa sen hơn nửa hồ đã sớm héo tàn, kết thành đài sen đầy đặn, nhưng không có người hái. Kỷ Tiêu nhìn hết nửa ngày nói: “Trong hồ này ngoại trừ hoa sen, còn có nuôi cái gì không?”

“Không giấu gì Kỷ đại nhân..., ” Hồ Khâm thập phần cung kính mà cúi đầu, “Thái tử Điện Hạ xưa nay không thích du hồ thưởng ngoạn, nên cái hồ lớn như thế thành ra chỉ để đó, bên trong cũng có chút ít tôm cá cá chép, nhưng cũng không nhiều.”

Kỷ Tiêu hỏi không ra nguyên nhân, ngơ ngác nhìn qua mặt hồ. Bỗng nhiên trông thấy trên mặt nước phiêu đến một đoàn màu sắc tươi đẹp. Y nhìn chăm chú, là vài con cá chép sắc màu rực rỡ, tranh nhau cướp nhụy hoa quế bay xuống mặt hồ.

“Thái tử gia dường cá chép quả nhiên không giống người thường.” Kỷ Tiêu cảm thán một tiếng.

Hồ Khâm lập tức cười làm lành nói: “Kỷ đại nhân ngoại trừ phẩm mực, khả năng thưởng cá cũng tốt. Nhóm cá chép này là Thất Điện Hạ mang về từ Đông Hải đấy, bọn chúng đều có giá trị xa xỉ.”

Kỷ Tiêu giật mình: “Không biết lúc Thất Điện Hạ đưa cá tới như thế nào?”

“Ước chừng cũng sáu tháng trước.” Hồ Khâm hồi tưởng chốc lát, “Khi đó vừa đầu xuân, trời còn lạnh, Điện Hạ lo lắng cá nuôi không sống nổi, lệnh bọn nô tài dùng bốn bạc đựng nước phóng vào trong điện đường.”

Hồ Khâm ước chừng đang nói đến cao hứng, tựa như máy hát mở ra ngừng không được: “Khi đó mỗi ngày ta đều chiếu cố bọn nó, mới biết được cá chép này kỳ thật cũng như người không sai biệt lắm, đều có tính nết. Cái con chấm đỏ kia linh động nhất, thường từ trong chậu nhảy ra, nằm trên sàn nhà lăn tới lăn lui, còn có cái con màu vàng kia đấy, ăn ngon lười biếng... Nói đến, trong đó có con hắc cá chép vô cùng bất thường nhất, không chịu cùng mấy con cá khác đứng ở một chỗ, cắn chết hai con cá chép, dọa ta phải cho nó một mình một cái bồn.”

Kỷ Tiêu mãnh liệt ngắt đầu cắt đứt hân: “Hồ tổng quản, không biết nếu đem nước trong hồ này rút khô toàn bộ, cần bao nhiêu thời gian?”

Hồ Khâm nhất thời sửng sốt, khẩu khí rút lại giống như đau răng: “Đây cũng không phải là công việc đơn giản, chỉ sợ cần phải móc thông kênh mương vận chuyển đến hồ Thái Bình phụ cận vô cùng ổn thỏa mới được. Không biết Kỷ đại nhân vì sao lại hỏi điều này?”

Kỷ Tiêu bị Hồ Khâm hỏi giống như đánh tỉnh ý, âm thầm hối hận. Y thầm nghĩ những ngày qua mình cùng Long Mặc pha trộn một chỗ, thành ra có thói quen làm những việc trái lẽ thường, còn muốn đạo khô một hồ nước. Bộ việc này nhẹ nhàng linh hoạt lắm sao? Chỉ dựa vào nhân lực thì xác thực phí không ít thời gian.

“Ta...ta nghĩ ngờ dưới hồ này ẩn dấu yêu vật.” Kỷ Tiêu mất thấy Hồ Khâm thay đổi sắc mặt, lại nói, “Bất quá việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn. Hồ tổng quản cũng không cần bối rối, giờ ta đi tìm cao nhân thương nghị.”

Cái tên gọi là cao nhân, hiển nhiên chính là chỉ Long Mặc. Kỷ Tiêu một hơi đem việc lạ Đông cung cùng phỏng đoán của mình nói một lần với hắn, cuối cùng nói: “Tuy trước đó Thái tử Điện Hạ và chúng ta từng có hiểu lầm, nhưng sau này hắn đến giúp ta nhiều lần, hơn nữa chuyện này liên quan đến trọng đại, vô luận như thế nào ta cũng phải giúp giúp hắn. Ta nói tên Hắc Long kia thoát nhìn thập phần thô bạo, còn không biết sau lưng hắn có âm mưu gì, không thể lại để cho hắn thực hiện được.”

Long Mặc gần đây ước chừng cũng tu luyện thành công, hình dạng càng ngày càng phiêu dật, vẻ mặt thanh thần mà nghiêng mình tựa ở trên giường gần cửa sổ, đôi mắt nửa khép hờ nói: “Mấy lần trước ta gặp phải tên gia hỏa kia đều nghĩ thấy mùi máu tanh dày đặc, chắc hẳn việc tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh đều là do hấp thu linh khí người sống có được. Xem ra hẳn quả thực đã tìm được chỗ dựa tại nhân gian này. Hơn nữa lần trước hắn có nói sắp thăng làm Thiên Long...”

“Thăng làm Thiên Long là ý tứ gì?” Kỷ Tiêu đột nhiên hỏi.

“Cái thân phận Địa Long nhân gian rất hèn mọn, mà Thiên Long lại là chí tôn cao quý, chính là thiên mệnh thần sứ truyền đạt nhân gian. Phạm nhân các ngươi xưng Hoàng đế là Chân Long Thiên Tử, mà Thiên Long thì xem thiên tử là mệnh chủ, từ trước đến nay đều do trời chỉ định.” Long Mặc nói đến đây, nhẹ khề lắc đầu, “Nếu có Long nhận người khác làm mệnh chủ, đoạt được đế vị, Long này sẽ tấn thăng làm Thiên Long. Nhưng chuyện như thế là nghịch thiên cải mệnh, mấy ngàn năm cũng khó có vài lần, ta đoán tên Hắc Long đó chính là có chủ ý này.”

Kỷ Tiêu nhất thời phản ứng không kịp, hồi lâu mới nói: “Người nói là Hắc Long tìm chỗ dựa ở nhân gian, còn muốn cùng người nọ cướp lấy ngôi vị Hoàng đế tấn chức Thiên Long? Tin tức này thật sự kinh hãi... Như vậy chỗ dựa của hắn là Thất Điện Hạ sao?”

So về kinh ngạc của Kỷ Tiêu, Long Mặc ngược lại là không để ý lắm, lắc đầu nói: “Ta không nhìn thấy được gì trên người mấy hoàng tử của các người, việc này còn cần chính người suy đoán.”

Kỷ Tiêu cúi đầu suy tư một lát: “Cái này lại càng không tốt rồi. Nếu thật là Thất Điện Hạ, hắn đem Hắc Long ẩn trong Đông cung, rõ ràng là muốn một mũi tên trúng hai con nhạn, gán cho Thái tử Điện Hạ tội danh tư tàng yêu vật, chỉ sợ còn muốn sau lưng hại đến của tánh mạng Thái tử gia, cướp lấy Thái tử vị!”

Long Mặc thấy Kỷ Tiêu càng nói càng kích động, liền xoay người xuống giường, vỗ vỗ y trấn an: “Tên Hắc Long kia là do thường luồng nước hóa thân, phải có nước hồ, sông hoặc suối mới có thể an thân. Chỉ cần Thái tử các người lấp hồ, tự nhiên hắn sẽ kiếm chỗ ở khác.”

Kỷ Tiêu vội hỏi: “Cho dù tạm thời đuổi Hắc Long đi, Thất Điện Hạ và Thái tử gia là huynh đệ, mỗi ngày đứng cùng một chỗ, càng khó giải quyết. Sao có thể lúc nào cũng đề phòng được?”

Long Mặc bất đắc dĩ mà than thở, nằm úp sấp trên đùi Kỷ Tiêu không nói lời nào.

Kỷ Tiêu có chút kỳ quái, đẩy bờ vai của hắn: “Người xảy ra chuyện gì?”

Chỉ nghe Long Mặc rầu rĩ mà nói: “Người vừa mới trở về miệng chỉ nhắc tới Thái tử Điện Hạ, đối với người này thật sự quan tâm.” Hắn vùi mặt trên đầu gối Kỷ Tiêu cọ xát, “Ngọc Nghiễn chưa từng để ý ta như thế bao giờ.”

Kỷ Tiêu không hiểu nổi nhìn Long Mặc, dùng sức xoa nhẹ trên đầu hắn một cái, thâm nói: “Ta ngược lại không biết người Long tộc vẫn còn giống như một em bé, sẽ đi làm nũng ah~.”

Không tới mấy ngày, bên trong các tửu quán ở kinh thành có lưu truyền ra một câu chuyện mới lạ, tươi sớt: Bởi vì lo lắng bệnh tình Minh Đế ngày càng nặng thêm, Thái tử Diên Tương đã đi khắp danh sơn đại hà (*núi cao sông rộng), cầu được cao nhân chỉ điểm, nói là tử vi tinh âm đậm trầm trọng (*số tử vi cực xấu) đều bởi vì đầm nước trong vườn ngự uyển. Cho nên đem bốn đầm nước lớn nhỏ trong nội cung đều dẫn ra bên ngoài thành, để cầu Minh Đế sớm ngày khỏi phục.

Tất cả những lý do này đều do nhóm người đa mưu túc trí trong Đông cung tìm người lan ra. Một mặt không cho người khác đối với công trình làm khô hồ nước to lớn như vậy sinh nghi, một mặt khác là để cho quan lại bá tánh chứng kiến một mảnh xích hiếu chí tâm của Thái tử (*tấm lòng hiếu thảo), cuối cùng cũng đã ứng phó được với mỗi nguy cơ bất ngờ này. Bích Ba Hồ ngày xưa bây giờ đã là một vũng bùn khô cạn,

đáy hồ ngoại trừ cá chép hấp hối, còn có mấy bộ bạch cốt lạnh lẽo. Hồ Khâm hạ lệnh không được để lộ ra, lặng lẽ chôn đi.

Vì không muốn đánh rần động cỏ, Kỷ Tiêu cũng không nói với Thái tử chuyện hôm đó nhìn thấy cung nhân đi túi, càng không đề xuất về mối nghi ngờ đối với Thất hoàng tử. Chỉ là lúc nào y cũng vụng trộm cảnh giác nhất cử nhất động của Thất hoàng tử.

Từ khi Bích Ba Hồ khô cạn, Hắc Long chưa bao giờ xuất hiện nữa. Nhưng mà không qua nổi vài ngày thanh nhàn, Kỷ Tiêu lại từ trong cung nghe nói Thái tử đang ở Thiên điện của Thất hoàng tử dự tiểu yến. Y lập tức khẩn trương lên, tìm lý do ném công văn đang cầm trong tay cho đồng liêu, chính mình thì lén lút chạy tới phía sau Thiên điện.

Trong điện mơ hồ truyền đến thanh âm đàn sáo, ngẫu nhiên xen lẫn vài câu đàm tiếu cao giọng, hết thảy bất quá đều bình thường. Nhưng mà Kỷ Tiêu lại thập phần thấp thỏm không yên, cẩn thận nửa ngồi ở hành lang, nín hơi nghe động tĩnh bên trong.

Ngay tại thời điểm hai cái đèn đều đã tắt rần do ngồi xổm, Kỷ Tiêu cơ hồ muốn rời đi, cửa Thiên điện đột nhiên bị đẩy ra “Két..” một tiếng. Đi tới chính là Thất hoàng tử Diên Lạc, hẩn nhìn hai bên trái phải một cái, bước chân đi đến hậu điện. Kỷ Tiêu cảnh giác đứng lên, lật đặt đi theo.

Dáng đi của Diên Lạc có chút lén lút, nhưng mục tiêu rõ ràng, đi thẳng đến tẩm cung Thái tử. Đám cung nhân bọn họ có lẽ cũng thừa dịp lúc Thái tử bày yến rảnh rỗi ở bên trong dùng bữa, ngoại trừ hai cung nữ lời ong tiếng ve bên trong hành lang, còn lại bên ngoài không có người khác. Trong đại điện thập phần yên tĩnh, Kỷ Tiêu không dám đường hoàng đi theo hẩn tiến vào phòng ngủ, chỉ rón ra rón rén nhìn trong khe hở cửa sổ khắc hoa xem hẩn đến tột cùng muốn làm cái gì.

Chỉ thấy Diên Lạc đem một loạt tất cả tủ lớn nhỏ trong phòng đều lục xem một lần, sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu, cuối cùng quần đến phía sau bình phong bạch ngọc hoa điều, Kỷ Tiêu cũng không thể nhìn thấy động tĩnh của hẩn nữa rồi. May mà không lâu lắm, hẩn liền vội vàng đi ra, tựa hồ cũng không phát hiện Kỷ Tiêu trốn tránh bên ngoài, phát lên vạt áo bước nhanh rời đi.

Kỷ Tiêu không biết Diên Lạc làm cái gì phía sau bình phong đằng kia. Y vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi, dứt khoát tăng lên dũng khí, y trườn thân xuống cũng chạy vào phòng ngủ Thái tử. Trong phòng thoang thoang mùi hương liệu danh quý, bố trí cũng thập phần đẹp đẽ quý phái. Phía sau bình phong có một trương giường cực lớn, bốn phía có lụa mỏng trải dài. Đây rõ ràng là nơi ngủ nghỉ thường ngày của Thái tử. Kỷ Tiêu nhất thời không biết nên bắt tay điều tra từ chỗ nào, mờ mịt sờ mó chung quanh một phen, cuối cùng bất quá tiến lên xóc rèm che.

Đúng lúc này, gian ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân cấp bách, còn có cung nhân thấp giọng hô: “Nhanh, Điện Hạ trở về rồi.”

Kỷ Tiêu lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng rút tay, thầm nghĩ cái này nếu gây ra hiểu lầm, hơn phân nửa sẽ xem ta là tặc mà bắt lại. Bây giờ nên hướng Điện Hạ giải thích như thế nào đây này.

Đột nhiên, gian ngoài truyền đến thanh âm cửa phòng bị đẩy ra, sau một hồi tiếng bước chân, nội thị cẩn thận từng li từng tí mà cáo lui, ngay sau đó cửa phòng liền bị đóng lại. Kỷ Tiêu vững vàng hít vào một hơi, trong nội tâm tính toán, có nhiều việc của Hắc Long cùng Thất hoàng tử hơn nửa đều giấu diếm không nói, không bằng nhân cơ hội này hướng Diên Tương nói thẳng ra. Thái tử Điện Hạ phân trắng đen rất rõ ràng, chắc y sẽ không oan uổng chính mình. Kỷ Tiêu quyết định chủ ý, nâng người lên, chính là muốn đi ra bình phong, lại nghe được phía sau có người nói: “Là Thanh Lan sao?”

Diên Tương tựa hồ có chút say, giữa lông mày đều dính rượu, chóng mặt nghiêng đầu, không xác định mà nhìn Kỷ Tiêu, lại hỏi một tiếng: “Quả nhiên là Thanh Lan sao?”

Kỷ Tiêu vội cúi người quỳ xuống nói: “Điện Hạ thứ tội, vì thần tùy tiện xâm nhập tẩm cung Điện Hạ. Thật sự là tình thế bất đắc dĩ, chỉ vì mới này Thất Điện Hạ hẩn...”

“Thanh Lan...” Bước chân Diên Tương lão đảo ngời vào bên cạnh giường, cúi đầu nhìn mặt của y, tựa như phảng phất không nghe thấy y nói, vẫn nói, “Giống như nằm mơ vậy, người rõ ràng ở trong phòng ta.”

Kỷ Tiêu bị Thái Tử làm cho khó hiểu, á khẩu, kỳ quái mà nhìn về phía hắn, lại phát giác thần sắc Thái tử Điện Hạ so với ngày thường khác nhau rất lớn, trong con mắt như đốt sắc hỏa, sáng quắc bức người.

Diên Tương đột nhiên vươn tay, bắt được bả vai Kỷ Tiêu, đưa y kéo đến trong ngực: “Quả nhiên là mộng, cứ cho ta phóng túng một hồi.”

Kỷ Tiêu cả kinh phản ứng không kịp nữa, ngay sau đó một đôi môi nóng rực đã rơi xuống cổ y, lực đạo lớn đến nỗi giống như là muốn đem y nuốt vào bụng. Kỷ Tiêu trong lúc khiếp sợ lấy lại tinh thần, lập tức bắt đầu phản kháng giãy dụa, lại bị hung dữ nắm dưới cằm. Đầu lưỡi mang theo mùi rượu quét tiến vào trong miệng của y, khí tức lạ lẫm kích bộ ngực y phát đau, cơ hồ muốn ói.

So với Thái tử lịch lãm tại biên cương rèn luyện nhiều năm, phản kháng của Kỷ Tiêu quả thực như là kiến càng lay cành cây, không có nửa điểm tác dụng, thậm chí y còn bị đột nhiên cường bạo kịch liệt hôn, vạt áo bị dẫn theo xách đến trên giường cực lớn.

Bàn tay theo vạt áo thăm dò vào, động tác thập phần thô bạo, tuyệt không giống như cùng với Long Mặc câu dẫn tận xương, chỉ khiến cho người kinh hồn táng đảm. Kỷ Tiêu khó khăn giãy ra được một tay, không chút nghĩ ngợi vung một cái tát trên mặt Diên Tương. Lần này y sử dụng hết khí lực, thanh âm tiếng nổ kinh người. Động tác điên cuồng của Diên Tương đột ngột ngừng lại, con mắt đỏ bừng cúi đầu nhìn Kỷ Tiêu dưới thân, sau đó mới dùng sức nhắm mắt lại, ngón tay run lên, buông lỏng y ra.

Kỷ Tiêu cơ hồ lảo đảo trên mặt đất, hai tay run lên cả buổi mới lắp bắp nói: “Điện... Điện Hạ...”

“Thanh Lan.” Diên Tương trầm thấp nói ra, “Tiểu vương ước chừng là say rượu đã đem ngươi ép phía dưới coi như Thái tử Phi, có chỗ mạo phạm, kính xin rộng lòng tha thứ.”

Tuy Kỷ Tiêu trong đầu hỗn loạn, nhưng cũng biết kiểu giải thích này thật sự là tái nhợt vô lực. Y nằm phục trên mặt đất, quả thực không biết nên như thế nào đối mặt Thái tử. Hai người trầm mặc sau nửa ngày, Kỷ Tiêu mới nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn Diên Tương. Chỉ thấy hắn tối tăm phiền muộn mà ngồi ở bên giường, nửa bên mặt cao cao sưng phồng lên, lập tức sợ hãi trùng trùng điệp điệp đập đầu phía dưới: “Thần đáng chết, mạo phạm quý thể Điện Hạ.”

Diên Tương nhẹ nhàng dùng ngón tay lau đi vết máu trên khóe môi, lại cười cười: “Thanh Lan xin đứng lên, ta còn muốn đa tạ một tát này của ngươi, đánh tỉnh ta.”

“Thần... Thần sợ hãi.”

Diên Tương nhìn y đỉnh đầu một lát, ấn lấy mi tâm nói: “Lại nói đến, tại sao ngươi lại ở trong tấm cung ta?”

Kỷ Tiêu âm thầm cắn răng, thấp giọng nói: “Không đối gạt Điện Hạ, thần là theo đuôi Thất Điện Hạ mới đi đến được tấm cung Điện Hạ.”

Diên Tương nhíu lông mày: “Thất đệ? Hắn mới uống nhiều hơn mấy chén rồi tự hồi phủ, sao vậy có thể tới nơi này?”

“Chỉ sợ Thất Điện Hạ cũng không phải chỉ muốn cùng Điện Hạ uống rượu, còn có mưu đồ khác.” Kỷ Tiêu dứt khoát đứng lên, “Thần có chuyện quan trọng khai tấu Điện Hạ.”

Diên Tương giật mình, nhưng vẫn đưa tay nói: “Thanh Lan thỉnh giảng.”

Kỷ Tiêu lấy lại bình tĩnh: “Việc này nói đến chỉ sợ Điện Hạ không tin. Trước kia khiến cho Đông cung xảy ra rất nhiều dị sự yêu vật kì thực là một Hắc Long.”

Diên Tương chấn động mạnh một cái: “Có đúng là một con rồng?”

Kỷ Tiêu lập tức nói: “Đây cũng không phải là vật mang điềm lành, mà là một tên Yêu Long, hắn tiềm ẩn trong Bích Ba Hồ trong gáy sóng gió, thu thập sinh linh. Ngày hôm đó thời điểm nước kênh mương ở Đông cung trút xuống, ta từng thấy hai cung nhân mang theo cái túi đi tới Bích Ba Hồ. Hơn nữa, trong bao vải kia ta lơ mơ nghĩ là có người, ta đoán tên Hắc Long tất nhiên còn có đồng đảng, ở trong Đông Cung phụ trợ hắn làm xằng làm bậy.”

Diên Tương sắc mặt tái nhợt, chậm rãi tiêu hóa chuyện này, nghe thế mới nói: “Đồng đảng của hắn, là ai?”

“Thần không dám tự mình đoán bùa. Bất quá bộ dáng hai gã cung nhân kia ta nhớ rõ, có thể vẽ ra bây giờ, thỉnh Điện Hạ nhận thức.”

Diên Tương quả thật kêu người lấy giấy bút cho y. Kỷ Tiêu đề bút trăm mực, không đến thời gian nửa nén hương liền đem bộ dáng thần thái hai nữ tử kia vẽ ra. Diên Tương cũng bắt chặp thời điểm ca thán bản lĩnh của y, sau đó quay người hướng ngoài cửa nói: “Dem Hồ Khâm gọi tới.”

Hồ Khâm này giống như là một bản danh sách sống ở Đông cung, chỉ cần liếc trên bức họa rồi nhân tiện nói: “Khởi bẩm Điện Hạ, hai người này là một trong những vũ cơ Thất Điện Hạ đưa cho Điện Hạ ba năm trước. Hiện tại do lớn tuổi nên ở lại hậu uyển làm chút ít việc vặt vãnh.”

“Là người của lão Thất?” Diên Tương hung hăng nhìn chằm chằm vào Hồ Khâm, lại chuyển hướng nhìn Kỷ Tiêu, “Thanh Lan người nói.”

“Nghe nói, đầu xuân năm nay Thất Điện Hạ còn đưa Điện Hạ mấy con cá chép, trong đó có một con hắc cá chép tính tình thô bạo. Thần chỉ sợ, đó chính là Hắc Long hóa thân.” Kỷ Tiêu chậm rãi nói.

Diên Tương nghiêng răng, hạ giọng nói: “Người nói lời này, có căn cứ gì sao?”

“Thần ban đầu chỉ là ngờ vực vô căn cứ, không dám vọng đoán. Cho đến hôm nay ở ngoài điện gặp được Thất Điện Hạ hành tung lén lút đi tới tắm cung, ở bên trong nửa ngày mới vội vàng đi. Thần không biết Thất Điện Hạ vừa làm cái gì trên giường Điện Hạ, nên mới tiến vào xem xét. Sau đó, rồi mới... liền gặp Điện Hạ.” Kỷ Tiêu nói đến câu sau, lại nghĩ tới chuyện vừa nãy, trên mặt thoáng chốc trở nên đỏ bừng.

Diên Tương cũng thoáng bắt đầu xấu hổ, không mở mắt, hướng Hồ Khâm nói: “Dẫn người tìm kiếm bên cạnh giường của ta, xem có cái gì kỳ quái không.”

Tuy mặt mũi Hồ Khâm đầy vẻ không hiểu, nhưng vẫn lập tức lên tiếng, dẫn hai thái giám dời đi tắm bình phong bạch ngọc, cúi người úp sấp một tắc mà lục lọi chung quanh giường. Sau một lúc lâu, một tên tiểu thái giám bỗng nhiên nói: “Cái này...”

Hắn trở mình, tìm ra được một cái thẻ gỗ màu đen, mặt trên hoa văn quỷ dị, giống như phù chú, mặt dưới bị đóng mấy cái đinh dài màu đen, đinh đóng thẳng lên mấy chữ bên trên thẻ gỗ. Diên Tương cúi đầu nhìn thoáng qua, liền bỗng nhiên nổi giận, chộp lấy thẻ gỗ, quăng ngã trên mặt đất: “Đúng là bát tự của ta!”

Hồ Khâm lập tức quỳ trên mặt đất: “Điện Hạ, cái này... Đây là Vu Cổ thuật!”

Diên Tương không để ý tới hắn, ánh mắt yên lặng nhìn thẻ gỗ bị quăng gãy thành hai nửa ở góc tường, sắc mặt dần dần có chút buồn bã: “Lão Thất thực muốn hại ta? Thẻ nhưng mà...hắn là huynh đệ của ta...”

Kỷ Tiêu muốn khuyên giải hai câu, nhưng mà còn chưa mở miệng, liền bị Diên Tương giơ tay ngăn cản.

“Thanh Lan, chuyện phát sinh hôm nay quá mức lộn xộn, ta còn muốn suy nghĩ một chút. Người về phủ nghỉ ngơi trước đi.”

Kỷ Tiêu không tiện nhiều lời, chỉ đành phải cúi đầu cáo lui.

Lúc hồi phủ, sắc trời còn sớm, Kỷ Tiêu hướng người quét dọn trước cửa nhà nhẹ gật đầu, tiếp đó vô tình đi đến thư phòng mình. Cửa thư phòng lại mở rộng ra, một vị khách không mời mà đến đứng ở bên trong, ngẩng đầu lên tựa hồ quan sát tranh chữ trên tường. Hắn hiển nhiên nghe thấy được tiếng bước chân, không vội không chậm mà quay mặt đến.

Ánh mắt Kỷ Tiêu đối diện với hắn, liền sững sờ ở cửa ra vào. Đó là một khuôn mặt xa lạ, lông mày dài nhập tóc mai, đồng tử như thu thủy (* dòng nước mùa thu), bắt mắt nhất chính là, một đôi Long Giác (*sừng rồng) tinh xảo đặc sắc mọc trên trán hắn.

Kỷ Tiêu cả kinh đã quên phản ứng, ngơ ngác đứng lại, há to miệng.

Ngược lại người tới chậm rãi cười cười, hướng y gật đầu nói: “Đã mạo muội tới chơi, xin thứ tội. Tại hạ là Tây Hải Long Thái tử Ngao Trảm, đứng thứ sáu trong tộc, ngày xưa Thương Ly thường gọi ta là Lục ca.”

“Thương Ly...” Kỷ Tiêu cảm thấy danh tự có chút quen tai, một chút hồi tưởng mới kịp phản ứng đây vốn là tên của Long Mặc, vội hỏi, “Thất lễ thất lễ, xin Thái tử chờ đợi một chút, ta sẽ đi tìm hắn đến.”

Ngao Trảm hơi lắc đầu: “Hắn không có ở đây. Lần này ta đến đây là vì tìm các hạ nói chuyện.”

Kỷ Tiêu càng không hiểu, nhưng thấy bộ dáng vị Long Thái tử này nho nhã lễ độ, cũng không dám đánh mất cấp bậc lễ nghĩa, chỉ đành phải mời hắn đi vào trong thư phòng, đóng cửa phòng.

“Tại hạ là một người phạm tục, không ngờ có thể kết bạn với chư vị Long tộc, thật đáng hi vọng.” Kỷ Tiêu một mặt kính trà, một mặt nhìn về phía Ngao Trảm, “Long Mặc hẳn dạo này một mực cùng tên Hắc Long triển đấu không ngớt. Nếu như được Long Thái tử ngài tương trợ, chắc hẳn việc diệt trừ Ác Long kia không thể nói chơi nữa rồi.”

“Long Mặc... Hắn thay đổi thành cái tên này?” Ngao Trảm nâng đôi đồng tử nhạt sắc lên, giật mình một chút, lập tức bình thần nói: “Cùng Hắc Long Vương tranh đấu là mệnh trung kiếp số của hắn, chúng ta sẽ không nhúng tay, phải do hắn tự mình giải quyết thôi. Bởi vì huyết thống cao thấp mà ý thể hiệp người, cũng không phải là tác phong làm việc của Long tộc ta.”

Kỷ Tiêu bài trừ đi sự xấu hổ bằng vui vẻ, trong nội tâm âm thầm thầm nói: Trách không được nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, đủ loại bất đồng. Tính tình Long Mặc lưu manh hồ xả như vậy (*nói chuyện đậm ngang, nóng nảy), Hắc Long thì thô bạo hung tàn, mà vị Tây Hải Long Thái tử này lại là một bộ quân tử phong thái không màng danh lợi. Y cũng không biết Long tộc này đến tột cùng tất cả đều có tính cách gia khóa như thế này sao.

Ngao Trảm vẫn bưng chén trà nhỏ, nhấp nhẹ một ngụm, chậm rãi nói: “Năm đó Thương Ly bị áp lên quả Long đài, cha ta thật không đành lòng, vận dụng pháp lực tìm nguyên thần rơi lả tả của hắn phong trong mực rồi đầu nhập Kính Hồ, mệnh một lão Quy trông giữ. Dựa theo mệnh bàn thư trên Thiên Giới, mấy trăm năm sau sẽ có một đường cơ duyên cho hắn khôi phục thân thể, lão Quy liền theo như cha ta nhắc nhở trăm năm trước một ngày hiện lên đem Long Mặc đến thế gian.” Hắn nói đến đây, lại nhìn về phía Kỷ Tiêu, “Còn sự tình phía sau, người cũng biết rồi.”

“Biết rồi...” Kỷ Tiêu gật đầu lên tiếng, nhưng trong lòng nghi hoặc, “Chẳng lẽ nói Long tộc cũng thuộc quản chế của thiên mệnh? Còn có, các người vì sao có thể thấy mệnh bàn của mình?”

“Thiên địa vạn vật, luân hồi vận chuyển, đều trên mệnh bàn, Long tộc hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Còn vì sao có thể trông thấy...” Ngao Trảm dừng một chút, lại nói, “Bởi vì Thần Long chăm coi mệnh bàn là ông cố tại hạ.”

Kỷ Tiêu trầm nghĩ, trách không được Long Mặc gây đại họa bị giết lại bị lăng trì đều không có người sốt ruột, làm cả buổi thì ra cả nhà các người đều sớm thấm nhuần tiên cơ.

Ngao Trảm phảng phất tựa như xem thấu Kỷ Tiêu oán thầm, nhẹ khẽ lắc đầu: “Thiên Giới mệnh bàn cũng không phải là có thể đơn giản nhìn xem, ông cố cũng là bốc lên đại hiểm, (*làm chuyện nguy hiểm). đều bởi vì Thương Ly là cháu ngoại trai cha ta thương yêu nhất. Ngày đó hắn bị lăng trì tận Long Lân, hấp hối, được ta Động Đình Long Vương lại có tính tình mềm yếu sợ phiền phức, gia phụ bắt buộc dĩ mới đi cầu ông cố.”

Kỷ Tiêu có chút cảm khái mà thán nói: “Thì ra là thế, mạng này của hắn xác thực có được không dễ. Bất quá...” Y gặp Ngao Trảm ngôn ngữ thẳng thắn, liền đem khúc mắc lâu nay cũng nói ra, “Lúc trước Long Mặc mấy lần nói ta là người trong mệnh định của hắn, ta cho rằng chỉ là nói giỡn. Mới nãy lại nghe tôn hạ nói hắn cần ở bên cạnh ta mới có thể khôi phục thân thể, ta không biết một người phạm tục như ta cùng Thần Long đến tột cùng có quan hệ sâu xa gì?”

Ngao Trảm buông chén trà nhỏ, chỉ một ngón tay chỉ mi tâm của hắn nói: “Người đã bị hắn in Long ấn, còn nói không biết quan hệ sâu xa gì sao?”

Kỷ Tiêu sờ lên trán của mình, không hiểu nói: “Tại hạ cũng không biết Long ấn là vật gì. Lúc Long Mặc làm chỉ nói vật ấy có thể cho hắn biết ta có chu toàn hay không.”

“Long ấn chính là máu huyết Long tộc biến thành, đơn giản là không bao giờ kết cùng một ai. Một khi kết xuống, huyết mạch chung, người bệnh hắn tắc tổn thương, hắn chết người tắt vong.” Ngao Trảm nói xong, ánh mắt có chút bất thường, thấp giọng nói, “Hắn ở kiếp này chấp niệm đối với người ngược lại nửa phần cũng chưa từng giảm bớt.”

Câu “Hắn chết người tất vong” kia khinh chán làm ý nghĩ Kỷ Tiêu trống rỗng, rồi lại nghe được câu phía sau của Ngao Trảm, y bề bộn nuốt nước bọt hỏi: “Long Thái tử nói ở kiếp này là sao, chẳng lẽ ta và Long Mặc kiếp trước có quen biết nhau sao?”

Ngao Trảm nhú mày, lần đầu lộ ra chuyện ngoài ý muốn: “Hắn thật sự không nói tới một chữ về chuyện trước kia cho người?”

Kỷ Tiêu kinh ngạc lắc đầu.

“Cho nên người đến tột cùng cũng không biết hắn vì sao cùng Hắc Long Vương kết cừ oán sao?” Ngao Trảm nhìn người trẻ tuổi này ánh mắt mờ mịt ngốc trẻ, nhẹ giọng than thở.

Kỷ Tiêu hồi tưởng một chút, đáp: “Hắn chỉ nói là thời điểm lần đầu một mình rời khỏi nhà, phát hiện Hắc Long gây sóng gió, cho nên cùng tên đó tranh giành đấu đá.”

“Thật là đúng như thế, chỉ là hắn lược qua một phần đậm nhạt ở chính giữa.” Ngao Trảm giương mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ, “Năm đó Mân Giang mưa quá nhiều, nhưng Trường Giang to như vậy, chứ Long bề bộn, nhất thời không có người đi quản chỗ đó. Thương Ly nguyên bản cũng chỉ là đáp mây bay ngang qua, lại vừa vận trông thấy có người đang vung tiền giấy tại bờ sông. Người nọ ở trong mưa không khoác thoa nón lá trên vai, tất cả tiền giấy càng đều bị mưa đánh rớt vào trong nước. Thương Ly cảm thấy kỳ quái, liền hóa thành hình người, cầm lấy cây dù tiến lên cùng người nọ đáp lời. Người nọ tuổi còn rất trẻ, nhìn xem cũng không giống người có thần trí thất thường, Thương Ly liền hỏi y vì sao ném vung tiền giấy trong mưa, là cúng tế người nào? Người nọ lau đi mưa trên mặt, thản nhiên nói, là vì chính y mà vung, chỉ vì y không có người quen, sợ chết sau không người tưởng nhớ, liền đi cúng tế cho chính mình.”

Kỷ Tiêu nghe được trong nội tâm thất lại, thấp giọng thán nói: “Đúng là một người cơ khổ.”

Ngao Trảm cũng không đáp lại Kỷ Tiêu cảm thán, tiếp tục nói: “Thương Ly lại hỏi, vì sao một trẻ trung cường tráng như y lại muốn trừ tính hậu sự, hẳn là có chuyện gì khó xử? Người nọ liếc nhìn Thương Ly, biết hắn là người xứ khác, nhân tiện nói trong hồ nước nơi này có vị Hắc Long Vương, có thể hô phong hoán vũ, lại thích nuốt người sống. Nếu hàng năm tế sống cho Hắc Long Vương hai lần, nơi này sẽ được mưa thuận gió hoà, nhưng hôm nay thôn dân bờ sông đều di tản, chỉ còn lại vài người già yếu không thể đi được. Những ngày hôm đó là ngày tế thần, bởi vì không giao người ra, Hắc Long Vương đã phát nộ, trời mưa không biết ngày đêm. Người kia nói chính mình vô khiên vô quả (*không có gánh nặng trên người), tự nguyện ý nhảy sông, chỉ cần trước đó vì chính mình vài ít tiền giấy, cũng coi như trên đường hoàng tuyền có vật mang theo bên người.”

Kỷ Tiêu một đường thổn thức, nghe thế mới nhẹ nhàng nói: “Long Mặc cũng là bởi vì chuyện của người này, mới đi tìm Hắc Long sao?”

Ngao Trảm nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn nghe xong cả câu chuyện liền nói với người kia, việc này hẳn có đối sách, để cho người nọ về nhà đợi tin tức, sau này trong Mân Giang sẽ không có Ác Long gây sóng gió nữa. Sau đến... Mân Giang liên tục ba tháng mưa to, cơ hồ chìm cả một tòa thành.”

Lần này, dù cho Kỷ Tiêu nghe quá nhiều lần về trận ác đấu cùng với hậu quả kinh khủng sau đó, nhưng y thực sự vẫn cảm giác kinh hãi, sau nửa ngày mới nói: “Không biết Long Thái tử nói tại hạ kiếp trước...”

Ngao Trảm dò xét Kỷ Tiêu: “Nếu không vì người, hẳn sẽ không đi tìm Hắc Long, người chính là nguyên nhân kiếp nạn này. Bởi vì...hiển nhiên bởi vì chỉ có người mới có thể sinh ra kết quả như vậy.”

Toàn thân Kỷ Tiêu chấn động, bình tĩnh nhìn hắn nửa ngày: “Người nói là... Ta chính là cô nhi kia...”

“Chúng ta một mực đều không hiểu rõ lắm, vì sao hắn đối với người chấp nhất như vậy, rõ ràng chỉ là một người phạm tục, sau một lần nói chuyện hắn liền vì người liều cả tánh mạng, Liên Châu cũng đều nhờ cho người.”

Kỷ Tiêu lại là kinh hãi: “Cái ... Cái gì châu...?”

“Nếu không nuốt xuống Chân Long tinh phách ngưng tụ thành châu, người như thế nào tránh được trận lũ lụt tại kiếp ở Mân Giang, sau đó kinh doanh buôn bán lớn mới có thể thành công, thế thiếp thành đàn, bình yên cả đời.” Ngao Trảm nói được một hồi hơi mệt chút, nhẹ nhàng đánh một cái ngáp, lại nhìn về phía y,

“Tuy đã trải qua nhiều năm, người nhiều lần luân hồi, nhưng tình phách vẫn còn sót lại trong cơ thể người, cho nên chỉ có người mới có thể trợ giúp hấn khôi phục long thân.”

Hấn nói xong, giống như lơ đãng hỏi một câu: “Người không có phát hiện sau khi các người giao hợp tu vi hấn tinh tiến nhanh hơn sao?”

Kỷ Tiêu nhất thời mặt đỏ tới mang tai: “Cái này... Cái này...” Cứng họng nửa ngày lại lắp bắp nói, “Như thế nói, Long Mặc dính ta như vậy, là vì hấn muốn lấy lại tình phách trên người của ta sao...?”

Ngao Trảm chậm rãi đứng người lên, quét mắt nhìn y một lần: “Hấn muốn đẩy, ước chừng còn da thịt của người nữa, cốt nhục của người, hồn phách của người, đời đời kiếp kiếp của người... A, Long tộc sao, đầu óc phần lớn là mãi mãi như vậy, nhận thức cũng không biến hóa.” Hấn tựa như có chút cảm khái thả xuống mí mắt, “Bất quá, khi hấn gửi thân bên trong mực, người hết lần này tới lần khác lại yêu thích thu thập mực. Đây không phải cũng là số mệnh sao, chỉ sợ người là trốn không được đi.”

Hai gò má Kỷ Tiêu thấp nóng lên, cúi đầu cực thấp mà nói: “Ta cũng sẽ không trốn.”

Ngao Trảm nhẹ nhàng cười cười, vuốt ve vạt áo: “Lời ông tiếng ve nói cũng xong rồi, lại uống trà ngon nhân gian. Sắc trời không còn sớm, ta cần phải trở về.”

Kỷ Tiêu bề bộn đứng dậy tiễn hấn, lại ngửa đầu quan sát sắc trời, lẩm bẩm nói: “Long Mặc không biết đi làm cái gì, mấy canh giờ vẫn chưa trở lại.”

“Người chớ cần chờ hấn, mấy ngày nay hấn đi tới chỗ cha ta giải trừ phong ấn, thoát ly thân mực, nâng công phu chút ít.” Ngao Trảm phảng phất thông báo cho Kỷ Tiêu tin tức này, nói xong liền khoát tay rời đi.

7. Chương 7

Long Mặc đi chuyến này, ngoại trừ ngày đó Ngao Trảm thuận miệng nhắc tới câu kia, hấn ngay cả đôi câu vài lời cũng không có lưu lại, hộp mực trong tủ cũng trống tuếch. Ngán ngẫm mấy ngày đi qua, Kỷ Tiêu đã bị nỗi mong nhớ khiến cho mất hồn mất vía, ngẫu nhiên dựa vào lan can nhìn ra ngoài, cơ hồ luôn có một loại ảo giác rằng hấn sẽ không trở về.

Trần trọc một thời gian, đảo mắt đã là cuối mùa thu tiết. Gió thu đầu mùa thổi mây trắng trôi, cỏ cây lá vàng rơi, chim nhạn cũng bay về phía nam. Thời tiết kiểu này dễ khiến con người ngày càng mệt mỏi, luôn làm cho người ta ngủ say. Một ngày sáng sớm liên tục nổi chút gió lạnh, phàn phật thổi vào màn che giường, Kỷ Tiêu nằm ngửa trên giường chưa phát giác ra cái gì liền hắt hơi một cái, khoan thai tỉnh dậy.

Mới tỉnh dậy ý nghĩ có lúc chút phát động, nhưng thời gian dần qua y tựa có cảm giác không đúng, ngón tay tựa hồ mò tới cái gì đó giống như lân phiến, nhưng vẫn ấm áp. Kỷ Tiêu cúi đầu, trên ngực còn đắp cái long bào màu vàng (*vuốt rồng), trên đùi cũng bị cái gì triển trụ lại.

“Người... Người...” Kỷ Tiêu thanh âm run rẩy đến lợi hại, cả câu nói cũng nói không nên lời.

Sừng dài chôn ở cần cổ y cọ cọ bỗng nhúc nhích, rồi mãnh liệt giơ lên, cái mặt con rồng kia trương lớn vừa vặn cùng cỡ bàn tay Kỷ Tiêu. Việc này cơ hồ đem y dọa đến ngất đi, thậm chí chẳng trách vị Diệp Công tốt bụng năm đó cơ hồ bị Chân Long hù chết.

(*Là một điển tích nói đến một vị tên Diệp Công rất nổi tiếng về chuyện thích rồng. Ông ta theo hình rồng ở khắp mọi nơi trong nhà, từ quần áo, chén tách, cột nhà trằng nhà, tường nhà,...Điều này lan truyền tới tận trời xanh khiến Long tộc cảm động nên hiện thân đến nhà ông. Diệp Công nhìn thấy liền bỏ chạy vì sợ hãi. *Làm Long tộc hụt 1 vỏ hổ hổ.)

“Ngọc Nghiễn người đã tỉnh?” Cái đầu Long này dài hơn tay áo ba bốn xích mơ mơ màng màng mở miệng nói, “Ta nửa đêm mới trở về, để cho ta ngủ tiếp đi.”

Kỷ Tiêu một tay ngăn trở hấn lại muốn chôn đầu đến cần cổ chính mình, nhú mảy hỏi: “Người là Long Mặc?”

Bạch Long ai oán mà xem xét y, liếc: “Ngọc Nghiễn lại không nhận ra ta sao?”

Kỷ Tiêu cắn răng nhìn xem hấn: “Người! Cái bộ dáng này ta như thế nào nhận ra được.”

“Thế nhưng mà...là Ngọc Nghiễn nói muốn xem bộ dạng tiểu Long Bảo Bảo...” Khẩu khí hấn phát ra ủy khuất, cái đuôi ánh vàng rực rỡ ở trên đuôi Kỷ Tiêu vung qua vung lại, “Ta vừa khôi phục long thân, lập tức ba ba biến thành bộ dạng như vậy, muốn đổi lấy ưa thích của người, người ngược lại không nhận thức ra ta rồi.”

Kỷ Tiêu vô lực mà nhắm lại hai mắt, hồi tưởng lại tựa hồ mình quả thật đã từng nói qua như thế: “Được rồi, là ta muốn nhìn, làm cho người phí tâm rồi.”

Bạch Long lập tức toàn bộ trào lên thân thể của y, giơ cổ lên: “Ngọc Nghiễn rất ưa thích cái dạng này của ta sao?”

Ánh sáng xuyên thấu rèm che chiết xạ trên Long Lân, phát ra màu sắc y hệt bạc vụn. Ngoại trừ bên ngoài trảo chỉ (*ngón tay, chân) cùng vĩ tiêm (*ngón đuôi) là vàng nhạt, còn lại toàn thân đều là lân phiến tuyết trắng, bộ dáng thập phần cao quý. Kỷ Tiêu do dự một phen, lúng ta lúng túng nói: “Nhìn rất đẹp... Bất quá, ta vẫn tương đối thích bộ dạng hình người của người hơn.”

Lời y còn chưa dứt, liền cảm thấy Long trên người lặn một cái, phát ra một đạo vàng sáng, trong nháy mắt Long Mặc biến trở về hình dạng thường ngày. Chỉ là màu tóc như mực phai nhạt một chút, thưa thớt khoác trên vai rồi xỏa xuống dưới, thân thể trần truồng thanh mảnh mà nằm ở bên người Kỷ Tiêu, buông thõng mí mắt mỉm cười: “Ngọc Nghiễn đang nghĩ tới ta sao?”

Kỷ Tiêu nhìn xem hấn không chút nào che lấp thân thể, mặt ửng hồng lên, tay chân luống cuống mà bứt đệm chần lên cho hấn đáp: “Người... cứ không đứng đắn như vậy.”

Long Mặc cười tủm tỉm mà đưa tay nâng cằm Kỷ Tiêu, khe hờn hờn lâu, mới nói: “Nghe Lục ca nói, hấn có qua chỗ người rồi.”

“Đúng vậy, Tây Hải Long Thái tử làm người khiêm tốn, thật có phong thái quân tử.” Kỷ Tiêu trầm thấp khen vài câu, lại ngẩng đầu, “Người vì sao đi bỏ niệm phong sớm vậy? Lại còn không nói ta một tiếng.”

“Ta...” Thần sắc Long Mặc nhất thời có chút lập loè, “Trước đó do bị giam cầm trong mực quá lâu, ta đã thâm nghĩ muốn sớm thoát ly, ngao du tứ hải.”

Nội tâm Kỷ Tiêu bỗng nhiên trống rỗng, quay mặt qua chỗ khác: “Cái đỉnh mực kia đâu rồi?”

Long Mặc khẽ giật mình: “Người nhớ tới nó làm cái gì nha?”

“Người đã thoát ly thân mực, lưu nó cũng vô dụng, không bằng trả lại cho ta.” Kỷ Tiêu nhàn nhạt nói ra.

Sắc mặt Long Mặc dần dần thay đổi, mơ hồ có chút tức giận, lại không phát tác, giơ bàn tay ra đưa tới trước mặt Kỷ Tiêu, trong lòng bàn tay rõ ràng là đỉnh cổ mực màu sắc sáng loáng kia.

Tay Kỷ Tiêu nắm chặt nó, xoay người quay đi, ngón tay chỉ ra bên ngoài. Sau đó nghe Long Mặc đột nhiên cả giận nói: “Người! Cái tên mực si này, trong nội tâm người bất quá chỉ yêu có cái đỉnh mực kia thôi sao? Hôm nay khe đảo mặt cũng không muốn có ta sao!”

Bước chân Kỷ Tiêu dừng lại một lúc, thân hình hơi có chút phát run, cũng không quay đầu lại: “Người đã khôi phục long thân, chắc hấn cũng không cần ở lại để hấp thu chút ít tinh phách trên người của ta. Ta sẽ không ngăn cản người, Long Mặc...không, Long Thái tử Thương Ly, người có thể đi ngao du tứ hải a.”

Long Mặc khẽ đảo hai mắt, hiển nhiên tức giận đến không nhẹ, giọng cảm hận nói: “Người cũng biết trên người người có tinh phách của ta, chẳng lẽ người đã quên năm đó những chuyện kia ta thua thiệt ra sao? Nếu không là ta, làm sao người kiếp trước phú quý, kiếp này tiêu dao. Chẳng lẽ ngay cả hoàn lại ân tình người cũng không có sao?”

Kỷ Tiêu không có ngờ tới Long Mặc lại đột nhiên làm khó dễ, y lấp bắp kinh hãi, lập tức toàn bộ nộ khí ứ khuất dâng lên, hốc mắt liền không tự giác mà đỏ lên: “Sự tình kiếp trước, nếu không phải là Tây Hải Long Thái tử nói cho ta, có lẽ ta còn đang mơ mơ màng màng không biết gì cả. Mấy ngày nay ta một mực suy nghĩ, người tìm mọi cách quần quýt si mê với ta hẳn là bởi vì đối với người kia ở kiếp trước nhớ mãi không quên, người vì hấn không tiếc dùng thân mạo hiểm, rơi vào quả Long đài tan hết hồn phách. Hôm nay người lại đến chỗ ta đòi lại, ta làm sao nhớ rõ từng chuyện thua thiệt của người? Tại sao lại muốn ta thay hấn trả cho người?”

Xưa nay Kỷ Tiêu luôn tự mình kiềm chế, tuy tính tình ôn nhu, nhưng lại không dễ dàng yếu thế, hơn nữa lúc này lại khó khắc chế bản thân. Y tựa ở cạnh cửa nước mắt rũ xuống, trên hai gò má phấn bạch ướt sũng một mảnh, nhìn thấy thật là đáng thương. Long Mặc sớm đã biến ra một thân quần áo sương sắc, ngồi ở bên trên giường ánh mắt yên lặng nhìn Kỷ Tiêu nửa ngày, đột nhiên nói: “Ngọc Nghiễn là đang oán ta, rằng trong nội tâm của ta chỉ có sự tình kiếp trước thôi sao. Người cho rằng ta đối với người một lời yêu say đắm là bởi vì người là người nọ chuyển thế?”

Kỷ Tiêu mãnh liệt ngẩng mặt lên, cắn răng phản bác nói: “Ta đường đường là đàn ông, tại sao có thể có tâm tư u oán như vậy! Người đừng có dây dưa lung tung.” Nói xong quay người liền muốn chạy đi.

Mà thân ảnh Long Mặc đảo mắt một cái đã đi đến bên người y, một tay ôm y vào lòng, ảm đạm nói: “Ngọc Nghiễn, người thật đúng là làm ta thương tâm mà.”

“Người...” Kỷ Tiêu bị hấn ôm thật chặt, có muốn cũng phát không ra hỏa, cầm nắm đầm sau nửa ngày nhưng chỉ là đập rất nhanh vào ống tay áo của hấn, “Long Mặc, nếu như chỉ là vì hoàn lại ân tình cho kiếp trước, ta thà rằng chưa từng cùng người quen biết tương kiến.”

Long Mặc nhẹ nhàng than thở: “Trăm năm trước tại bờ sông Mân Giang ta cùng một người bèo nước gặp nhau, đối với hấn đồng tình xót thương, nhưng lại chưa từng phát sinh nửa phân ý nghĩ yêu thương. Sau đó đến khi cùng Hắc Long tranh đấu, là kiếp số trong mệnh của ta, nguyên nhân cũng không phải vì người khác.” Long Mặc cúi xuống vuốt đỉnh đầu Kỷ Tiêu, trầm thấp nói, “Từ đó về sau cùng người gặp nhau, cũng là do định mệnh đã an bài. Người đem ta giữ trong lòng bàn tay vuốt phẳng, ngay thời điểm ấy ta liền biết rõ, vô luận có thể khôi phục long thân hay không, cuộc đời này, ta sẽ không có lý khai người.”

Kỷ Tiêu nghe xong, kinh ngạc giương mắt nhìn hấn: “Người... Người nói là sự thật sao?”

Long Mặc buồn rầu mà nhú nhú mày: “Ta ngày xưa xác thực hay nói đùa, nhưng lời này nếu là giả dối, ta liền nhận lại mười lần trăm lần nỗi khổ quả lân, như thế nào?”

Kỷ Tiêu nhớ tới nghịch lân bên trên cổ của hấn, da đầu tê rần, lập tức nói: “Chớ có nói bậy.”

Long Mặc thấy y khẩn trương, ngược lại cười một tiếng: “Ngọc Nghiễn nói như thế, chính là tha thứ cho ta rồi hả?”

Kỷ Tiêu nắm thật chặt mực trong lòng bàn tay, cúi đầu nói: “Tại sao lại vừa nói ta tha thứ, rõ ràng là người vội vã lý khai thân mực, muốn đi ngao du tứ hải. Mới nãy còn nói cái gì mà không có lý khai ta, toàn lời nói dối.”

Sắc mặt Long Mặc biến đổi rất nhỏ, rất nhanh lại cúi đầu xuống dùng thái dương mình cọ xát thái dương Kỷ Tiêu, giống như làm nũng nói ra: “Ta ở bên trong mực đằng kia bị phong lại mấy trăm năm, buồn bực cũng buồn bực chết rồi, hiển nhiên muốn sớm đi ra, bất quá ngao du tứ hải hay là muốn có Ngọc Nghiễn làm bạn cũng tốt. Ngọc Nghiễn hôm nay vẫn còn làm quan thế gian, tự nhiên ta sẽ ở lại cùng Ngọc Nghiễn.”

Kỷ Tiêu lúc này một lời phần uất đã sớm bị hấn hóa giải không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trong nội tâm càng phát ra tí ti ý nghĩ ngọt ngào, hơi thẹn đỏ mặt mà nói khẽ: “Mới nãy tùy tiện cùng người tranh chấp, là ta lỗ mãng rồi.”

Long Mặc nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau đi vệt nước mắt bên trên má y, lắc đầu: “Đều tại ta không có sớm thấu hiểu nỗi lòng của Ngọc Nghiễn, còn đối với người nổi giận, nhắm trúng thương thế trong tâm của người.”

Kỷ Tiêu ngẩng đầu thấy mặt mày tuấn mỹ của hấn đều lộ ra thần sắc ảo não, bỗng nhiên cũng nổi lên tâm vui đùa, cố ý nghiêm nghị sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn nói: “Người cũng biết ta bị thương tâm, bây giờ nên

nghĩ ra biện pháp đền bù tổn thất cho ta mới tốt.”

Long Mặc mở to hai mắt, vội hỏi: “Ngọc Nghiễn muốn ta đền bù tổn thất như thế nào?”

“Năm đó ta xem trên sách nói Thượng Cổ Tiên Nhân cười Long ngự Thiên, quả thực để cho người hâm mộ, ta cũng muốn ném thử tư vị của Tiên Nhân.” Kỷ Tiêu mỉm cười, “Người cho ta thượng Thiên tiêu dao một lần được không?”

Long Mặc cũng cười: “Nguyên lai Ngọc Nghiễn muốn cười ta thượng Thiên, cái này dễ dàng.” Hắn hạ người phải bụi rồi trở lại nằm chết dí trên giường, “Đến đây, ta liền cho ngươi đi.”

Kỷ Tiêu vốn nói giỡn, thấy Long Mặc sảng khoái như thế, trong lòng cảm thấy thực ngứa, y liền đi đến bên cạnh hắn, không liệu hỏi: “Ta nên làm như thế nào?”

Long Mặc vỗ vỗ trên bụng: “Ngươi hiển nhiên trước tiên đến ngồi trên người của ta đã.”

Kỷ Tiêu mặt đỏ lên, miễn cưỡng dặng chân đến trên lưng hắn, trong nội tâm vừa bối rối vừa chờ đợi, hỏi: “Người đang muốn biến thành Long sao?”

Long Mặc cách quần áo một mực bắt lấy khe móng y, hì hì cười cười: “Không cần biến thành Long, cái này cũng có thể cho ngươi khoái hoạt vượt thiên.”

Kỷ Tiêu bị hắn ý đồ rõ ràng như vậy mà xoa nắn lấy, mới hiểu được, nhanh chóng muốn tránh thoát xuống dưới, trong miệng trách mắng: “Vô liêm sỉ, từ nay về sau không tin lời của ngươi.”

Long Mặc chậm rãi khởi động thân, một đôi đồng tử như lưu ly sáng chói mắt: “Thế nhưng mà Ngọc Nghiễn vừa nói muốn cười ta đấy.”

Kỷ Tiêu xấu hổ giận dữ nhưng nói không ra lời, cắn môi không để ý tới hắn.

Long Mặc cười đến khi chịu không nổi nữa, tựa đầu chống đỡ trên bả vai Kỷ Tiêu run không ngừng: “Ngọc Nghiễn khả ái như thế, thật luôn làm cho người ta muốn nuốt người đến trong bụng, ai cũng không nhìn thấy mới tốt.”

Hắn cười vui thần thái cực giống như thiếu niên nhân gian không âu lo, nhất phái sáng chói ngây thơ, Kỷ Tiêu nhìn, trong lòng cũng bắt đầu mềm mại. Y nhìn không được duỗi tay sờ lên đỉnh đầu hắn, chỉ cảm thấy thực khó tưởng tượng cái người này đúng là Thần Long biến hóa.

Long Mặc thấy Kỷ Tiêu ngây người, nhìn không được hỏi: “Ngọc Nghiễn suy nghĩ cái gì nha?”

Kỷ Tiêu cảm thấy khuôn mặt của hắn quá gần, do dự chốc lát nói: ” Long tộc các người... Ngày thường ngược lại thật sự rất đẹp mắt.”

Long Mặc giữa lông mày lập tức triển khai vui vẻ: “Sao vậy? Ngọc Nghiễn ưa thích hình dạng của ta sao, cho nên nhìn đến ngây người.”

Kỷ Tiêu chịu không nổi hắn giễu cợt, bàn tay ngừng xoa tóc, trầm thấp nói: “Ta chỉ là nhớ tới Tây Hải Long Thái tử sinh ra tướng mạo tốt kinh người, cho nên cảm khái mà thôi.”

Long Mặc nhất thời thay đổi sắc mặt, ngắt cái cảm y một cái: “Sao vậy, ngươi bắt quá thấy gấp Lục ca một lần liền thích? Ta cũng muốn đến hỏi hắn, khi không ba ba mà chạy tới gặp ngươi, đến tột cùng an tâm được cái gì chứ.”

Kỷ Tiêu mặt đỏ lên, mở tay của hắn ra nói: “Nói bậy cái gì, bắt quá khen biểu huynh ngươi một câu, sao ngươi lại kéo ra nhiều mê sảng đến như thế. Cho dù không tin ta, cũng nên tin tưởng tác phong làm người của Long Thái tử, loạn bịa đặt cái gì.”

Long Mặc cảm giận mà dặt vạt áo của y: “Cái gì mà tác phong làm người, bắt quá mấy trăm năm trước bá kiến một lần, ai biết hôm nay hắn có biến thành cái bộ dáng vô lại hay không.”

Kỷ Tiêu nghe Long Mặc hời hợt nói đến đây, không khỏi tâm niệm vừa động, thầm nghĩ không biết sau khi ta bách niên (* trăm tuổi), Long Mặc sẽ như thế nào? Trên sách nói Thần Long tuổi thọ ngàn năm vạn năm, đến lúc đó, hắn ước chừng lại không nhớ rõ có người như ta rồi.

Nghĩ tới đây, thần sắc Kỷ Tiêu không khỏi phai nhạt xuống, Long Mặc không rõ ràng cho lắm, có chút bối rối mà ôm chặt y: “Ngọc Nghiễn người xảy ra chuyện gì, ta tin khẩu nói bậy mà thôi, người chớ giận ta.”

Kỷ Tiêu dừng một chút, trở tay ôm lấy hắn, thấp giọng nói: “Ta làm sao sinh giận dữ với người,” Y lấy tay dán ở hai gò má Long Mặc nói, “Người muốn làm cái gì...ta đều tùy người.”

Long Mặc ừng ực nuốt ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói: “Ngọc Nghiễn, người nói thật sao?”

Kỷ Tiêu lúc này nghĩ đến nhân sinh khổ đoản, thời gian làm bạn với hắn không nhiều lắm, dứt khoát cũng nên thả câu, gật gật đầu, thậm chí đưa tay giải khai quần áo của chính mình, thanh âm càng phát càng nhỏ hơn xuống dưới: “Người nếu muốn, cũng không cần chịu đựng.”

Long Mặc làm thế nào biết y muốn cái gì, chỉ là thấy khoe mát cùng lỗ tai Kỷ Tiêu dính đỏ ửng, hắn cũng không cầm giữ được nữa, thoáng một phát liền cắn lên vành tai mềm mại xinh xắn này: “Ta đây không đành lòng rồi.”

Vành tai Kỷ Tiêu thật mẫn cảm, hôm nay bị Long Mặc liếm láp phía dưới, toàn thân đều mềm mại. Lòng ngực y hơi có chút run rẩy, đánh bạo dùng tay vuốt ve bên mặt Long Mặc, cẩn thận đặt môi lên. Long Mặc không có ngờ tới Kỷ Tiêu sẽ chủ động như thế, tự nhiên mở cờ trong bụng. Hai người thần lười quần giao, hắn ôn nhu lưu luyến, càng nồng nhiệt hơn với trước kia.

Long Mặc một tay giữ cổ y, cúi đầu theo hầu kết nhấp nhô hút một mực đến ngực, đầu vú, còn đem miếng quả hồng nho nhỏ ngậm trong răng nhiều lần làm cho cứng cứng. Cảm giác khó nhịn xộp giòn lại ngứa khiến cho Kỷ Tiêu chịu không nổi tựa như trầm thấp hút vào khí lạnh, hông eo cũng không tự giác lê mê trên người Long Mặc. Tính khí cách một lớp quần áo đã hơi dần dần gắng gượng trương lên, tăng thêm xao động.

Không biết có phải do nguyên nhân khôi phục long thân hay không, đồ vật dưới đó của Long Mặc so ngày xưa còn muốn kinh người một chút, Kỷ Tiêu chỉ nhìn thôi hai chân cũng có chút nhũn ra. Tuy nhiên tên đã trên đây, y cũng không dám ngừng lại. Kỷ Tiêu chỉ đơn giản ngồi xuống, eo đã muốn rụt lại. Long Mặc một tay nâng y, dùng đầu ngón tay dính chút nước bọt bôi ở chỗ cửa huyết chặt chẽ, mỉm cười: “Nghe nói năm đó có cung nhân ngã sấp xuống bên trên Tiên Long, kết quả sinh hạ ra em bé. Ngọc Nghiễn tại đây cũng thụ trên người Long Tiên, không biết có thể sinh ra em bé hay không ha.”

Kỷ Tiêu không cảm được hắn nổi trò trêu chọc, y dứt khoát một tay che miệng của hắn, cái eo mềm nhũn mà thắm đi xuống dưới. Cự vật kia đánh mấy cái tại chỗ nông, lập tức chậm rãi nghiền tiến đến sâu hơn. Quá trình mở ra cốc đạo thập phần dài dằng dặc, tựa hồ cũng có thể nghe được thanh âm màng thịt bị nghiền áp. Kỷ Tiêu bị buộc ra một chút rên rỉ mềm mại trong cổ họng. Long Mặc thấy trong mắt y đục hỏa ẩn hiện, cái cổ thon dài hướng ra sau ngẩng lên, đường cong thực đẹp, môi lại bị che lấp nên hắn không thể mở miệng tán thán, ý xấu chỉ hiện trong mắt mà môi mở ra cắn ngón tay của y, dùng đầu lưỡi ầm ập đi quét lòng bàn tay non mịn, tư vị ngứa kềm ầm ướt dâm mỹ theo cánh tay cơ hồ muốn chui vào trong nội tâm Kỷ Tiêu. Y lại kềm nén không được, giữa khe răng càng tràn ra tiếng rên rỉ không ra thể thống gì, hốc mắt đều có chút ướt, rút về trong khoe mát ửng đỏ mà trùng mắt tên khỏi xuống dưới thân.

Long Mặc ở bên trong tầm mắt bị Kỷ Tiêu nhìn chăm chăm mà ngồi dậy, thở hổn hển nói: “Ngọc Nghiễn cứ như vậy nhìn ta...ta như thế nào nhìn được đây.”

Tuy Kỷ Tiêu đại khái không để ý tới ý tứ của hắn trong những lời này, nhưng vẫn ần ần cảm thấy nguy hiểm, hơi tránh ra một chút tựa hồ muốn lui ra sau, lại bị một bàn tay nắm ở eo, lập tức dưới thân bị trùng trùng điệp điệp đỉnh đầu, bị cự vật kia toàn bộ xô xuyên qua tiến đến. Lần này, ngũ tạng phảng phất tựa hồ đều bị dời đi, Kỷ Tiêu mặt mũi trắng bệch, mơ mơ hồ hồ mà hô hào đau nhức, cơ hồ muốn xụi lơ ngã xuống dưới. Long Mặc cả kinh, vội lui ra một chút, lại duỗi thân tay an ủi tính khí phía trước của y, trong miệng không ngớt lời nói: “Xin lỗi, là ta lỗ mãng rồi...”

Hắn áy náy liên tục, đã thấy Kỷ Tiêu dựa vào trước ngực chính mình lông mày nhíu lại sau nửa ngày nói không ra lời, mồ hôi trên trán làm ướt sợi tóc, rất là đáng thương. Trong nội tâm hắn không đành lòng, có chút cắn răng: “Ngọc Nghiễn, không làm, ta không làm...” Nói xong muốn bứt ra đi ra. Nhưng cổ tay lại bị bắt chặt lấy, thanh âm Kỷ Tiêu hơi hiện ra một chút khàn khàn, trầm thấp nói: “Đúng lúc này, còn nói cái gì không làm... Ta... Ta...”

Long Mặc theo tầm mắt của Kỷ Tiêu nhìn xuống, lúc này mới nhớ tới y đã sớm bị chính mình trêu chọc đến động tình, cũng là cương tại đó không cách nào thư giải. Bây giờ mới ra một đầu đổ mồ hôi, một người đáng thương da mặt mỏng như tờ giấy, hiển nhiên sẽ không mở miệng cầu hoan, y xem ra gấp đến độ đều muốn khóc lên.

“Ngọc Nghiễn...” Long Mặc hư...hư... thở hắt bên tai y, “Ta tiến đến chậm một chút, ngươi cũng nên hơi thả lỏng mới tốt.”

Kỷ Tiêu nhắm mắt lại, nơm nớp lo sợ gật gật đầu, cái eo đều cứng như vậy treo ở trên người hắn. Long Mặc không vội tiến đến, hai tay nắm lấy khe hông tuyết trắng tùy ý bóp nhẹ một phen, lại ngâm đầu lưỡi liếm láp, thẳng khiến toàn thân Kỷ Tiêu đều như nhũn ra, lúc này mới thân phục lại thâm nhập đi vào. Cái đồ vật nóng hổi kia chậm rãi nghiền nát lấy nội tràng đạo non nớt, chợt nơi trọng địa bị khinh thường đỉnh lấy, Kỷ Tiêu muốn thống đến chết. Long Mặc rất nhanh liền khiến cho y như bị đánh tơi bời, tiết đến rồi tình rồi mù.

“Ngọc Nghiễn.” Long Mặc khẽ gọi lấy người đang mềm nhũn nằm phục trên người mình, “Ngươi còn có sự tình gì gặt ta sao?”

Kỷ Tiêu vốn đã bị khoái cảm ngập đầu khiến cho não trưởng đến cháng váng, cơ hồ muốn thiếp đi, vô lực mà đáp: “Ta cũng không giống như ngươi, không có nhiều bí mật không ai nhận ra như vậy.”

Long Mặc ánh mắt thăm thẳm mà nhìn Kỷ Tiêu: “Ta in dấu hạ Long ấn cho ngươi, có thể cảm giác được người mấy ngày gần đây gặp chuyện. Ngươi... bị người khác đụng chạm rồi, phải hay là không?”

Kỷ Tiêu cứng đờ, y cơ bản rất nhanh quên mất chuyện ngày đó ở Đông cung bị Thái tử say rượu khinh bạc rồi, hiện tại đối với Long Mặc, ngược lại cũng hòng mà bắt đầu lúng ta lúng túng nói: “... Vốn không có cái gì đâu...”

“Sao vậy? Cùng người khác làm chuyện như thế còn nói không có cái gì?” Long Mặc giờ lông mi lên, lập tức xung nộ khí.

Kỷ Tiêu thấy tư thế hắn như muốn nổi lên mưa gió, bề bộn phân trần: “Không... Bất quá là Điện Hạ say rượu đem ta nhận thức thành Thái tử Phi mà thôi, ta cũng sớm đẩy hắn ra, cũng không có làm ra cái sự tình gì quá phận.” Kỷ Tiêu vuốt vuốt huyết Thái Dương hơi đau nhức, “Hơn nữa sau đó để tránh xấu hổ, những ngày qua ta đều cáo bệnh xin nghỉ không có tới Đông cung. Ta nghĩ qua để một chút thời gian sẽ tỉnh quay về Hàn Lâm viện đây này.”

Long Mặc bình tĩnh nhìn y hồi lâu, mới nói: “Nguyên bản ta sẽ không để cho ngươi khi dễ ngươi còn sống...”

Kỷ Tiêu mắt trừng to nhìn hắn: “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Chỉ là nếu như tùy tiện lấy tánh mạng người phạm, sợ Thiên đình lại muốn trách tội.” Long Mặc nhíu nhíu mày, “May mắn hắn chưa từng thực sự đem ngươi làm thành dạng như vậy. Nếu không ta cho dù liều mạng lại bị lên quả Long đài, cũng muốn giết hắn.”

Kỷ Tiêu cháng váng đầu một hồi: “Ngươi kiếp trước gặp rắc rối không đủ hay sao, kiếp này lại không an phận? Dù gì Thái tử Điện Hạ cũng là đế vương tương lai, ngươi đừng có đi tìm hắn gây phiền phức. Có nói gì thì lần này vốn là chuyện ngoài ý muốn, trước đó Điện Hạ đã giúp ta mấy lần, chúng ta cũng không nên so đo những việc này.”

Long Mặc cắn môi dưới nhìn Kỷ Tiêu, ủy khuất nói: “Ngươi ngược lại là vì hắn đến giáo huấn ta.”

Kỷ Tiêu biết rõ tâm tính hài đồng của Long Mặc lại nổi lên, chỉ có thể nhẫn nại tính tình dụ dỗ: “Chớ đa tâm, đêm đó Điện Hạ say rượu nhận sai người, suýt nữa cùng ta thân cận, nhưng ta thực là không thể nhẫn nhịn chịu đựng, có cảm giác muốn ói, toàn bộ bất đồng với bên cạnh ngươi...”

Long Mặc con mắt sáng ngời: “Ồ bên cạnh ta như thế nào? Còn không phải là dục tiên dục tử?”

Kỷ Tiêu giật mình chốc lát, cuối cùng vẫn động thủ trên ót hắn hung hăng cắn một cái.

Hai người đang vui đùa, lại nghe ngoài phòng gia nhân dồn dập kêu: “Tiên sinh, tam phò mã đến rồi, nói có sự tình quan trọng hơn bẩm báo.”

Bây giờ là vừa qua khỏi đầu buổi trưa, Tuấn Nghi vội vàng tới, trên vạt áo còn có vết rượu lưu lại, tựa hồ vừa dự tiệc trở về. Kỷ Tiêu thay đổi quần áo, giữ lấy cái eo bunn rún đi vào phòng, trên đỉnh đầu liền nghe hần phàn nàn nói: “Ngọc Nghiễn người những ngày qua nhàn tản không công vụ thì cũng thôi đi, thời điểm này sao cũng tham ngủ muộn đến như vậy. Huống hồ ta đến đây là có chuyện đại sự, người ngược lại khoan thai đến chậm chạp đem ta gạt ở đây nửa ngày.”

Kỷ Tiêu nhú nhú mày chuyển hướng lời nói: “Hôm nay không phải có cung yến sao? Tuấn Nghi huynh sao sớm như thế đã đi hạ yến tới tìm ta.”

Kỷ Tiêu nhắc tới cái gốc khởi điểm, Tuấn Nghi tự liên tiếp dặm chân, lắc đầu nói: “Nếu không có đại sự xảy ra, ta như thế nào vội vàng rời yến tới tìm người!” Cảm xúc của hần tựa hồ rất kích động, lại cường chế âm điệu nói, “Hôm nay ngự tiền biến thành một mảnh đại loạn!”

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Tuấn Nghi nuốt nhỏ nước miếng, vội vàng nói: “Khó được hôm nay bệ hạ tinh thần tốt, đã ngồi trong bữa tiệc một canh giờ cũng không thấy chuyện gì. Ai ngờ lúc Thái tử Điện Hạ uống rượu bỗng nhiên không khỏe, trước mặt mọi người ọ ra một ngụm lớn máu tươi ra, làm nhiều người sợ hãi.”

Kỷ Tiêu kinh hô một tiếng, vội hỏi: “Chẳng lẽ là có người hạ độc Thái tử sao?”

Tuấn Nghi khoát tay nói: “Chúng ta cũng cho rằng như thế, vội truyền thái y, lại phát hiện trong rượu và thức ăn cũng không có độc, nhưng thái y phát hiện Thái tử Điện Hạ xác thực có trúng độc, hơn nữa bên trong là độc phát chậm tích lũy theo tháng ngày, ngũ tạng nội đã thấm đến không ít.” Hần than thở, tiếp tục nói, “Bệ hạ hiển nhiên là long nhan giận dữ, mưu hại một hoàng trữ quốc gia (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), đây chính là tội lớn diệt cửu tộc, lập tức phái người đi thăm dò căn nguyên Thái tử trúng độc. Ai ngờ căn bản không cần tra, mắt của Trương lão thái y sắc bén, thoáng một phát đã nhận ra cửu hoàn bội bên hông Thái tử có vấn đề.”

Kỷ Tiêu ngắt lời nói: “Cửu hoàn bội không phải là khối ngọc bích cực trân quý được mài giữa tỉ mỉ do Hoàng Thượng ban thưởng sao, như thế nào sẽ xảy ra vấn đề?”

“Căn bản không phải ngọc bội kia sai, là chuỗi ngọc Tiểu Châu vàng nhạt được đính phía dưới chính là dị vật Tây Cương, thái y nói nó là nga xà tử, âm độc vô cùng. Nếu mang ở trên người lâu dài, qua một hai năm tất nhiên độc xâm nhập thể, càng không thể nào xoay chuyển được cục diện. Nếu không phải trong cung yến hôm nay Thái tử uống rượu được ủ lâu năm mang tính dương, kích ra hàn độc, hậu quả không thể lường được.” Tuấn Nghi nói đến đây, dừng câu chuyện, trầm thấp nói, “Người biết cái chuỗi ngọc kia là ai tặng cho Điện Hạ không?”

Kỷ Tiêu chần chờ nói: “Vâng... là Thất Điện Hạ sao?”

Ngược lại đến lượt Tuấn Nghi lắp bắp kinh hãi: “Người làm thế nào biết được? Lúc ấy ta thực sự hoảng sợ, ngày xưa gặp Thất Điện Hạ cùng Thái tử vô cùng tốt đẹp huynh đệ tình thâm, sao nghĩ đến hần sẽ lại hạ độc thủ như thế.”

Kỷ Tiêu thốn thức chẳng quan tâm, kinh ngạc mà hỏi thăm: “Đã chứng minh đúng là Thất Điện Hạ gây nên sao?”

“Cái chuỗi ngọc kia bằng chứng như núi, hần tự nhiên chống chế không hết. Còn có đại thần thừa cơ tố giác Thất Điện Hạ sai người tại phố phường rải lời đồn Đông cung chứa chấp yêu vật. Nghe quá nhiều lời khai, Hoàng Thượng suất nữa vô lực ngắt đi, muốn chém Thất Điện Hạ tại chỗ đây này!”

Kỷ Tiêu sững sờ, ma xui quỷ khiến mà nghĩ đến, nếu Thất hoàng tử chết rồi, như vậy nhập chủ mục tiêu của Hắc Long ước chừng không còn có cơ hội xoay người.

“Bất quá Thái tử Điện Hạ nhớ lấy tình cũ, liều mệnh dập đầu cầu Hoàng Thượng, tha cho tử tội của Thất Điện Hạ, cho xuống làm thứ dân, bị lưu đầy xa xa rồi.” Tuấn Nghi nói xong, thán khí, “Hoàng gia thật đúng là tình duyên mỏng, dĩ vãng mặc dù có nghe nói qua câu chuyện vì ngôi vị hoàng đế giết cha giết huynh, nhưng hôm nay thực sự nhìn thấy một hồi, trong nội tâm quả thực khó chịu đến lợi hại.”

Kỷ Tiêu chậm chạp không có nói tiếp, theo lý thuyết nếu bỏ Thất hoàng tử, cái khối tảng đá lớn trong lòng y được rơi xuống đất rồi, nhưng không biết tại làm sao y lại một chút cao hứng cũng không có.

8. Chương 8

Cuối thu đầu đông, kinh thành chậm chạp không có tuyết rơi. Ngược lại những cơn mưa hiếm có lại thần kỳ rơi xuống, vừa âm vừa lạnh, ẩm ướt chui vào trong xương cốt người.

Lần này Long Mặc trở về, ngược lại so với bình thường càng thêm thần bí, thường thường không biết tung tích.

Ngày hôm đó buổi chiều, hắn dẫn theo một thân khí tức đầm thủy trở về, gặp Kỷ Tiêu xuất thân im lặng ngồi ở bên cạnh bàn, trên bàn ngang để đỉnh Long Mặc, còn thấp một chiếc đèn cây thấp lơ mờ. Hào khí rất không đúng, hắn nhanh chóng lên tiếng hỏi: “Ngọc Nghiễn, người xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Tiêu ngẩng đầu nhìn hắn, khẩu khí than thở thật dài: “Ta vẫn cảm thấy người còn có việc gạt ta, lại không hiểu được là ở đâu, cho đến hôm nay trông thấy mực này mới nhớ tới. Ngày đó người rõ ràng nói sau khi khôi phục long thân mực này sẽ tan thành mây khói. Vì sao nó lại êm đẹp ở đây? Người đến tốt cùng có thoát ly tức thế không vậy?”

Thần sắc Long Mặc trì trệ, không có trả lời, chặt chẽ nhấp khóe môi, chỉ cúi đầu đứng trước mặt y.

“Người ngược lại nói chuyện đi!” Kỷ Tiêu khó có khi cao giọng, rất bức bối mà vỗ trên mặt bàn, “Người đến cùng dấu điểm ta bao nhiêu sự tình. Thiết thời cho ta một mảnh chân tình đối đãi người, người ngược lại ngoại trừ không lừa gạt ta thì không thể sống sao!”

“Kỳ giải phong ấn của ta chưa tới. Trước đó một chút ta đi cầu Tây Hải Long Vương thì pháp giúp ta cường hành thoát ly mực thể.” Long Mặc mở miệng, khẩu khí nhàn nhạt mà tự thuật nói, “Lưu lại chút ít tình phách ở bên trong mực, cho nên nó cũng không biến mất.”

Kỷ Tiêu cả kinh: “Thời điểm tu hành viên mãn của người vẫn chưa tới, vì sao phải cường hành thoát ly? Làm như vậy chẳng lẽ không tổn thương tu vi của người sao?”

“Sẽ tổn thương một điểm, nhưng không thể đợi.” Long Mặc ngẩng đầu nhìn Kỷ Tiêu, “Hắc Long đã trở về rồi.”

“Hắn... Hắn không phải bị chôn trong hồ Đông cung sao...” Kỷ Tiêu đột nhiên cảm giác được phía sau rét run, “Sao lại vẫn có thể trở về?”

“Hắn chỉ là chạy ra khỏi kinh thành, trốn ở hồ Bà Dương, cắn nuốt mảnh lớn sinh linh chỗ đó, đổi về long thân nguyên vẹn. Nếu ta không cường hành thoát ly mực kia, thân thể bị kiềm chế, chính là nhất định đầu không lại hắn.” Long Mặc than thở, chỉ hướng ra ngoài, “Hắn xoay quanh ở trên không kinh thành, chờ người khác phụ trợ chỗ dựa, tùy thời tấn chức trở thành Thiên Long.”

“Hắn muốn làm cái gì?” Kỷ Tiêu cảm thấy kinh hoàng, vội vàng nói, “Thất hoàng tử đã bị lưu vong ra khỏi kinh. Hắn muốn dùng thần lực uy hiếp Hoàng Thượng sửa lập Hoàng tự sao?”

Long Mặc chỉ nhẹ nhàng nhíu nhíu mày: “Ta đối với vương quyền luân chuyển của nhân gian các người cũng không hiểu lắm. Chuyện ta muốn làm, chỉ là đánh bại Nghiệt Long kia, không thể cho hắn gây sóng gió.”

Kỷ Tiêu im lặng một lát, nhẹ gật đầu: “Người nói đúng, sự tình nhân gian quá mức phức tạp, không bằng Long tộc các người phân cao thấp dễ dàng. Nhưng mà...người cường hành ly khai tức thể, tổn hại tu vi, còn có thể đầu thắng được Hắc Long sao?”

Long Mặc cười khổ một tiếng: “Hắn là tử địch trong mệnh của ta, đầu không lại hắn chính là chết, không có lựa chọn khác.”

Kỷ Tiêu đuổi theo vội vàng kéo tay áo của hắn: “Không được! Hiện tại thể cực bất lợi, ngươi vì sao không ở bên trong thủy vực thân tộc trốn một hồi, đợi đến lúc tu vi khôi phục cùng hắn chiến một trận cũng không muộn, làm gì phải ăn cái thiệt thòi trước mắt này chứ.”

Long Mặc nhìn Kỷ Tiêu sau nửa ngày, cầm chặt tay của y nói: “Ngọc Nghiễn, ta cơ bản không hề lo lắng, nhưng hôm nay lại một lòng muốn cùng ngươi ở gần nhau, không muốn tánh mạng bị thanh toán nhẹ nhàng. Nhưng ngươi nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, đó là Hắc Long đang thúc ta. Nếu ta không ra mặt, kinh thành này của các ngươi, cuối cùng cũng bị hắn nhấn chìm.”

Kỷ Tiêu kinh nghi bất định mà nghe cơn dông ngoài cửa sổ càng thêm mãnh liệt, trong lòng bàn tay trắng đẫm mồ hôi lạnh: “Chẳng lẽ nói...ngươi đã hẹn cùng hắn tương chiến sao?”

Long Mặc nhìn ánh mắt của y, khẽ gật đầu một cái: “Ta tới là muốn cùng ngươi cáo biệt, còn có chuyện muốn dặn dò ngươi.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc nói: “Là chuyện gì...”

“Cất kỹ mực của ta, bên trong có tinh phách của ta.” Long Mặc hôn Long ấn trên trán, “Dù cho ta mất, nó cũng có thể bảo vệ ngươi bình an không lo ngại.”

“Không...” Kỷ Tiêu nghe hiểu ý của hắn, mắt bỗng nhiên đỏ, liều mạng giữ chặt hắn, “Ta không cầu bình an, chỉ cầu ngươi ở lại.”

Bên ngoài lại là một hồi sấm sét vang dội, điện quang đột nhiên chiếu vào nội thất, hiện ra hai vệt nước mắt sáng loáng trên mặt Kỷ Tiêu.

Long Mặc giương mắt nhìn nhìn bên ngoài: “Hắn thúc thật chặt, ta phải đi rồi.”

Hắn trùng trùng điệp điệp nhéo nhéo cổ tay Kỷ Tiêu, rất nhanh, y liền mất khí lực, ngã vào trong lòng ngực của hắn. Hắn lần nữa nhìn Kỷ Tiêu thật sâu, nhẹ nhẹ đặt y ở trên giường, cuối cùng quỳ xuống ghé vào lỗ tai y nói khẽ: “Nếu ta về không được, cầu ngươi hàng năm đi đến Kính hồ tế điện một lần, tốt xấu gì cũng xin đừng quên ta.”

Kỷ Tiêu bị thụ pháp thuật, miệng không thể nói, cả ngón tay đều không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn hắn hóa thành một đạo chỉ biến mất trước mắt.

“Tiên sinh, tiên sinh.”

Gia phó cách cửa sổ hô hai tiếng, lại gõ cửa, lúc này mới đánh thức Kỷ Tiêu. Y nghiêng người suýt nữa lăn xuống giường, vội vàng chống đỡ, sợ sệt trong chốc lát, phù phiếm mà ngồi dậy.

“Tiên sinh, sáng sớm có vị đại nhân đến phủ, nói là phụng mệnh Thái tử Điện Hạ thỉnh tiên sinh đi Đông cung một chuyến.”

“Đã biết.” Kỷ Tiêu hữu khí vô lực mà lên tiếng, nhẹ vuốt ve trán của mình. Sự tỉnh đêm qua như một giấc mộng. Ngoài cửa sổ, hành lang trong nội viện không hề có dấu vết mưa to xâm nhập, ánh nắng tươi sáng mạnh khỏe, thật là một ngày sáng sớm đầu đông ôn hòa ấm áp. Kỷ Tiêu không biết Long Mặc đã đi đâu, dừng chân ở chỗ nào, trong nội tâm trống rỗng, nửa ngày mới lục lọi đứng lên choàng quần áo.

Thảm sắc trên bàn gỗ là một mảnh đèn cầy sắp tắt sớm đã bị chôn vùi, bên cạnh là miếng cổ mực mạ vàng nằm đó. Mực thân giống như xuất hiện tầng hơi nước, bộ dạng ướt sũng. Kỷ Tiêu chăm chú nhìn nhìn, một tay cầm lên, quả nhiên cảm giác trơn ướt. Chẳng biết nước đọng lúc nào, nhưng mà càng làm người khó có thể tin chính là, nước bên trên mực nhiễm lên tay Kỷ Tiêu, là màu mực đen đậm đặc. Kỷ Tiêu vuốt phẳng một phen, lại đặt ở trong mũi ngửi ngửi. Lúc này mới vững tin là nước màu của đỉnh mực, lập tức trong nội tâm trống rỗng, thầm nghĩ chẳng lẽ Long Mặc chiến bại, cho nên phong ấn bố trí ngày xưa cũng bị trừ khử? Hôm nay mực này lại như cổ mực tâm thường có thể đổ ra mực nước, có thể thấy được thật sự có biến cố.

Kỷ Tiêu kinh nghi bất định, trong lòng dự đoán một hồi lâu, mờ mịt ngửa đầu nhìn lên bầu trời, nhưng trời lại xanh thẳm không mây, không một người đến giải nghi hoặc ưu phiền cho y.

Từ sáng cho tới trưa người Đông cung đến thúc dục ba lượt, cuối cùng thống nhất một lần phái kiệu đưa người ra. Kỷ Tiêu hốt hoảng mà bị thúc giục lên kiệu, đi yết kiến quan phục cũng không kịp đổi, chỉ khoắc

lên cựa y (*quần áo cũ) tầm thường rồi nhanh chóng bị đưa đến Đông cung.

Diên Tương ở bên trong Chánh điện chờ y. Sắc mặt hẳn so với y không khá hơn bao nhiêu, thập phần ảm đạm tối tăm phiền muộn, không có khí lực mà nói: “Thanh Lan, thỉnh tọa.”

Kỷ Tiêu trong lòng tràn đầy phiền não, cũng không giống như thường ngày câu nệ, tùy ý hành lễ liền ngồi xuống, trầm thấp nói: “Không biết Điện Hạ gọi thần đến gấp có chuyện gì quan trọng?”

Diên Tương nhìn y một lát: “Từ sau lần đường đột đó, người liên cáo ốm không chịu đến Đông cung nhậm chức. Nguyên lai ta tưởng rằng đó chỉ là lý do của người, không nghĩ tới hôm nay xem khí sắc người xác thực không tốt. Hẳn là thật sự bị nhiễm bệnh?”

Kỷ Tiêu không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lung tung nhẹ gật đầu.

“A...” Diên Tương chậm rãi ngồi vào trên ghế, “Người mặc dù không ở trong triều, nhưng xưa nay luôn thân cận cùng bọn Tam phò mã, chắc hẳn đã nghe nói sự tình của lão Thất rồi.”

Kỷ Tiêu có một chút khốn đốn: “Nghe nói...”

“Ngày đó nếu người không phát giác mưu đồ làm loạn của hắn, chỉ sợ hôm nay ta đã bị hắn độc thủ. Việc này người mới là người lập đại công.” Diên Tương một mặt nói một mặt phỉ phỉ áo bào của mình.

Cái này vốn là một thói quen thâm kín của hắn. Kỷ Tiêu đột nhiên giật mình, lập tức ý thức được ngày đó lúc nghe Tuấn Nghi nói Diên Tương trúng độc trên người từ chuỗi ngọc bội trong lòng mình ẩn ẩn đến tốt cùng là vì cái gì cảm thấy không ổn. Diên Tương xưa nay trên tay luôn đeo một cái ngân ban chỉ, hẳn lại thích phỉ vạt áo và bội sức của chính mình. Nếu trên người mang theo cái chuỗi ngọc kịch độc như vậy, ngân ban chỉ kia nên sớm hóa đen rồi. Sao một người vốn có tâm cơ như Thái tử Điện Hạ lại không hề phát giác điều này?

“Điện Hạ...” Kỷ Tiêu đứng lên, thanh âm khẽ run mà hỏi thăm, “Là người cố ý vu hãm Thất Điện Hạ sao?”

Hai mắt Diên Tương phát lạnh, sau nửa ngày đối phương lại cười lạnh hai tiếng: “Ta không muốn dấu diếm người, cái chuyện hạ độc kia là ta đổ lên trên đầu của hắn đấy. Bất quá hắn sớm có tâm hại ta, trận tranh đấu này không phải hắn chết chính là ta mất mạng. Huống chi ta đã niệm tại tình huynh đệ phóng hãn một con đường sống, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Ngày đó Kỷ Tiêu xác thực từng chứng kiến Thất hoàng tử lên lút phóng khí cựa Vu Cổ trong tấm điện Thái tử, hiển nhiên cũng không tư cách nào chỉ trích Diên Tương, chỉ phải rầu rĩ nghe, không nói một lời.

“Thanh Lan.” Thanh âm Diên Tương bỗng nhiên chậm lại, “Có những chuyện Tuấn Nghi chỉ sợ không thể nói cho người biết. Đêm qua phụ hoàng ngắt mấy lần, chỉ sợ là không tốt rồi.”

Kỷ Tiêu cả kinh: “Hoàng Thượng người...”

Trên mặt Diên Tương nhìn không ra cái gì, chỉ trầm trầm nói: “Mấy vị lão thần đã cùng ta thương nghị sự tình và công việc sau khi đăng cơ. Thanh Lan người cũng là người Đông cung, trong nội tâm nên có một chút tính toán mới phải.”

Kỷ Tiêu vẫn sững sờ: “Cái...Cái gì...”

Diên Tương bỗng nhiên cười cười: “Ta tính toán cho người làm Trung Thư Thị Lang. Nếu người có chức quan hợp ý hơn, đừng ngại nói cho ta biết.”

“Không không không!!” Kỷ Tiêu lắc đầu liên tục, “Tư lịch thần cực mỏng, lại không có tư cách, có thể nào liên đột nhiên thăng Tam cấp. Huống hồ hôm nay ngay cả chức vụ trong phủ Thái tử thần cũng vô lực đảm đương, chỉ cầu Điện Hạ điều thần trở lại Hàn Lâm viện tiếp tục làm chức quan biên soạn nhân bản mới tốt.”

Diên Tương vẫn cười: “Người bình thường nghe xong cái này còn không phải là vui mừng ra mặt sao, còn Thanh Lan thì giống như đi lâm đại địch vậy.”

“Năm đó lão sư từng nói với thần, tuy chức quan tu soạn canh sông quả nước (*nhặt nhèo, nhảm chán), nhưng tốt xấu gì cũng có thể an tâm. Nếu một ngày kia, có cơ hội bay thẳng lên mây xanh, thực sự khó đổi lại được phần an lòng này.” Kỷ Tiêu nhắm mắt con mắt mặc niệm hết một lần những lời nói cuối cùng

của Lý Kiến Sơ, nhàn nhạt lắc đầu nói, “Trước mắt sự tình của Thất Điện Hạ đã làm cho thần thập phần bất an. Tuy ngày sau Thái tử Điện Hạ tự có thể một bước lên mây, nhưng thứ cho vi thần không dám bước sâu vào quan trường.”

“Thanh Lan đây là khinh ta sử dụng thủ đoạn bỉ ổi ti tiện đối với lão Thất rồi sao?” Diên Tương nheo mắt lại thấp giọng nói.

“Vi thần không dám.” Kỷ Tiêu đứng lên hướng Thái Tử cúi người, “Thần còn có chuyện quan trọng lo lắng, thỉnh Điện Hạ thứ cho thần xin được cáo lui trước.”

“Đợi một chút.” Diên Tương cũng đứng lên, bỗng nhiên nói, “Đêm qua ở bên trong Đông hồ cách kinh thành một trăm dặm phát sinh một việc lạ người đã biết chưa?”

“Đông hồ...” Kỷ Tiêu không có ngờ tới Thái Tử sẽ nói lên cái này, chằm chước nói, “Chỗ đó đều là địa hình ẩm ướt, xưa nay ít có người ở, sẽ có việc lạ gì?”

“Nghe nói chỗ đó đêm qua sấm sét vang dội một đêm, lại không có lấy nửa hạt mưa rơi xuống. Kì quái chính là...” Diên Tương trì hoãn mới nói, “Sáng nay nước trong Đông hồ một mảnh đỏ tươi, như là bị nhuộm huyết.”

Kỷ Tiêu nghe xong Diên Tương nói những lời như thế lại đoán không ra ý tứ gì. Trên đường đi không hiểu sao đều thấp thỏm không yên, lòng tràn đầy ngờ vực vô căn cứ, đợi trở lại quý phủ liền gấp gấp dặn dò gia nhân ngoài cửa: “Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn ra khỏi thành một chuyến.”

Tên gia nhân ngăn người: “Tiên sinh vội vã ra khỏi thành làm gì, có một vị khách mới vừa đến đợi tiên sinh ở thiên sảnh nửa ngày rồi, tiên sinh không gặp sao?”

Kỷ Tiêu vội hỏi: “Người nào?”

“Chưa từng thấy qua, bộ dáng ngược lại là quý nhân, mặt mày vô cùng tuấn tú.”

Nội tâm Kỷ Tiêu buông lỏng, thâm nghĩ chẳng lẽ là Long Mặc đặc thăng trở về, lập tức chuyện khác cũng mặc kệ, Kỷ Tiêu phất áo bào chạy vào thiên sảnh.

Người tới không chút hoang mang đứng lên, ngược lại khiến cho Kỷ Tiêu kinh ngạc dừng chân, cả kinh nói: “Sao lại là người?”

Ngao Trảm lúc này giấu đi Long Giác trên trán, thoát nhìn chỉ là bộ dáng công tử nhân gian phú quý. Hắn hướng Kỷ Tiêu nhẹ gật đầu: “Nếu không phải là bất đắc dĩ, ta vốn không nên đến đây quấy nhiễu các hạ.”

Kỷ Tiêu vội vàng thi trả lễ: “Là tại hạ thất lễ, không biết Long Thái tử đến đây có chuyện gì. Là liên quan tới... Long Mặc sao?”

Ngao Trảm thấy ánh mắt Kỷ Tiêu lộ ra lo lắng, ân cần dị thường, gật đầu nói: “Đúng vậy.” Hắn dừng một chút, “Đêm qua hắn cùng Hắc Long Vương ở Đông hồ ước chiến, bị thương rất nặng, cơ hồ huyết nhục vô tồn (*mất máu mất thịt), hồn phi phách tán.”

Lời còn chưa dứt, Kỷ Tiêu đã lão đảo ngã trên mặt đất, trên mặt không còn huyết sắc, hai mắt đăm đăm mà nhìn hắn: “Người... Người nói cái gì nha...”

“Các hạ không cần quá bối rối.” Ngao Trảm nhẹ giọng than thở, “Việc này nên oán chính hắn không có chừng mực. Ly khai Kính Hồ không lâu liền làm đủ loại sự tình tổn hại tu vi, lại không nghe phụ vương nhắc nhở cố ý sớm giải trừ phong ấn, khôi phục long thân, căn bản là không hoàn chỉnh, lại còn dùng một phần tinh phách lưu lại ở bên trong mực thêm chuyện thủ Long ấn cho người. Mà những năm này Hắc Long kia cần nuốt vô số sinh linh, biện pháp tuy nhiên là bàng môn tà đạo, nhưng quả thực trong thời gian thật ngắn tu vi tinh tiến. Cho nên trận chiến này Thương Ly bại trận cũng là có thể đoán trước được.”

Kỷ Tiêu nhìn thấy hắn nói đến đây thần sắc bình thản, chỉ cảm thấy huyết khí trong ngực cơ hồ muốn phun ra, cả buổi sau mới khàn giọng mở miệng nói: “Người rõ ràng là biểu huynh của hắn, vì sao có thể lạnh nhạt bình luận sinh tử hắn như thế! Nếu như Long tộc các người có một tia tình thân thủ túc, hắn làm sao sẽ rơi vào kết quả như vậy. Hắc Long kia làm bao nhiêu chuyện xấu, làm bị thương bao nhiêu mạng người, lại không có ai đi quy phục hắn. Không phải nói Tứ Hải Long Vương cai quản thủy vực Long tộc sao? Không

phải nói bầu trời cửu trọng có Thiên đình, chúa tể vạn vật luân hồi hay sao? Cái số mệnh trung không công bình này là ai an bài? Chẳng lẽ chúng ta một mực hết lòng tin theo Thiên lý đều là vô căn cứ. Chuyện này trên trời dưới đất lại không một người có thể vì hắc chủ trì công đạo sao...” Kỷ Tiêu càng nói đến đây, càng phát nghẹn ngào, cuối cùng nhất thanh âm dần tắt, ngồi dưới đất lã chã rơi lệ.

“Kỷ Tiêu.” Ngao Trảm lần đầu gọi tục danh phạm nhân, rồi sau đó cúi xuống vỗ vỗ vai của y, “Thiên Đạo Luân Hồi thật có định số, ta và ngươi cũng không thể vọng độ số trời. Bất quá, trước mắt còn không phải lúc tuyệt vọng, chúng ta còn cần tìm cách cứu hắc.”

Kỷ Tiêu bán tín bán nghi mà nhìn hắc, vịn cửa chậm rãi đứng lên: “Còn có biện pháp cứu hắc?”

“Mực của hắc trên người ngươi sao?” Ngao Trảm quét mắt về phía y cao thấp đánh giá một phen, “Mang nó theo ta đến Tây Hải Long cung một chuyến.”

Kỷ Tiêu từ sáng sớm đã phát giác mực kia có gì không đúng liền suy đoán cất trong túi trước ngực coi chừng. Nghe hắc nói như thế y cách một lớp quần áo đè lên, nghi ngờ nói: “Muốn ta đi Long cung làm cái gì?”

“Đem qua ta phát giác vùng Đông hồ Long khí đậm đặc, liền tiến đến dò xét, chỉ thấy chung quanh một đồng bừa bộn, tựa hồ là vừa mới qua một hồi đại chiến, nước hồ tất cả đều là huyết sắc đỏ sẫm.” Mí mắt Ngao Trảm rũ xuống, trầm thấp nói, “Thương Ly ở bên trong, hấp hối, ta liền thu hắc vào trong tay áo, tạm thời mang về Long cung. Hôm nay mấy vị đại tiên bối kịp thi pháp cho hắc, có thể ngăn cho nguyên thần hắc tan đi, nhưng chỉ sợ cũng chống không được bao lâu. Mực kia nguyên bản là túc thể của hắc, có lẽ có thể có chút công dụng nào, cho nên ta đến đây thỉnh ngươi.”

Kỷ Tiêu nghe hắc nói như thế, mới biết lúc nãy trách cứ Long tộc lương bạc chính là nói lỡ, nhưng mà trong nội tâm gấp khổ, nhất thời cũng chẳng quan tâm. Y vội vàng nâng tay áo chà lau nước mắt trên mặt, hướng Ngao Trảm khom người nói: “Thỉnh Long Thái tử nhanh chóng mang tại hạ đi.”

Ngao Trảm lúc thi pháp không hề giống Long Mặc ra vẻ thần bí, càng không sử xuất thủ đoạn ranh mãnh đùa bỡn y, chỉ đưa tay phát một cái trên mặt y. Lúc lấy lại tinh thần, không ngờ thân thể đã ở một chỗ u ám lả lẫm rồi.

Kỷ Tiêu hơi cảm giác choáng váng, ấn lấy cái trán yên lặng đánh giá bốn phía, chỉ mơ hồ nghĩ thấy được khí tức nước biển, dưới chân là chút ít cát đá óng ánh. Ngao Trảm đứng bên cạnh y, thủ thế thỉnh mời, phía trước có tiểu đồng đứng đấy cầm theo đèn lồng. Ở bên trong cũng không có ánh nến, chỉ khảm viên Dạ Minh Châu u lam, châu phát ra ánh sáng nhấp nháy, tăng thêm biến hoá kỳ lạ.

Kỷ Tiêu đi theo bọn họ một đoạn đường, trước mặt liền xuất hiện một chồng thềm đá. Đợi đi đến phía sau, chỉ nghe vọng lại tiếng nổ lạnh lạnh, mấy tầng màn châu chậm rãi xoáy lên, một tòa cung thất sắc sở loá mắt ánh vào tầm mắt của y. Dù từng bá kiến cung điện Hoàng thất tráng lệ, lúc này cũng không khỏi bị quý phủ Thần Tiên làm cho kinh diễm. Kỷ Tiêu tròn mắt há hốc mồm mà đánh giá bố trí bên trong Long cung, thẳng đến khi Ngao Trảm kêu lại mới hồi phục tinh thần.

“Người trong tộc của ta đa số không muốn gặp người ngoài. Thỉnh các hạ lúc này ngồi tạm, đem mực giao do tại hạ đưa vào nội thất.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc nhẹ gạt đầu, từ trong lòng ngực cảm thận móc ra đỉnh mực, phát giác áo trong đã bị nhuộm mấy mảng màu mực, giống như là thấy vết máu Long Mặc. Kỷ Tiêu hoảng hồn, run rẩy tại chỗ đưa mực bỏ vào trong tay Ngao Trảm.

“Tại hạ đi một chút sẽ trở lại.” Ngao Trảm hướng về phía y nhẹ gạt đầu, quay người lại liền rời đi.

Kỷ Tiêu đứng đó một lúc lâu, bỏ qua câu nệ mà ngồi xuống. Bên cạnh san hô là bộ kỷ trà bên trên có một chung trà nóng để đó, cũng không biết là từ khi nào đưa tới, nhưng nước trà có bốc hơi nóng. Kỷ Tiêu nhẹ nhàng đem chung trà cầm trong tay, chẳng quan tâm việc ấm trà, ánh mắt ngây ngốc nhìn qua cửa điện Ngao Trảm vừa rời đi. Chỗ đó treo một bức màn che, bên trong điện châu miệng con trai đóng mở nhẹ nhàng đóng đưa. Đã qua thật lâu, màn che kia đột nhiên bị người nhắc lên, Ngao Trảm rất nhanh đi ra, trong tay vẫn cầm đỉnh mực như trước.

“Điện... Điện Hạ...” Kỷ Tiêu lắp bắp vừa muốn mở miệng hỏi thăm vài câu.

“Chư vị tiền bối đã hết sức, thân thể Thương Ly đã bị hủy, không cách nào vẫn hồi.” Ngao Trảm đem đỉnh mực nhét vào trong tay Kỷ Tiêu, “Hôm nay chỉ có thể như năm đó vậy, đưa còn nguyên thân sót lại của hắc phong trở lại bên trong mực. Hắc có thể trở về hay không, liền xem Thiên mệnh rồi.”

“Thiên mệnh?” Kỷ Tiêu nghĩ rằng đây hiển nhiên là mộng rồi, “Thiên mệnh là cái gì!? Chẳng lẽ lại muốn hắc suốt kiếp chôn thân bên trong mực?”

Ngao Trảm lắc đầu: “Thứ cho tại hạ không biết. Nếu như muốn hắc thoát ly thân mực lần nữa, khả năng cần phải trải qua trăm năm hay ngàn năm. Vô luận như thế nào, đều là sự tình chúng ta không thể đoán trước được.”

“Trăm năm ngàn năm?” Kỷ Tiêu thì thảo lập lại một lần, “Ta vốn muốn cùng hắc gắn kết duyên phận cả đời này, từ nay về sau bất kể luân hồi tương kiến hay không, cũng không quan hệ đến chuyện của Kỷ Tiêu ta. Nhưng không ngờ Thiên đạo vô thường, ngay cả ở kiếp này thời gian cũng không chịu cho chúng ta...”

Y nói xong câu này, càng phát ghen ngào, nắm thật chặt đỉnh mực, hận nói: “Long Mặc, người đã cùng Hắc Long kia kết thù kết oán, vì sao còn nói cùng ta định mệnh kết chặt, làm cho ta hôm nay mệt mỏi với loại tình cảm sâu nặng này, chỉ lưu lại cái đỉnh mực này làm bạn suốt quãng đời còn lại...”

Ngao Trảm cúi đầu nhìn y, nhẹ giọng ngắt lời nói: “Tại hạ biết rõ hôm nay người thương tâm đến cực điểm, nhưng có mấy câu không thể không nói. Hiện nay nguyên thân của hắc mặc dù đã đặt ở bên trong mực, nhưng lại thập phần yếu ớt, một khi mực này bị ngoại lực phá hư, hắc lập tức sẽ gặp tan thành mây khói. Cho nên, ta muốn người hảo hảo bảo hộ đỉnh mực vẹn toàn.”

Kỷ Tiêu bỗng nhiên cả kinh: “Ta?”

“Đúng vậy, Long cung không thể bảo hộ vật này, hắc chỉ có thể đặt ở bên cạnh người.” Ngao Trảm dừng một chút, lại nói, “Còn có, từ nay về sau, ta sẽ không còn có thể nhúng tay tương trợ cho Thương Ly, người...tự giải quyết cho tốt.”

Ngay lúc Kỷ Tiêu mờ mịt không hiểu, Ngao Trảm đưa tay kéo y bắt đầu thi pháp: “Tại đây bất đồng với nhân gian tuế nguyệt, người đến Long cung đã ba canh giờ, nhân gian sợ là đã qua ba tháng hơn, cái này phải lập tức đưa người đi trở về.”

Kỷ Tiêu còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác trời đất quay cuồng một hồi, lập tức mất đi ý thức.

9. Chương 9

Không ngờ kinh thành bây giờ là đầu xuân tiết, xem ra xác thực đã hơn ba tháng nháy mắt đi qua. Trên chợ người đến người đi như trước, lại tựa hồ như có chút không đúng, nhưng lại không biết đến tột cùng là chuyện gì. Trước đó dù đã trải qua những chuyện không thể tưởng tượng, Kỷ Tiêu thâm nghĩ trước tiên nên quay về dinh thự nhà mình bàn bạc lại kỹ hơn.

Đường tắt bốn phía đều không có biến hóa gì, nhưng mà kỳ quái vị trí này rõ ràng chính là Kỳ phủ không ngờ bảng hiệu lại thay đổi, biến thành chữ “Trương phủ”. Kỷ Tiêu nghĩ ngờ nửa ngày, dứt khoát tiến lên khấu vang đập cửa. Rất nhanh một gương mặt lạ lẫm từ trong khe cửa thò ra, cao thấp dò xét y một phen nói: “Người tìm ai?”

“Xin hỏi... Tại đây không phải Kỳ phủ sao?”

Tên hạ nhân lập tức nói: “Người muốn nói là cái người tên Kỳ Hàn Lâm kia trước kia sao? Nhà hắc đã dọn đi rồi, hôm nay đem tòa nhà bàn giao cho Trương lão gia chúng ta.”

Kỷ Tiêu thoáng cái muốn nóng nảy: “Sao lại dọn đi như vậy!? Ta chính là Kỳ Hàn Lâm, đây là nhà ta!”

Hạ nhân ngăn người, xem Kỷ Tiêu như tên điên trờng mắt, lập tức bịch một tiếng đóng cửa lại.

Kỷ Tiêu đứng ở ngoài cửa sổ suốt nửa ngày vẫn phản ứng không kịp, đến cuối cùng trong nội tâm chỉ còn một cái ý niệm trong đầu, chính là tìm Tuấn Nghi nghe ngóng những ngày qua đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì đây.

Lúc y ngồi lên xe ngựa chạy đến ngoài thành, trời đã gần buổi trưa. Kỷ Tiêu cấp thiết đi vào chỗ cửa bên hông. May mà thủ vệ là gương mặt quen biết, từ thật xa liền hướng y hô: “Kỷ đại nhân, nhiều thời gian không thấy, không biết đã bận rộn chuyện gì rồi?”

Kỷ Tiêu vừa muốn hướng hân chấp tay, thần sắc lại đột nhiên kinh ngạc: “Người... Các người sao lại thay đổi thành áo tơ trắng bạch giáp...”

Thị vệ kia sững sờ: “Kỷ đại nhân nói cái gì khác lạ vậy? Bây giờ đang là quốc tang, ai dám làm trái quy củ ah.”

Kỷ Tiêu lắp bắp kinh hãi: “Quốc tang? Hoàng Thượng người...”

Thị vệ thấy thần sắc y cổ quái, cũng chẳng quan tâm tôn ti, một tay kéo y vào trong góc dè thấp giọng nói: “Kỷ đại nhân, thứ cho tiểu nhân lăm miệng hỏi một câu. Những ngày qua ngài đến tột cùng đã đi đâu vậy? Tin tức Hoàng Thượng tấn thiên đều truyền ra hơn mười ngày rồi. Hôm nay ngoại trừ ở bên trong thâm sơn cùng cốc còn có người nào không biết, sao vậy bộ dạng ngài ngược lại là hoàn toàn không biết gì cả vậy?”

Kỷ Tiêu bắt đầu suy nghĩ lại những chỗ quái dị trên đường chợ, thần sắc người qua lại trên con đường nghiêm túc và trang trọng. Trong tửu quán trà lâu cũng không nghe thấy một điểm thanh âm đàn sáo ca múa, nguyên lai là Minh Đế băng hà thật rồi. Khẩu khí Kỷ Tiêu than thở thấp xuống, khoát khoát tay nói: “Làm phiền mời thông lĩnh các người đi ra một chuyến, nói ta tìm hân có chuyện quan trọng.”

Thị vệ lặng lẽ nhìn nhìn phía sau, vẫn như trước lấy thanh âm thấp nói: “Kỷ đại nhân còn không biết a, bây giờ thông lĩnh Ngự Lâm quân đã không phải là phò mã gia rồi. Gia hơn hai tháng trước đã bị phái đến đóng ở Tây Cương, còn không biết đến thời điểm gì mới có thể trở về.”

“Cái gì?” Kỷ Tiêu đột nhiên biến sắc, “Hân luôn luôn thận trọng, như thế nào lại bị phái đi đóng ở biên cương?”

Thị vệ liên tục ra hiệu Kỷ Tiêu chớ để cao giọng, rồi mới dám nói: “Cụ thể nguyên nhân chúng ta cũng không biết, chỉ biết là thánh chỉ Hoàng Thượng ban xuống. Nghe nói Tam công chúa vì chuyện này cũng cùng Hoàng Thượng đại náo một phen, nhưng không có kết quả.”

Kỷ Tiêu càng phát giác được đầu đau muốn nứt, cúi đầu nói: “Sao trong ba tháng gần gũi lại phát sinh nhiều sự kiện như thế. Hiện nay ta nên làm như thế nào cho phải đây?”

“Kỷ đại nhân đừng lo lắng, chỉ cần trời không sụp đổ xuống trong cùng một ngày thì mọi chuyện vẫn còn đó.” Thị vệ tính tình tốt bụng mà khuyên giải nói, “Hoàng Thượng tấn thiên, chúng ta thương tâm cũng vô dụng, cũng may còn có Thái tử gia chống đỡ. Ngày mai Thái tử đăng cơ, lại là một bắt đầu mới, đúng không?”

“Thái tử...” Kỷ Tiêu chậm rãi ngẩng đầu, “Thái tử ngày mai muốn đăng cơ rồi sao? Vậy còn...Thất Điện Hạ đâu rồi, những ngày qua có tin tức hay không?”

Thị vệ lắc đầu liên tục: “Chưa nghe nói qua, bất quá Kỷ đại nhân, Thái tử gia coi trọng ngài như vậy, từ nay về sau ngài có thể một bước lên mây rồi.”

Kỷ Tiêu cười khổ nói: “Ta chỉ là một kẻ hủ nho, thân vô trường vật (*học trò vô năng, thân không của cải), có thể nào lại được Điện Hạ nể trọng, người đừng giễu cợt ta nữa.”

“Lời này cũng không phải tiểu nhân bịa chuyện, Điện Hạ sớm xuống chỉ, tất cả cửa cung thành, phàm là phát hiện Kỷ đại nhân, lập tức vào cung bẩm báo. Thái tử gia không phải cũng đang nhớ thương ngài đó sao.”

Kỷ Tiêu nhú lông mày: “Sao Điện Hạ lại ban xuống ý chỉ này trong thời điểm đúng lúc như vậy?”

Thị vệ xùy cười một tiếng, chỉ chỉ cửa bên hông: “Khi đại nhân vừa tiến cửa cung, lập tức có người đi bẩm báo rồi. Ngài nhìn xem, ngự tiền liền xa (*xe ngựa hoàng cung) đều đuổi đến cả rồi, thỉnh đại nhân.”

Kỷ Tiêu bị cả đám ngự tiền vây quanh mang vào nội cung, y còn chưa phát giác ra thụ sủng nhược kinh, trong tâm trái lại thấp thỏm không yên nhiều hơn. Nghe thủ vệ thuật lại đạo chỉ dụ kia, không biết sao, y lại có cảm giác hàm xúc trong đó như là mang ý tứ truy nã.

Lần này nơi điện kiến Diên Tương không còn là Đông cung, mà là Khai Minh điện trong Hoàng thành. Trong điện Long tọa trống trơn, Kỷ Tiêu không dám nhiều lời dò xét, y theo cung nhân dẫn đường bước vào Thiên điện bên trái, vừa nhắc mắt liền trông thấy Diên Tương ăn mặc một thân bạch y ngồi nhuyền ở trên mặt ghế, tiểu tự phi tiểu mà nhìn y: “Có thể chờ được Thanh Lan trở về rồi.”

Kỷ Tiêu không dám mất cấp bậc lễ nghĩa, thối hậu một bước cúi người nói: “Vi thần tham kiến Điện Hạ.” “Đứng lên đi.” Diên Tương tùy ý phát phát tay, cung nhân hai bên lập tức thức thời lui ra ngoài, còn đóng cài cửa điện.

Kỷ Tiêu nghe thấy thanh âm cửa điện đóng lại, thoáng sững sờ, ngẩng đầu nhìn Diên Tương, lại giật mình chẳng biết hẩn từ lúc nào đã đứng lên, cách mình gần trong gang tấc.

“Những ngày qua Thanh Lan đã đi đâu?” Diên Tương khẽ cười nói, “Mấy tháng đều không có tin tức, có biết trong kinh thành đã phát sinh rất nhiều chuyện hay không?”

Kỷ Tiêu không dám nhìn thẳng hẩn, nhẹ giọng đáp: “Thần có chút việc tư nên chậm trễ. Vừa mới trở về kinh lập tức biết được chuyện Hoàng Thượng tấn thiên, còn nghe nói Tam phò mã đã bị phái đi biên quan.”

“Đúng vậy, bất quá mấy cái này đều chưa tính là đại sự gì.” Diên Tương lại tiến lên một bước, trầm thấp cười nói, “Thanh Lan cũng biết, ngày mai ta sẽ đăng cơ.”

Hẩn nói xong liền đưa tay thoát bạch y khoác bên ngoài, lộ ra long bào bên trong màu sắc rực rỡ. Kỷ Tiêu hiển nhiên bị kinh hãi, vội vàng thấp đầu: “Thứ cho vi thần nói thẳng, Điện Hạ chưa đăng cơ liền long bào gia thân, thật sự không ổn.”

“A, sợ cái gì.” Diên Tương cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói, “Trẫm đã là hoàng đế, trong thiên hạ này không một người nào có thể áp chế trẫm.”

Ngôn ngữ hẩn hung hăng càn quấy không giống ngày xưa, khiến cho Kỷ Tiêu cực không thoải mái: “Điện Hạ đã không muốn nghe vi thần khuyên bảo, vi thần cũng không nói tiếp. Chỉ là không biết người còn có gì tôn huấn, vi thần sẽ đợi lĩnh hết rồi cũng hảo hảo cáo lui về quê.”

Diên Tương vận khởi lông mi: “Sao vậy, người phải hồi hương sao?”

“Thần vô cơ sở nhiệm sở mấy tháng, không còn mặt mũi nào đối mặt với chư vị đồng liêu. Bây giờ tòa nhà ở kinh thành cũng bị người khác chiếm cứ, không chỗ có thể về, vi thần đang muốn hồi hương tìm chỗ hảo lánh dần xếp.”

Diên Tương cười một tiếng: “Tòa nhà kia là ta mệnh cho người cầm cố đấy. Hiện nay ta cũng đã ở phụ cận cung thành tìm địa điểm thật tốt trùng tạo ốc trạch, người nhà của người, tôi tớ cũng đều ở đó, không cần phải lo lắng. Đến nỗi quan tước...” Hẩn dần dần liếm cười, chân thành nói, “Thanh Lan, chức tước đương triều mặc người hái tuyền.”

Kỷ Tiêu lắc đầu: “Thứ cho thần ngu dốt, không biết Điện Hạ vì sao đãi thần như vậy.”

“Người không phải sớm sẽ hiểu sao, Thanh Lan ” Diên Tương bỗng nhiên vươn tay xoa hai gò má y, câu dẫn ra khoe môi nói, “Ngày ấy tại Đông cung, người cũng biết ta thực sự không phải là say.”

Kỷ Tiêu chỉ cảm thấy phía sau phát lạnh, lật đặt chống đỡ thoát khỏi tay của hẩn, không ngớt lời nói: “Vi thần cũng không có tâm tư này, cầu Điện Hạ buông tha vi thần.”

Diên Tương tuy bị đẩy ra, sắc mặt ngược lại ảm áp: “Thanh Lan đừng sợ, ta cũng không bức bách người, trước mắt chuyện này cũng không vội. Ta hỏi người, cái đỉnh mực Long Văn ngày đó người âu yếm bây giờ đang ở nơi nào?”

Đột nhiên xoay chuyển chủ đề, liền Kỷ Tiêu cũng trở nên trì trệ, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Mấy tầng mực trong nhà thần có rất nhiều, thần cũng không biết cái hộp có mực đã để ở đâu đó rồi.”

“Mấy cái tàng mực kia ta đều xem qua rồi, cũng không có cái đỉnh Long Mặc kia.” Diên Tương neho mắt lại nhìn y, “Thanh Lan đừng lừa gạt ta.”

“Người... Người xét nhà của ta?” Kỷ Tiêu vừa sợ vừa giận, trong lòng bàn tay đã rét run, “Người đến tốt cùng có gì ý đồ?”

Diên Tương khẽ lắc đầu: “Người không cần quan ý đồ của ta, chỉ cần biết rõ ta vô tâm hại người. Chỉ cần người giao ra cái đỉnh cổ mực kia, làm một vị nhân thần, mà ta cũng có thể an tâm đăng cơ. Vài thập niên sau này chúng ta minh quân hiền thần, chẳng phải không còn gì tốt hơn sao.”

Kỷ Tiêu hiển nhiên tuyệt không cảm thấy an ủi, không ngớt lời chất vấn: “Người đăng cơ cùng Long Mặc có quan hệ gì, người...người đến tốt cùng còn có mưu đồ bí mật gì?”

Diên Tương tựa hồ đã mất tính nhẫn nại, nhẹ sách một tiếng: “Thanh Lan sao lại không cảm thấy được gì như vậy? Mà thôi, cùng người nói cũng không sao. Ngồi vị hoàng đế này của ta cũng không phải là hoàn toàn quang minh chính đại. Trong đó nhiều phần là do được Quốc sư gia của ta phụ trợ, mà Quốc sư đã cùng ta trao đổi điều kiện, chính là muốn cái đỉnh mực kia trên tay người.”

“Quốc sư?” Kỷ Tiêu chưa từng nghe nói qua một người như thế, kinh nghi trong lòng nảy ra, sắc mặt đã trắng bạch.

Cùng lúc đó, đại môn bên cạnh đột nhiên bị đẩy ra, người tiến vào thân hình cao lớn, khoác lên áo choàng máu đen, lại không đội túi mũ, diện mực rất rõ ràng ánh vào tầm mắt Kỷ Tiêu.

Thời điểm thấy rõ mặt người nọ, Kỷ Tiêu cảm thấy máu toàn thân đều phát lạnh, cả buổi mới kinh ngạc mà quay người nhìn Diên Tương: “Hắn... Hắn là...”

“Mân Giang Hắc Long Vương.” Diên Tương sâu kín tiếp nhận lời nói của y, “Tựa hồ cũng là người quen biết cũ của Thanh Lan.”

“Người cũng biết... Người...” Kỷ Tiêu mờ mịt thất thố mà đứng ở nơi đó, đột nhiên thất thanh nói, “Chẳng lẽ hắn là mệnh Long của người!”

Diên Tương khẽ gật đầu: “Đúng vậy, người lập tức có thể đoán được.”

Khuôn mặt của hắn bỗng nhiên trở nên thập phần lạ lẫm, rất nhiều sự tình đã qua từng cái thoáng hiện lên trong đầu Kỷ Tiêu, minh minh diệp diệp, cơ hồ làm hỗn loạn thần chí.

“Cho nên hắn trú ở trong hồ Đông cung thực sự không phải là bởi vì Thất Điện Hạ...”

Diên Tương vỗ vỗ chỗ ngồi bên người ra hiệu cho Kỷ Tiêu ngồi xuống nói chuyện, rồi sau đó chậm rãi nói: “Năm trước, thời điểm khi ta vẫn còn đóng ở biên cương, có nghe nói một kiện việc lạ, nói là gần đó có một vũng hồ nước quanh năm không sóng không gió, nhưng lại tước đi mạng sống vô số người. Tất cả đều bảo là có thủy quỷ tác quái. Mà ta thuần là người không tin tà ma. Ta thừa dịp năm đó mùa hè chói chang, lên vào trong hồ kia nghịch nước, không có qua một lát liền đột ngột bị kéo xuống.” Hắn nói đến đây, nhìn Hắc Long mặt thủy chung không biểu tình cười cười, “Hắn cứ như vậy đột nhiên mà hiện thân ở trước mặt ta, nói cho ta biết hắn là Long thần nhập chủ mệnh trung của ta.”

“Hắn không phải!” Kỷ Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hắn căn bản vốn không phải là Thần Long thống trị Thiên tử giáng lâm đến nhân gian, chỉ là một đầu Yêu Long.”

Diên Tương giương mắt lên: “Ta biết rõ, bởi vì ta căn bản vốn cũng không phải là mệnh định Thiên tử, chỉ có Hắc Long mới có thể giúp ta ngồi trên Long tọa.”

Kỷ Tiêu nắm đấm đều nắm chặt: “Người đây là mưu nghịch soán vị.”

“Không soán vị thì như thế nào, làm một cái Vương gia không có thế lực giữ gìn cả đời tại biên quan?” Diên Tương đột nhiên tới gần y, “Người cho rằng lão Thất sau khi leo lên Hoàng Tọa sẽ đơn giản buông tha ta sao!”

Sắc mặt Kỷ Tiêu hóa trắng, nhưng vẫn không cam lòng mà hỏi: “Người cứ thế yên tâm để một đầu Yêu Long không rõ lai lịch bài bố?”

Diên Tương cười lạnh một tiếng: “Nếu không do hấn báo mộng cho phụ hoàng, người cho rằng cái Thái tử vị này sẽ đơn giản đến phiên ta?”

“Đã như vậy, người cần gì phải để cho ta đi Bích Ba Hồ, tận lực lộ ra hành tung Hắc Long cho ta, còn thực sự làm khô một hồ nước.”

“Tự nhiên là vì để cho lòng người nghi ngờ đến trên người lão Thất.” Diên Tương không thèm quan tâm nói, “Tuy ngày đó ta ở ngoại ô kinh thành giả vờ theo ý Hắc Long rồi cứu người một lần, nhưng nếu hấn xuất hiện tại Đông cung, người khó tránh khỏi sẽ suy đoán đến quan hệ của chúng ta.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc lắc đầu: “Như vậy cái thẻ gỗ kia trong tấm cung người cũng thực sự không phải là vật Thất Điện Hạ hại người... Người cố ý cho ta xem, rồi sau đó lại hãm hại Thất Điện Hạ.”

“Người đã cũng biết rồi, còn hỏi từng cái làm gì. Hiện nay vẫn là đừng để tổn nước miếng, chỉ cần đem mực cho ta.”

“Mực...” Kỷ Tiêu vô ý thức mà che vật áo, nghi nói, “Lúc sinh thần dạ yến, người rõ ràng kêu ta cho mượn mực. Khi đó là người đã muốn hạ độc thủ đối với Long Mặc sao?”

Diên Tương hừ lạnh một tiếng: “Khi đó Hắc Long còn trong hồ thắm ngủ, ta bắt quá là mượn cái mực kia đến trêu đùa người. Nếu lúc ấy ta biết rõ chi tiết về nó, đã sớm kết thúc cho hấn, cần gì sau đó phải phí công phu.” Hấn nói đến đây, lại bổ thêm một câu, “Bắt quá hiện tại, cũng không tính là quá trễ.”

Hắc Long vô thanh vô tức mà đứng ở phía sau Kỷ Tiêu: “Ta không phải Thái tử, không có kiên nhẫn như vậy. Nếu như người lại không giao ra, ta liền tác mạng của người.”

Kỷ Tiêu đối với hấn chỉ còn có hoàn toàn là hận ý, cắn răng nói: “Người cứ giết ta đi, cũng đừng nghĩ thương tổn đến Long Mặc.”

Lời còn chưa dứt, Kỷ Tiêu liền bị Hắc Long véo lấy cổ xách lên. Vuốt trảo của Hắc Long cứng rắn như mẽ kim loại, cơ hồ muốn bóp chết y. Ngay tại thời điểm khí tức ít ỏi, Long ẩn trên trán bỗng nhiên hiện ra, phát ra một đạo kim quang, trong khoảnh khắc liền đem Hắc Long bắn ra.

Hắc Long hiển nhiên kinh sợ đến cực điểm, lập tức bật một cái trở về, đưa tay chụp vào Kỷ Tiêu vẫn phục trên mặt đất ho khan. Chỉ nghe Diên Tương trầm thấp nói: “Chớ thương mạng của hấn.”

Hắc Long lạnh lùng ngắt đầu: “Nếu Thương Ly không chết, tranh đấu của chúng ta còn chưa xong, sợ là vị trí người cũng ngồi bất ổn.”

Diên Tương khẽ giật mình, liền ngậm miệng.

Hắc Long cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên ngưng tụ thần lực, đột nhiên đập lên trán Kỷ Tiêu, đem điểm ẩn ký yếu ớt kia như ngọn lửa hung hăng đập diệt.

Lập tức rét lạnh như mở rộng ra vụn vật xâm nhập toàn thân, tựa hồ đem chỗ huyết khí còn sót lại hút đi. Kỷ Tiêu phảng phất như rơi vào một cái hầm băng sâu không thấy đáy, bất lực lại tuyệt vọng mà ngã xuống trong đại điện. Trước mặt vẫn như trước là vật áo ám sắc của Hắc Long, lãnh ngạo mà ngoan cường nói ra: “Phàm nhân, đem mực cho ta.”

Kỷ Tiêu giãy dụa lắc đầu, theo giữa hàm răng nhổ ra hai chữ: “Không... Cho...”

Đôi đồng tử Hắc Long u ám hiện ra bóng dáng nhỏ bé của y, rồi sau đó chỉ giật giạt ngón tay, một cổ lực lượng vô hình kéo lại mắt cá chân Kỷ Tiêu, đưa y treo ngược trên không trung.

Kỷ Tiêu bị treo ngược lên, đồ đạc từ trong lòng ngực lập tức trượt ra, thiếu chút nữa muốn rơi xuống. Trong đầu Kỷ Tiêu sung huyết vẫn còn bảo lưu lấy một tia thanh minh, vội vươn tay một mực nắm lấy. Thân mực lạnh như băng nằm ở trong lòng bàn tay, góc cạnh cơ hồ in dấu vào bên trong vân tay mạch lạc.

Lông mi Hắc Long chậm rãi giãn ra, hiểu rõ gật đầu nói: “Nguyên lai là ở chỗ này.”

Đầu ngón tay hấn chỉ một điểm, lập tức muốn cắm vào lòng ngực Kỷ Tiêu, lại nghe Diên Tương phía sau mở miệng lần nữa nói: “Đừng tay.”

Hắc Long quay đầu, nhiều lần bị cắt đứt hiển nhiên khiến cho hắn rất không thống khoái, thế là không khách khí nói: “Người có biện pháp làm cho hắn ngoan ngoãn giao ra mực kia sao?”

Diên Tương không có trả lời, chỉ vây quanh trước người hắn, ngửa đầu nhìn về phía Kỷ Tiêu bị xâu ở giữa không trung, rồi mới vươn tay nhẹ nhàng sờ lên mặt y: “Thanh Lan, người tội gì vì hắn chịu tội như thế, đem mực giao cho Hắc Long, ta sẽ kêu hắn thả người xuống.”

Kỷ Tiêu không cách nào tránh đi tay của hắn, chỉ phải chán ghét nhắm mắt lại, càng dùng sức nắm chặt đỉnh mực.

“Đây chính là câu trả lời của hắn cho người.” Hắc Long hướng Diên Tương đưa mắt nói ra, rồi sau đó đẩy hắn qua một bên, đưa tay ngưng chú, “Yên tâm, ta không giết hắn, ta chỉ muốn đồ vật trong tay hắn.”

Hắc Long rất nhanh huy động ngón trỏ, dán tại giữa không trung. Kỷ Tiêu thê lương mà kêu đau một tiếng, cánh tay cơ hồ như bị băng đâm trát, cứng rě. Máu tươi từng giọt rơi xuống cầm cùng đầu lông mày, đem hai bên đôi má nhuộm hồng cả.

Thần sắc Diên Tương đã có chút chấn động, thanh âm một lần nữa giảm thấp xuống: “Thanh Lan, đem mực cho ta.”

Kỷ Tiêu cắn chặt răng dùng sức lắc đầu. Mực kia giống như mọc rễ sinh trưởng ở trong lòng bàn tay y, dù cho trọng thương như thế, cũng không có nửa phần dấu vết buông lỏng.

Hắc Long thấp giọng than thở: “Phàm nhân quả thực đáng giận.” Hắn một lần nữa giơ tay lên chỉ niệm một câu khác. Sau một khắc ngắn ngủn câu thấp chú dừng lại, lập tức một tiếng nứt xương giòn vang. Hai tay Kỷ Tiêu giống như bị cắt đứt rũ xuống dưới, đau đớn kịch liệt suýt nữa khiến cho y mất đi ý thức. Tuy ánh mắt bị máu tươi che phủ nhưng trong mơ hồ y vẫn có thể trông thấy Long Mặc thon dài từ trong lòng bàn tay mình rơi xuống, rơi xuống trên sàn nhà, ngã trở thành vài khúc mảnh vỡ màu mực.

Ngay sau đó Kỷ Tiêu cũng bị để xuống, máu tươi đầm đìa mà nằm trên mặt đất, ánh mắt giống như người chết vẫn theo dõi mảnh mực đứt gãy bên người.

Hắc Long từ trong lỗ mũi Xùy~~ một tiếng: “Cái này chẳng phải xong xuôi sao, phí miệng lưỡi công phu làm cái gì. Phàm nhân đúng thực sự là nhiều phiền toái.”

Diên Tương tức thì cúi xuống tinh tế đánh giá Kỷ Tiêu một lần, thấp giọng thán nói: “Đáng tiếc, may mà bị thương không nghiêm trọng, nên đợi ngự y đến xem như thế nào, khám chữa bệnh nói sau.” Hắn nói xong, khước môi lại giơ lên, “Thanh Lan, sớm biết như vậy, người cần gì phải quật cường như thế?”

Từ lời hắn nói, Kỷ Tiêu đã không có thể nghe được nữa rồi, tri giác phảng phất đã mất đi hết thấy cảm giác đau, trong ý thức chỉ còn sót lại hình ảnh mực vỡ. Cho dù trăm năm hay ngàn năm, cho dù luân hồi chuyển thế...nhưng có lẽ chúng ta không còn có thể gặp lại nhau rồi.

Vào lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, nguyên lai Đông cung tổng quản Hồ Khâm ở ngoài cửa vội vàng nói: “Điện Hạ, không tốt rồi.”

Diên Tương nhíu mày: “Có chuyện gì?”

“Thất Điện hạ cùng Tam phò mã về triều rồi.”

Sắc mặt Diên Tương thay đổi, tiến lên vài bước mở cửa điện, nghiêm nghị hỏi: “Bọn họ thân là sung quân, không có ý chỉ như thế nào lại dám quay về!”

Hồ Khâm đã sớm quỳ ở ngoài cửa, nơm nớp lo sợ nói: “Nói là... Nói là phụng di chiếu tiên hoàng.”

“Cái gì!?” Diên Tương càng cảm tức, “Mấy tháng trước khi lão thất phu kia chết nhất cử nhất động của ai cũng nằm trong lòng bàn tay ta. Làm sao có chuyện tư truyền một phong di chiếu ra ngoài?”

“Điện Hạ phải nghĩ ra đối sách mới tốt ah.” Hồ Khâm run rẩy ngẩng đầu, đối với cơn thịnh nộ của Thái tử, “Hiện nay thân tín vây cánh của Thất Điện hạ đều ở Trường Nguyên điện nói muốn dâng lên di chiếu đối hoàng trử. Còn có năm mươi ngàn binh lính do Tam phò mã chỉ huy đã đem Hoàng thành bao bọc vây quanh, có lẽ đang đợi đến lúc Điện Hạ ra ngoài...”

Diên Tương cười lạnh nói: “Bọn hần thật to gan, còn muốn bức hiếp ta, không tuân theo Thiên mệnh.”

Hắc Long đi đến phía sau hần, vỗ vỗ bả vai: “Bất quá chỉ là một đám phàm nhân vô tri, ta đi giáo huấn bọn hần là được.” Hần nhẹ nhẹ cười cười, “Cùng lắm là có nhiều sinh linh làm no bụng mà thôi.”

Sau khi Hắc Long đi ra không bao lâu, Diên Tương hơi thở phào một cái, chỉ vào trong điện hướng Hồ Khâm nói: “Đem nơi đây thu thập sạch sẽ, tìm người đến chữa trị vết thương của hần, làm cho máu ngừng chảy.” Nói xong cũng đã đi ra Thiên điện.

Hồ Khâm bề bộn đáp: “Vâng.” Lập tức kêu vài tên cung nhân đến, chính mình tức thì cấp thiết đi tìm thái y.

Thần trí Kỷ Tiêu trong thoáng chốc mơ mơ màng màng cảm thấy bị hai người lôi kéo cánh tay, có vài bóng người khác trước mặt lấy cái chổi phát trần vung vẩy, lập tức muốn quét tới đoạn mực kia trên mặt đất. Kỷ Tiêu giãy dụa hô một tiếng: “Dừng tay.” Nhưng thanh âm lại khàn khàn và nhỏ đến cực điểm, mấy người kia không thể nghe thấy.

Nhưng mà những cung nhân kia lại ngừng động tác quét dọn đúng lúc. Bọn họ phảng phất lập tức biến thành con rôi. Tất cả đều ngốc tại đó, kinh ngạc mà nhìn ở bên trong khối mực vỡ kia tràn ra từng sợi tơ kim hào quang nhạt, chậm rãi càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sáng, khiến cho con mắt bọn họ nheo lại, cuối cùng như bị đắm vào rồi nhao nhao xoay người đi.

Kỷ Tiêu không có nhắm mắt lại, nhưng tầm mắt của y đã bị máu tươi cùng mồ hôi bao phủ. Trong khung cảnh mờ nhạt, những hào quang kia xoay quanh, thậm chí quần quanh đến trên người y, đưa Kỷ Tiêu từ đầu tới đuôi bao phủ. Nơi bị kim quang phát qua, miệng vết thương đã khép lại bằng tốc độ kinh người, vết máu cũng liền ngừng tụ thành hơi nước thật nhỏ rồi từ từ biến mất. Cuối cùng, những tia kim quang chói mắt dần dần ngưng tụ thành một thân hình cực lớn. Kỷ Tiêu nhận ra hình dáng này, sừng hươu xà hạ, ngân lân kim mực, hoàn toàn bất đồng với tiểu Long nửa thước lúc trước do trêu đùa biến ra, là một đầu Cự Long. Một thân lân phiến tựa như tuyết chiếu sáng toàn bộ đại điện, đầu rồng ngang nhiên, thanh âm rít gào lên tiếng, tiếng kêu gào động thiên, trong vòng trăm dặm có thể nghe thấy. Mọi người ở đây kinh ngạc đến ngây người. Cự Long kia xuyên phá ngói lưu ly đỉnh điện bay đi.

Lúc này bầu trời phía trên Trường Nguyên điện đã là mây đen rậm rạp, hàng trăm hàng ngàn quan viên cùng cấm quân bị giam cầm ở trên bậc cao. Ở bên trong tầng mây tia chớp xen lẫn Hắc Long gào thét, từng tiếng từng tiếng khiến cho lòng người vì sợ mà tâm rung rẩy. Tam phò mã Tuấn Nghi bị mọi người vây ở chính giữa, giữa đầu nhìn qua trong khe hở nhỏ giữa mây đen, thần sắc rất bối rối, còn lại bên cạnh hần là Thất hoàng tử Diên Lạc đứng đấy. Đột nhiên, Hắc Long nhô đầu ra, hần đã biến thành long thân, toàn thân mùi tanh huyết sát, thập phần làm cho người ta sợ hãi.

“Phàm nhân, nhìn thấy Long thần, còn không quỳ xuống!” Theo âm thanh gầm lên, đuôi rồng quét qua giữa không trung, cơ hồ quét rơi xuống bên cung điện.

Mọi người càng phát hoảng sợ, lách vào cùng một chỗ, có người dừng lại không ngừng run rẩy nói: “Thực... Thực là Long...”

Diên Lạc đẩy đám người ra, cất cao giọng nói: “Hần không phải là Long thần, mà là yêu nghiệt.”

“Phàm nhân, ngươi lại dám...” Hai đồng tử Hắc Long bỗng nhiên huyết hồng, đuổi tra muốn tới bắt hần, bỗng nhiên phát giác phía sau vân sóng triều động, từng tiếng liệt rỗng ngấm chấn động phía chân trời. Tầng mây phía sau bỗng nhiên vỡ ra, cái tên Bạch Long mà hần đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hần lần nữa lại bay ra. Long khí đậm đặc, bộ dáng cũng không có một chút giống như đã từng bị hao tổn tu vi, ngược lại so với lúc trước càng thêm chói mắt.

Hắc Long nhất thời đoán không ra lai lịch của hần, dùng pháp thuật quang co vòng vèo, quay thân tháo chạy thẳng lên thiên không, nhưng mà còn chưa kịp trốn qua một tầng mây, liền cảm thấy phần đuôi một hồi đau nhức, lập tức bị một cỗ đại lực hung ác nắm lấy quăng ra ngoài.

Lực đạo lần này không phải chuyện đùa, đưa Hắc Long từ giữa không trung quăng thẳng vào một cái thủy đàm tĩnh mịch, gợn nước tóe lên mấy trượng, đã thú sinh linh bốn phía giống như cũng phát giác được thần lực tranh đấu, thì nhau chạy thoát nơi đây.

Sau khi Bạch Long vung hạ Hắc Long, cũng đi theo phi xuống dưới, đứng ở bên cạnh thủy đàm cúi đầu nhìn hắc. Hắc Long vừa sợ vừa giận, lúc này mới nhìn rõ Minh Châu chói mắt Bạch Long hạm ở dưới, lúc này ngăn người: “Người...người không phải bị thương nguyên thần hay sao, mực thân bị hủy, vì sao bây giờ lại có thể hoàn toàn khôi phục long thân!”

Bạch Long không có trả lời, chỉ phát ra một tiếng kêu thấp, ngưng trảo giữ ở đuôi rồng màu đen, trong khoảnh khắc lập tức đem lân phiến bên trên cái đuôi cạo hết xuống.

Hắc Long kinh hoàng mà đuôi dài xoáy lên, đó là chỗ tử huyết, một khi bị chế trụ gân rồng rất có thể sẽ bị rút ra ngay tức khắc, một đường khí tuyệt. Hắc Long gào thét, lôi điện cuộn cuộn rất nhanh bao vây phiến thủy đàm, nhưng mà chúng nó chỉ có thể nhao nhao sát qua thân thể Bạch Long, vền vền bỏ tiêu mấy mảnh cây cối cao lớn bốn phía, căn bản không có thương tổn đến Bạch Long.

Hắc Long cơ hồ muốn tuyệt vọng, hắc thống khổ đập lấy thân thể, muốn từ trong gông cùm xiềng xích giải thoát ra. Móng vuốt sắc bén của Bạch Long đã đâm vào trong cơ thể hắc, thoáng một phát cũng đã có thể lấy mạng của hắc. Hắc chưa bao giờ nghĩ tới, cái tên Long tộc được nuông chiều từ bé này lại có thể nhẹ nhàng chế trụ hắc như vậy, trừ phi...

“Người... Người là mệnh Long chính thức của thiên tử!”

10. Chương 10

Cung nhân canh giữ ở ngoài Khai Minh điện rất nhanh đã bị một đám cấm quân trói lại đem đi. Tuần Nghi qua loa phân phó thủ hạ vài câu liền bước đến Thiên điện. Vừa nhắc mắt lập tức trông thấy trong điện một đồng bừa bộn, mà Kỷ Tiêu lại lộ ra diện mục ngây ngốc ngồi ở trên ghế, tựa hồ là bị đá kích rất lớn.

“Ngọc Nghiễn huynh.” Tuần Nghi có chút khản trương đi đến trước mặt Kỷ Tiêu lay người y mấy cái, “Người còn mạnh khỏe không? Vết máu trên mặt đất này là sao, đã có chuyện gì vừa xảy ra?”

Kỷ Tiêu chậm rãi ngẩng đầu, yên tĩnh sau nửa ngày, mới nói: “Ta không sao.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tuần Nghi thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói, “Diên Tương Thái tử hắc...đã bị giam giữ rồi.”

Kỷ Tiêu lúc này mới tựa như nhớ lại chuyện lúc trước, thần sắc chấn động, bắt lấy tay áo của Tuần Nghi: “Tuần Nghi, trong mấy tháng này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngươi lại đột nhiên bị phái đi Tây Cương, phải chăng bởi vì Hoàng Thượng bị Thái tử bức hiếp?”

Tuần Nghi cúi xuống vỗ vỗ cánh tay của y, hòa thanh nói: “Không nên gấp gáp, ta từ từ nói cho ngươi nghe.”

“Ta nhớ rõ năm trước đột nhiên ngày nào đó ngươi mất đi tin tức, ta tìm không thấy ngươi, còn một lần nghĩ đến có thể ngươi chịu đủ quan trường phân tranh, đã trở về ở ẩn nông thôn. Kết quả còn chưa kịp hồi hương đi tìm ngươi, đột nhiên liền bị triệu tiến cung. Lần truyền triệu kia thập phần kỳ, bởi vì Hoàng Thượng lâu ngày triền miên nằm trên giường bệnh, mọi thứ một mực đều do Thái tử chăm sóc, dàn xếp trong Chu Noãn Các, mà ta lại bị truyền vào trăn ngoạn khổ phòng (*phòng chứa châu báu).” Tuần Nghi nói đến đây than thở, “Hoàng Thượng khi đó đã là thân bất do kỷ, hao hết bao tâm tư mới thoát khỏi Thái tử, hướng ta truyền mật chiếu. Nguyên lai sau khi Thất Điện Hạ bị lưu vong, một đường đã bị sát thủ đuổi giết, may mà có cao nhân tương trợ mới không có gì đáng ngại. Nhưng kẻ sau lưng làm chủ những sát thủ kia...”

Kỷ Tiêu nhin không được ngắt lời nói: “Là Thái tử?”

Tuần Nghi hướng y nhẹ gật đầu: “Việc này rõ ràng rành. Kỳ thật ngay cả trước khi Thất Điện Hạ bị oan uổng, Hoàng Thượng cũng đã biết. Chỉ là nếu khi đó không đuổi hắc ra khỏi kinh, tánh mạng của hắc sẽ càng nguy hiểm.”

Kỷ Tiêu cả kinh: “Hoàng Thượng đã sớm biết, vì sao còn nhẫn nhịn đối với Thái tử, thậm chí sau đó liền đến người cũng bị đuổi ra khỏi kinh?”

“Bởi vì một đầu Thần Long mực sắc đã lặn vào trong mộng Hoàng Thượng. Hắn công bố là mệnh Long của Diên Tương, mà Diên Tương chính là Thiên mệnh sở quy. Nếu làm trái ý hắn, hắn sẽ lợi dụng hồng thủy bao phủ toàn bộ kinh thành.”

Kỷ Tiêu kinh ngạc nói: “Đây đã không phải là lần đầu tiên hắn áp chế người bên ngoài như vậy rồi.”

Tuần Nghi kinh ngạc mà nhìn y: “Người biết rõ đầu Long kia sao?”

Con mắt Kỷ Tiêu vô lực mà thả xuống: “Việc này ngày sau ta sẽ cùng người nói tỉ mỉ, người nói tiếp đi.”

Tuần Nghi chỉ đành phải nói tiếp: “Hoàng Thượng kiêng kỵ tên Ác Long kia, liền tìm mấy vị thể ngoại cao nhân đến thương nghị, trong đó có vị Thanh Huyền đạo trưởng có thuật Khai Thiên nhãn. Y tính ra, kiếp này của Hắc Long chỉ có mệnh Long thiên tử mới có thể phá, mà trước khi Thiên Long xuất hiện, chỉ có thể tính toán làm chút chuyện tạm thời. Cho nên trước đó Hoàng Thượng theo ý Diên Tương sung quân Thất Điện Hạ, lại tận lực tìm lỗi của ta để đuổi ta ra khỏi kinh, cũng may Diên Tương vẫn đối với ta không phòng bị lắm. Ta lúc này mới có cơ hội dẫn theo mặt chiếu cùng binh phù ly khai.”

Hắn nói đến đây, dừng một chút, hỏi: “Những ngày qua người sống như thế nào? Ta vừa hồi kinh liền nghe thủ hạ nói người bị Thái tử bắt đến Khai Minh điện. Hắn vì sao lại đi làm khó dễ một quan văn không quyền thế như người?”

Kỷ Tiêu than thở thật dài, lúc này mới đem đầu đuôi chuyện đạt được Long Mặc từ đầu đến cuối qua loa nói một lần, thẳng đến khi thấy được Tuần Nghi ngậy ra như phỗng, một lát sau mới nói được: “Cái mực kia cũng là một đầu Long?”

Kỷ Tiêu chỉ chỉ đỉnh điện: “Chính là cái đầu Long mới phá đỉnh điện bay ra.” Y có chút nhú nhú mày, “Nhưng cũng không thể so với Hắc Long kia tốt hơn được bao nhiêu, là thứ Tử Long mười phần lừa gạt.”

Diên Tương bị nhốt lại thoát nhìn có chút chật vật, sắc mặt vẫn như cũ mang theo một chút khinh thường, hướng về Thất hoàng tử Diên Lạc lạnh lùng nói: “Chờ đến khi Hắc Long quay về, nguyên một đám các người sẽ chết không có chỗ chôn.”

Diên Lạc chỉ thương cảm mà nhìn hắn, trả lời: “Hắn không về được.”

“Người nói cái gì?”

Diên Lạc khoát tay áo, phía sau liền có người ném tới một thứ đầy huyết nhục đến trước mặt Diên Tương: “Đây là gân rồng của Hắc Long, hắn đã chết, không thể tới cứu người được nữa rồi.” Diên Lạc nhìn huynh trưởng trong lao ngục, mỉm cười, “Mệnh Long của người là Nghiệt Long, mệnh Long của ta mới là Thiên Long.”

Diên Tương ngây ngốc nhìn gân rồng huyết nhục đầm đìa một hồi lâu, mới như bừng tỉnh ở trong mộng, quay đầu la hét: “Mệnh Long của người? Người nói vậy! Ta mới là người được Thượng Thiên tuyển vị kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Vì sao người cũng có mệnh Long!?”

Thần thái Diên Lạc vẫn như vậy thương cảm: “Lục ca, người bị Yêu Long kia lừa thật khổ, lấy sức mạnh thay đổi mệnh cách, mưu hại phụ hoàng, hiện nay chỉ có thể dùng cái chết tạ tội, còn nói cái gì mà Thiên mệnh sở quy.”

Nghe xong câu này, mặt Diên Tương xám như tro, chậm rãi trơn trượt ngồi xuống.

Diên Lạc nhìn vị huynh trưởng này một lát, khẩu khí tối chung than nhẹ quay người đi ra khỏi lao ngục. Bên ngoài lao ngục đã có mấy vị thần tử tâm phúc đứng đó, tựa hồ đã chờ lâu.

Trong đó một người đi tới, hạ giọng nói: “Thần mới tìm được Kỷ đại nhân, may mà không có việc gì.”

Diên Lạc tựa hồ nhẹ nhàng thở ra: “Vậy thì tốt rồi.”

Vị thần tử kia do dự chốc lát lại nói: “Thứ cho thần nói thẳng. Cho đến bây giờ chúng thần cũng không thấy Điện Hạ cùng vị Kỷ đại nhân kia có giao tình gì, sao hôm nay khi hồi cung liền vội vàng đi tìm tung tích của hần.”

Diên Lạc nhẹ nhàng cười cười: “Lần này ta lưu vong trên đường được Thần Long tương trợ, lại thiết thòi hần chiến thắng Yêu Long, giữ được kinh thành bình an. Từ đầu đến cuối hần chỉ hướng ta nhắc tới một chuyện, chính là muốn bảo đảm Kỷ đại nhân bình an, ta sao dám vô tâm.”

Lời hần còn chưa dứt, liền nghe Tuần Nghi xa xa vội vã quát: “Kỷ Tiêu hần... không thấy hần nữa rồi...”

Tất cả mọi người giật mình, nhìn sang phò mã. Tuần Nghi tựa hồ mới từ trong nội cung chạy đến, thở gấp đến thở không ra hơi, liền tục khoa tay múa chân nói: “Mới... Mới này đột nhiên khi ta tránh một đạo quang... Hần... đã không thấy tăm hơi!”

Diên Lạc dừng một chút, cười khan nói: “Kỷ đại nhân cùng Thần Long giao tình không phải là nông cạn, ước chừng là bị tiếp đi rồi.”

Đột nhiên Kỷ Tiêu bị cái trận quái phong xoáy lên, đầu não cháng váng trường cả buổi mới dần dần khôi phục tri giác. Y chỉ cảm thấy chính mình như đang bị một người kháng trên vai, bốn phía tất cả đều là hơi nước xanh dày đặc, như mộng như ảo. Người khiêng y bước chân nhẹ như là phiêu phù ở giữa không trung, cánh tay nắm cả eo của y, ngón tay còn không an phận mà nắm bắt khe móng y. Thủ pháp vô lại như vậy, sẽ không có người thứ hai nữa rồi. Kỷ Tiêu lửa giận trong lòng càng lớn, một ngụm định cắn lấy sau lưng người nọ, chỉ nghe “NGAO...OOO”, người nọ kêu đau một tiếng, để y xuống.

“Người...” Kỷ Tiêu quả thực không thể nhận ra hần nữa rồi. Màu tóc Long Mặc trở nên thuần trắng như ngân luyện, tính cả hai đạo lông mày dài kia đều tựa tuyết trắng, trên trán giống như Ngao Trảm bình thường sinh ra một đôi Long Giác sáng long lanh, mà Kim Long vân trên trán tựa hồ bởi vì thoát ly phong ấn mực thể mà biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngay tại thời điểm Kỷ Tiêu kinh ngạc dò xét hần, cặp đồng tử màu ngọc lưu ly xanh biếc kia của Long Mặc tựa như sớm đã chứa đầy nước mắt nhìn lại y, đưa tay sờ sờ dấu răng trên lưng, ủy khuất nói: “Ngọc Nghiễn người làm cho ta đau quá.”

Gân xanh trên trán Kỷ Tiêu nhảy dựng: “Người còn dám trách ta, người...một tên lường gạt!”

Long Mặc càng lộ ra ủy khuất, hít hít cái mũi: “Ngọc Nghiễn người hảo hung.”

Kỷ Tiêu tiến lên đánh một cái tát sau cổ hần: “Người không phải bị Hắc Long đánh bại ở Đông hồ sao, không phải hồn phi phách tán sao, không phải muốn túc trong cơ thể tĩnh dưỡng trăm năm ngàn năm sao!?” Kỷ Tiêu nổi giận dùng dùng mà nói, “Cái tên biểu huynh kia của người còn nói là nếu mực thể tổn hại, người sẽ tan thành mây khói, vậy bây giờ người đến tột cùng là cái gì!? Hần cũng đang lừa gạt của ta sao!? Long tộc các người đến tột cùng còn có ai không phải tên lừa gạt!”

Long Mặc đã trúng vài cái đánh, nước mắt đã bắt đầu trong hốc mắt đảo quanh: “Ngọc Nghiễn không muốn thấy ta trở về sao?”

“Không muốn!” Kỷ Tiêu rống lên một tiếng này, con mắt cũng đỏ lên, “Người cho tới bây giờ đều chỉ lừa gạt ta, chưa bao giờ chịu nói với ta một lời thật lòng, ta lại còn giống như kẻ ngu đi tin người. Từ khi người ly khai, ta chưa bao giờ có một khắc an ổn, thủy chung luôn luôn lo lắng hãi hùng, nóng ruột nóng gan. Thời khắc khi mực kia ngã đoạn, ta cơ hồ... cơ hồ mất hết hi vọng, vốn tưởng rằng ít nhất còn có thể gần nhau cả đời, nhưng ai ngờ lại ngay cả luân hồi đều đợi không được...”

Kỷ Tiêu nói đến đây, Long Mặc sớm đã ôm chặt lấy y, nhịn không nổi hôn nhẹ trán của y thấp giọng nói: “Ngọc Nghiễn, ta biết rõ người vì ta thụ rất nhiều khổ sở, đợi ta đem cả kiện sự tình từ từ nói cho người nghe.”

Kỷ Tiêu vẫn còn nổi nóng, y nguyên lắc lắc không muốn để ý đến hần. Long Mặc hơi buồn rầu mà nghĩ nghĩ, xoay người hóa ra cái đuôi lướt qua ống tay áo Kỷ Tiêu, thanh âm buồn bực nói: “Người nếu vẫn sinh khí, trước hết tóm lấy vài miếng lân phiến của ta ra xả khí đi a.”

Nghe xong lời này, Kỷ Tiêu vừa tức giận vừa buồn cười, cuối cùng kéo căng không nổi cười một tiếng, một bên gỡ cái đuôi của hắc ra: “Người muốn giải thích cái gì, bất quá nếu người lại bịa ra chuyện, đừng mơ tưởng ta sẽ để ý đến người.”

Long Mặc lập tức đập lên mặt mũi (*không biết xấu hổ) mà bước tới: “Việc này nói ra rất dài dòng, chờ đến khi ở bên trong Long cung của ta, chúng ta ngủ rồi chậm rãi nói.”

“Long cung của người?” Kỷ Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên đánh giá bốn phía, “Ở đây...không phải là thủy vực của Động Đình hồ sao?”

“Hiển nhiên không phải!” Long Mặc phủ nhận, “Đám Long tộc nhu nhược ở Động Đình hồ kia sao xứng gặp Ngọc Nghiến của ta, nơi này là Kính Hồ Long cung của ta.”

“Kính Hồ...” Kỷ Tiêu suy tư một lát, mới nói, “Là lúc năm đó người cùng Hắc Long tranh chấp, do hồng thủy tạo ra. Chính là cự hồ đó sao?”

“Đúng là tại đây. Hôm nay Hắc Long đã chết, ta chính là Long Vương danh chính ngôn thuận ở đây.” Long Mặc nói xong, vừa kéo bả vai Kỷ Tiêu, “Người đương nhiên là vương phi của ta.”

Kỷ Tiêu cúi mặt cho hắc một cái tát.

Long Mặc che đôi má, trừng lớn con mắt song nước dịu dàng: “Ngọc Nghiến hôm nay hảo hung, rõ ràng năm đó còn ôn nhu với ta, che chở mọi cách, quả nhiên là ghét bỏ ta không phải mực sao...” Hắc hồi hận một hồi, lại nói, “Được rồi, cho người ở đây làm Vương, ta làm Vương phi, ha?”

Kỷ Tiêu đau đầu mà véo véo mi tâm: “Long Mặc, hiện nay ta không muốn nói đùa, người tốt nhất nói chính sự nhanh một chút.”

Long Mặc bất đắc dĩ gật gật đầu, ngón trở bần một cái, một nhân ảnh đi đến.

Người nọ mũi cao mắt sâu, lưng eo còng xuống, một Long lão thái, run run rẩy rẩy hướng Long Mặc quỳ xuống.

Long Mặc hướng Kỷ Tiêu giải thích nói: “Người này là lão Quy năm đó ở đáy hồ chăm sóc ta nhiều năm, hôm nay thay ta trông giữ Long cung.” Hắc cúi đầu hướng lão giả nói, “Khai mở cửa chính, ta mang vị chủ nhân khác của bọn người hồi cung.”

Lão Quy lên tiếng, đi thẳng về phía trước mở ra đường thủy, Kính Hồ Long cung khổng lồ nguy nga dần dần hiện ra.

Kỷ Tiêu bị Long Mặc cầm lấy cánh tay, chân không chạm được xuống đất, một đường bồng bênh đưa tiến vào Chu Hồng Cung môn. Trong phòng thoáng như trong sách nói, giống như động phủ thần tiên, thứ làm chói mắt không cần hỏi chính là châu ngọc san hô chiết xạ ra hào quang bảy màu, mà hai bên hang đều là tiên yêu Thủy Tộc nín hơi hạ bái.

Long Mặc cũng không nhìn bọn họ, chỉ dắt Kỷ Tiêu đi vào phía trong phủ. Tại nhất phòng (*phòng hạng nhất, cái gì cũng đứng nhất), bên trong đã sớm bố trí trường giường hoa lệ tinh xảo, hun hương trong veo say lòng người, mập mờ kiều diễm.

Kỷ Tiêu ngược lại không có bị tiên cảnh làm lẫn đầu óc, lập tức ngừng chân một lần nữa đưa ra chất vấn lúc trước: “Người còn không có nói cho ta biết, rốt cuộc là tại sao đột nhiên khôi phục long thân?”

Long Mặc biết rõ y nhìn không được nữa, đành phải sâu sắc than thở, cúi đầu nói: “Việc này còn phải nói lại từ đầu.”

“Lúc đó khi Hắc Long xuất thế lần nữa, hắc cầu kết cùng Lục hoàng tử Diên Tương của các người, ngay lúc đó giết Thái tử tiền nhiệm, mệnh Long thiên tử cũng sẽ bị hủy. Hắc dùng sức mạnh thay đổi vương mệnh cách nguyên bản của Diên Tương, tự cho là nghịch chuyển Thiên mệnh, lại không biết điều đó hết thảy ứng với thuật mệnh bàn. Mệnh bàn của ta cùng mệnh bàn của hắc tương xoán (*tương hợp, xoán cùng một chỗ). Ta ở kiếp này gặp lại người, thoát ly mực thân, còn phải nhập chủ mệnh cách của một gã hoàng tử. Nếu vị hoàng tử kia cùng Thái tử tiền nhiệm đồng dạng đều bị Hắc Long bọn hắc hại chết, ta sẽ không tiếp tục có cơ hội lại thấy ánh mặt trời. Nếu vị hoàng tử kia có thể trở thành Thiên tử, ta tức thì sẽ tấn thăng

làm Thiên Long, thoát ly phạm thai. Ta cũng không dám nói cho người biết việc này, nếu Thiên Cơ bị để lộ, ta chỉ sợ sẽ không có thể cùng người gần nhau, còn phải trở lại lên quả Long đài.”

Kỷ Tiêu dần dần cương sắc mặt: “Nguyên lai Thất Điện Hạ mới là chân mệnh Thiên tử, người nhập vào mệnh cách của hần, mà ta còn trì hoãn đi hoài nghi hần có tâm mưu nghịch, còn hướng Diên Tương tố giác hần... trong mơ hồ hại chết các người.”

Long Mặc lắc đầu nói: “Suy đoán của người tất cả đều do Diên Tương cố ý dẫn đạo. Hần nguyên vốn là có tâm diệt trừ Thất hoàng tử, cũng không phải là lỗi lầm của người. Thất hoàng tử bị vu cáo lưu vong đủ loại cũng đều là chuyện nằm trong mệnh trung chú định. Ta ngày đó vội vã đi tìm Tây Hải Long Vương giải trừ phong ấn, cũng vì ven đường phải bảo hộ hần không bị người làm hại. Đáng tiếc Hắc Long xảo trá, vẫn đem bức ta về kinh thành, cùng hần tương chiến.” Hần nói đến đây, đối với đôi mắt Kỷ Tiêu nói, “Ngữ điệu cáo biệt của ta khi đó cũng không phải lừa người, ta thật sự không biết sinh tử phía trước như thế nào, thẳng đến khi bị trưởng bối Long tộc phong trở về trong vực. Ta ở bên trong vực cũng không phải là không hề cảm giác, người lo lắng thống khổ, ta toàn bộ đều biết, nhưng ta không thể đi ra, chỉ có thể chờ đợi một thời cơ.”

“Thời cơ?”

“Chờ đến khi hoàng đế các người chết đi, mệnh Long của hần sẽ trở lại Thiên Giới, đến lúc đó Long khí thể gian mới có thể hội tụ một lần nữa, cho ta trở về Long thân, lấy được tiên tịch.” Long Mặc cúi xuống, nâng cánh tay Kỷ Tiêu lên, tại vết thương cũ khe hờn hờn, “Ta không có tuân theo chỉ thị Thiên đình buộc Hắc Long trở về, mà là trực tiếp lấy tánh mạng hần. Hần dám tổn thương người, ta như thế nào sẽ lại bỏ qua hần.”

Kỷ Tiêu cả kinh, rút cánh tay về: “Vậy người...có thể bị hỏi tội hay không?”

Hàng lông mi trắng bạc của Long Mặc có chút run rẩy, nhẹ giọng cười nói: “Hôm nay thân phận ta bất đồng, bọn họ sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt này khó xử ta.”

Mặt Kỷ Tiêu đầy vẻ không tin mà nhìn hần: “Người cũng không nên lại gạt ta.”

Long Mặc bất đắc dĩ mà nhìn y nói: “Trước kia những lời nói vui đùa đó người đều tin, sao câu này nói thật người ngược lại không tin.”

Kỷ Tiêu vẫn bán tín bán nghi, thực sự không thể nào kiểm chứng, chỉ yên lặng thấp đầu, thấp giọng nói: “Người nếu là mệnh Long của Thất Điện Hạ, nên đi phụ tá Thất Điện Hạ mới phải.”

Long Mặc rũ đầu xuống, long giác trên trán chống trên đầu gối Kỷ Tiêu, gần như vô lực mà nói: “Ta đã giúp hần leo lên ngôi vị Hoàng đế, từ khi đó sứ mạng người này đã hoàn thành. Ta chỉ muốn cùng với người sống chung một chỗ, mặt khác cái gì đều không muốn quản.”

Kỷ Tiêu không tự giác mím môi nở nụ cười, đưa tay sờ lên long giác của hần: “Hình dạng hôm nay của người trở nên không giống với trước kia rồi.”

Long Mặc tựa hồ bị sờ cảm thấy rất thoải mái, miễn cưỡng trong lòng bàn tay Kỷ Tiêu cọ xát.

“Bất quá... Ta vẫn là thích bộ dáng người trước kia hơn.” Kỷ Tiêu thông thả nói.

Long Mặc mãnh liệt ngẩng đầu, giống như không thể tin tưởng to mắt: “Ngọc Nghiễn hiện tại không thích ta nữa rồi hả?”

Kỷ Tiêu thành tâm đùa hần, liền nghiêm mặt nói: “Nếu như ban đầu người lấy bộ hình dáng này gặp ta, chỉ sợ sẽ bị người hù chết, còn gì mà nói tới mặt khác.”

Long Mặc giật mình, đột nhiên che lại mặt nhào tới trên giường, ghen ngào nói: “Khó trách trên Thiên đình luôn nghe nói thể nhân phần lớn là bạc tình lang, làm hại ta trao đi một mảnh thật tình, đến cùng vẫn bị người chán ghét mà vứt bỏ rồi.”

Kỷ Tiêu nghe hần nức nở khóc nói liên miên cần nhẫn mà chỉ trích chính mình phụ lòng, vừa bất lực vừa buồn cười, đã qua cả buổi cuối cùng nhịn không được tiến lên đi đập cái con rồng vô lại đang lăn qua lăn lại trong màn này: “Đừng làm rộn, ta mệt mỗi một ngày, đang rất buồn ngủ đây.”

Long Mặc lúc này mới lẽ mà lẽ mẽ từ bên trong màn chui ra, còn nửa che nghiêm mặt: “Người không thích hình dạng của ta, vẫn là không nên nhìn à nha.”

Kỷ Tiêu một phát kéo tay của hắn xuống, đối với đôi mắt màu ngọc lưu ly xanh biếc, không biết xúc động ở đâu ra, hướng trên môi hắn hôn tới. Hai người đã lâu không thân mật, lần này tựa như Thiên lôi động đến Địa hỏa quần cùng một chỗ, lần thăng đến trên mặt giường lớn hoa lệ mềm mại. Long Mặc thoáng cái thu lại bộ dáng vợ bé ủy khuất, tính tình xâm lược mười phần lộ ra, kéo vạt áo Kỷ Tiêu, theo cổ một mực mút hôn đến ngực, lại đến rốn. Thời điểm Long Mặc lập tức muốn thoát quần y, đột nhiên từ trong bụng Kỷ Tiêu truyền đến một tiếng “Ợ ợ” sát phong cảnh.

Long Mặc ngừng động tác: “Ngọc Nghiễn người đói bụng?”

Kỷ Tiêu lập tức đỏ mặt, rú con mắt xuống lắc đầu: “Không có... Không có...” Ai ngờ lời còn chưa dứt, trong bụng không ngờ vang lên hai tiếng.

Long Mặc đưa tay thay y khép lại vạt áo, ảo não nói: “Là ta sơ sót, người cả ngày đều chưa từng ăn uống, ta còn quần người làm cái này.”

Kỷ Tiêu mặt càng thêm hồng, là mình quá tự kỷ vong tình (*vì tình quên mình) rồi, lúc nào cũng nghĩ đến cùng Long Mặc quần quýt si mê, đói một ngày cũng không quan trọng.

Sau một lúc lâu, một nhân ngư mặc áo đỏ tinh tú nâng chén mật canh đưa đến. Long Mặc không cho Kỷ Tiêu xuống giường, đem chén đến trước mặt của y. Cái chén nhỏ mượt mà đáng yêu, nhìn không ra chất liệu, độ ấm vừa phải, canh ngó sen bên trong màu nhàn nhạt. Kỷ Tiêu chỉ nếm một ngụm, liền cảm thấy cực kỳ thanh khiết, tinh thần sảng khoái, nhanh chóng nhấp nhấp thêm hai lần đã xong mật canh kia, đôi mắt còn có chút trông mong mà nhìn qua cái chén không kia.

Long Mặc buồn cười mà đưa tay thay y lau khóe môi: “Đêm nay ăn như thế đã đủ rồi, cũng không thể ăn quá nhiều.”

Kỷ Tiêu cảm thấy lời nói này của hắn cổ quái, nhìn nhìn chén kia một chút lại nhìn hắn. Ngược lại Long Mặc dùng thần sắc thản nhiên mà nhận lấy ánh nhìn chăm chăm của y. Kết quả thời gian dần qua Kỷ Tiêu đúng là cảm thấy không đúng. Ánh sáng ngoài lều mơ hồ xuyên qua làm cho cặp đồng tử thủy sắc Long Mặc vừa thâm sâu lại sáng. Hình dáng nguyên bản của hắn tuấn mỹ kinh người, lúc này vạt áo mở khai, tóc lại rối bù, hiện ra đặc biệt đậm tà dị mỹ. Kỷ Tiêu nhìn lồng ngực hắn loã lồ lấy hơn nửa, càng phát hiện ra mình cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

“Hôm nay nếu người mệt mỏi, liền sớm đi nghỉ ngơi. Đợi ngày sau rảnh rồi, ta mang người lên trời xanh chơi một lần.”

Long Mặc nói ra hào hứng bừng bừng, mà Kỷ Tiêu căn bản không có nghe lấy hai câu, chỉ ngơ ngác mà nhìn qua cánh môi phi sắc rất nhỏ của hắn đóng mở, trong nội tâm nhận định chính xác là do chén mật canh kia quấy phá.

“Ngọc Nghiễn...” Long Mặc phát giác Kỷ Tiêu không ổn, lúc dùng mu bàn tay đụng hai gò má y mới lấp bấp kinh hãi, “Sao người lại nóng như thế?”

Kỷ Tiêu đột nhiên bị làn da hơi lạnh của hắn đụng một cái, thiếu chút nữa giật mình, mãi mãi rãng, oán hận nói: “Người có phải lại muốn trêu đùa ta hay không?”

Long Mặc làm người vô tội mà lắc đầu, vừa muốn thu tay, nhưng không ngờ bị Kỷ Tiêu kéo lại, toàn bộ mặt đều áp vào trên cánh tay của hắn. Bị cái khí tức sáng quắc kia trêu chọc, lông mi hắn cuối cùng giơ lên, thanh âm thấp nói: “Ngọc Nghiễn giống như động tình.”

“Câm miệng.” Kỷ Tiêu xấu hổ và giận dữ nẩy ra, cúi đầu trên cánh tay hắn cắn một cái.

“A.....” Long Mặc buồn bực hừ một tiếng, dán lên tai Kỷ Tiêu nhếch môi nói, “Ngọc Nghiễn là bởi vì ta động tình, ta tự nhiên nên giúp Ngọc Nghiễn giải quyết mới đúng.”

Kỷ Tiêu vừa muốn khiển trách hắn, ngẩng đầu lại đối diện cặp con ngươi óng ánh sáng long lanh kia. Lông mi dài màu bạc mà cuốn vểnh lên, run nhẹ ngược lại làm trái tim ở bên trong ngứa ngáy.

Hắn ngoan tâm nhất thời, nhấp miệng nói: “Người không cần động thủ, ngoan ngoãn ngồi là tốt rồi.”

Long Mặc quả nhiên cúi đầu ngồi xuống, bộ dạng lại nhu thuận quy củ. Kỷ Tiêu nhất thời không biết nên ra tay đối với hắn như thế nào, do dự cả buổi, mới đưa tay để lên đầu của hắn. Lòng bàn tay vừa vịn sờ lên long giác, thần sắc Long Mặc cổ quái ngắc đầu, nhấp khöhe môi.

Kỷ Tiêu cũng không có để ý đến động tác của hắn, chỉ cảm thấy cái cặp long giác nho nhỏ kia linh lung đáng yêu, liền lại sờ soạng hai thanh, Long Mặc trầm thấp rên rỉ một tiếng: “Ngọc Nghiễn...”

Kỷ Tiêu trông thấy hắn đột nhiên mặt đỏ lên, bề bộn ngẩn thân: “Sao vậy?”

“Không có cái gì...” Long Mặc lắc đầu, “Người yêu thích giác của ta?”

“Àn...” Kỷ Tiêu chằm chằm vào trán của hắn, ma xui quỷ khiến mà đụng lên, ở đằng kia hôn lên thân giác. Thần sắc Long Mặc cứng đờ, liền trêu chọc đều quên hết, chỉ ngơ ngác nhìn y.

Kỷ Tiêu chưa bao giờ thấy qua bộ dáng hắn bị ngốc trệ không hề phòng như vậy, có phần cảm thấy buồn cười, liền buông tha giác của hắn, sửa lại câu dẫn cầm hắn, hôn một chút lên khöhe môi của hắn. Hầu kết Long Mặc nhấp nhô hai cái rõ ràng, sau đó dưới cằm có chút ngứa. Kỷ Tiêu nội liễm ngưng ngừng lại từ môi của hắn một mực hôn đến cổ, còn đưa tay cởi vạt áo của hắn.

“Ngọc Nghiễn đêm nay cực kỳ nóng vội.” Long Mặc cả buổi mới nỉ non nói câu này.

Kỷ Tiêu nằm ở trên người hắn, hơi có chút thở hổn hển: “Đích thị là người cho ta ăn đồ vật có cổ quái.”

Long Mặc mở trừng hai mắt: “Là cái chén vừa mới nãy sao? Bất quá là tiên lộ đám Thủy Tộc bọn họ thu thập (*lộ: sương), sợ người ăn nhiều hại thân, sao lại có cái gì cổ quái?”

“Ta không tin người.” Kỷ Tiêu hạ giọng nói ra, “Đích thị là vật kia đem ta biến thành như vậy.”

Kỷ Tiêu lằm bằm lầu bầu, phảng phất cho mình một cái lý do, Long Mặc cũng không cãi lại, thuận theo nằm xuống đất. Thủ pháp Kỷ Tiêu không lưu loát mà rút đi quần áo Long Mặc, nhìn lồng ngực rắn chắc của hắn, bỗng nhiên nói: “Người thật là long biến hóa sao?”

“Ngọc Nghiễn muốn ta biến trở về nguyên hình?” Long Mặc câu dẫn ra khöhe môi, “Có muốn nhìn cái kia bên trong Long thân một chút, xem nó dài ra thành bộ dáng gì không nha.”

Kỷ Tiêu bị ghen quá sức, bờ môi run rẩy còn chưa nói ra, liền thấy tên rồng kia không biết xấu hổ ngẩn đầu nhìn trần nhà, vẻ mặt khoan thai mà nói: “Nghe nói khi biến trở về nguyên hình lúc giao hoan đặc biệt thoải mái ah.”

Kỷ Tiêu sao tiếp thu được lời nói thô tục như vậy, mặt đỏ tai hồng đi chặn miệng của hắn, lại không thể phủ nhận đã bị cái con rồng vô lại này khơi dậy tình dục. Thực tế sau một hồi lâu, khao khát sâu trong thân thể cơ hồ sinh động muốn thoát ra.

Long Mặc bị y áp dưới thân thể, lại bị che miệng, cũng không giẫy dụa nhiều, chỉ thoáng vịn vẹo uốn éo dưới chân, hướng lên liễm Kỷ Tiêu, đem động tác phóng đảng này tựa như làm nũng, đôi mắt trông mong mà nhìn dưới bàn tay y mơ hồ nói: “Hảo Ngọc Nghiễn, giúp đỡ ta.”

Kỷ Tiêu cắn môi dưới, trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng vẫn không thể làm gì mà đưa tay hướng hạ thân hắn sờ soạng, rất nhanh đã bị cái vật sinh long hoạt hổ kia cứng lại làm cho hoảng sợ: “Người sao lại... sao lại...”

Tính khí trong giây lát rơi vào trong lòng bàn tay ấm áp, Long Mặc gian nan mở miệng nói: “Người biết rõ sao...”

“Long tộc chán ghét nhất người khác chạm vào hai địa phương, nghịch lân dưới cổ cùng Long giác trên đầu.” Long Mặc nói đến đây, liếc mắt, “Nhưng không biết tại sao, người đụng một cái ta đã cảm thấy phía dưới trướng đến lợi hại.”

Kỷ Tiêu không thể tránh khỏi mặt đỏ lên lần nữa, oán hận nói: “Nên ngăn chặn miệng của người.”

Long Mặc ngược lại liễm liễm bờ môi: “Ta biết rõ nên dùng cái gì lấp nha.” Hắn theo phần môi ướt át mơ hồ gờ ra đầu lưỡi, “Ngọc Nghiễn, ta giúp người hảo liễm liễm?”

Không biết là pháp thuật Long Mặc hay là thủ đoạn quá mức thuần thực, Kỷ Tiêu chỉ cảm thấy quần áo trong nháy mắt liền bị bóc đi, chỉ còn một kiện áo trắng lỏng lẻo suy suy sụp sụp mà động ở trên lưng, cơ hồ che không được nơi riêng tư. Hai chân thân bất do kỷ mà bị kéo ra, quanh thân hoàn toàn bị khí tức Long Mặc bao phủ. Nhận thức được điều này đã khiến cho toàn thân Kỷ Tiêu nóng hổi, càng không cần nói đến tên nam nhân mặt mày tuấn lãng kia đang quỳ giữa hai chân chính mình linh xảo địa chấn lấy thần lưỡi ôm dục vọng của mình phun ra nuốt vào.

Long Mặc biết rõ Kỷ Tiêu đang cúi đầu nhìn hắn, liền cố ý ngưỡng mặt lên, dùng đôi đồng tử ướt át kia nghênh đối lại. Quả nhiên cảm giác được thân thể Kỷ Tiêu run rẩy càng phát kịch liệt, trên mặt càng lộ ra một bộ thần sắc sắp đến đỉnh mà ham muốn khóc.

“Đừng... Đừng...không được lại...” Kỷ Tiêu thở hào hển muốn đưa tay đẩy hắn ra, cũng đã không còn kịp rồi, cái tên rỗng xấu xa kia ngược lại trùng trùng điệp điệp mút mấy ngụm, khiến cho y phát tiết mạnh mẽ, tinh dịch một giọt cũng không dư thừa mà bị nuốt xuống.

Sau khi làm xong hết thảy, vẻ mặt Long Mặc vẫn chưa thỏa mãn, mà Kỷ Tiêu đã mắc cỡ không ngóc đầu lên được nữa rồi. Hắn vươn lên trước kéo cổ Kỷ Tiêu qua: “Ngọc Nghiễn ah có đi có lại, cũng cho ta ném một hồi tiên lộ đi.”

Kỷ Tiêu đỏ mặt chỉ mắng: “Ngươi cái tên dâm long này!”

Lông mi Long Mặc giơ lên, một tay vung màn xuống: “Cái này liền dâm cho ngươi xem.” Hắn rút đi quần áo che lấp, đường cong quanh thân do Dạ Minh Châu chiếu rọi kiện trắng mà trơn tru, tựa như sói đối nhào tới trên người Kỷ Tiêu.

Khí tức Kỷ Tiêu vẫn bất ổn, lắc lắc mặt không muốn nhìn thẳng hắn. Thành linh đùi bị bắt chặt, khung đến trên lưng Long Mặc, rất nhanh một cái đồ vật nóng hổi đã chống đỡ lên hậu huyệt của y.

Long Mặc hôn mắt trật tự rơi vào mi tâm của Kỷ Tiêu, đôi má, xương quai xanh, chỗ giao hợp đã không biết bị dịch thể của ai khiến cho trơn ướt một mảnh. Chỗ phía sau của Kỷ Tiêu bị kích thích thỉnh thoảng co rút lại co rút, lại luôn bao trùm cái tính khí vừa thô vừa to kia, liền bị hút ra, rồi sau đó vừa nông nông đỉnh vào.

“Ngươi...” Kỷ Tiêu bị mài đến hốc mắt đều đỏ, nước nỡ nghẹn ngào lấy nói, “Long Mặc, đừng giày vò ta.”

Long Mặc cúi đầu khế cắn bên trên môi của y, một tay quần eo của y, không có tiếp tục trêu chọc, chỉ thăm eo, chậm chậm mà rất nhanh tiến đến. Như vậy trong nháy mắt, Kỷ Tiêu cơ hồ hoài nghi hắn có vùng trộm biến trở về long thân không, nhưng mà mở mắt ra, vẫn là hắn, nhưng cái đồ vật kia lại nóng rực mà in dấu ở bên trong thân thể của mình, đâm vào quả thực có ảo giác bị xỏ xuyên, cảm giác chướng bụng hòa với tê dại mơ hồ thoáng một phát giống như đỉnh đến, khiến cho y không tự chủ được mà giữa đầu rên rỉ ra tiếng.

Trận hoan hảo này rất lâu, hết sức vất vả vương giằng co nhiều lần, cơ hồ dây dưa hơn nửa đêm. Cuối cùng tiết ra một lần, Kỷ Tiêu bị động liên tục khí lực ngón tay cũng không có, chỉ có thể để cho Long Mặc vì y thanh lý từng cái, rồi mới thỏa mãn vùi mặt vào cổ hắn.

“Ngọc Nghiễn...” Long Mặc thở dài tựa như gọi lấy, “Mệnh bàn ta không tốt, vốn cũng nên cùng Hắc Long đồng dạng nghịch thiên cải mệnh, thế nhưng mà trúng mục tiêu như ngươi, ta không dám bỏ qua.”

Kỷ Tiêu bị hắn nói một câu này xoang mũi bất ngờ chua xót, cũng muốn đáp lại một chút, lại đột nhiên nhớ tới chính mình so với tuổi thọ Long tộc dài dằng dặc bất quá là muối bỏ biển, tinh thần không khỏi uest oải, miễn cưỡng đứng thẳng lên nói: “Ồ đây sợ là cũng bất đồng với thế gian tuế nguyệt, ta tới nơi này đã hồi lâu, cũng cần phải trở về.”

Long Mặc kinh ngạc ngẩng đầu: “Trở về? Ngươi không thích tại đây sao?”

Kỷ Tiêu cười khổ một tiếng: “Long cung xác thực thoải mái dễ chịu, nhưng phạm nhân chúng ta bất đồng với Long tộc, dương thọ ngắn ngủi, ở bên trong thủy vực này đảo mắt một cái đã sống uống quang âm (*sống lướt qua nhiều ngày).” Kỷ Tiêu nói đến đây, trong nội tâm phiền muộn, đem khúc mắc đã lâu uyển chuyển nói ra, “Long Mặc, sau khi ta bách niên, trong nội cung chỉ sợ sẽ có tân chủ nhân khác, nhưng là...ngươi có thể đồng ý với ta, không để cho ngoại nhân gọi cái tên này của ngươi không?”

Long Mặc vốn đang nhìn y nửa ngày, sau đó mới thay đổi sắc mặt, hung dữ mà nói: “Kính Hồ Long cung sẽ không còn có tân chủ nhân khác, trừ phi người có thể cho ta sinh ra một thằng tiểu Long nhãi con. Còn có, sự tình sau khi bách niên không cần phải gấp. Từ thời khắc in dấu Long ấn lên cho người, ta và người đã thọ hạn tương thông. Từ nay về sau còn có ngàn năm vạn năm, người chỉ có thể theo ta sống uống quang âm rồi.”

Kỷ Tiêu cứng họng mà nhìn hắn, lại run rẩy mà đưa tay sờ sờ Long ấn trên trán, lẩm bẩm nói: “Nói cách khác... Ta phân ra một nửa tuổi thọ của người?”

Long Mặc quệt quệt khóe môi xem như thừa nhận, rồi mới một tay kéo y qua trở về bên trong giường lớn mềm mại: “Cho nên nói, chuyện rất lâu sau này như vậy cũng không cần hao tâm tổn trí suy nghĩ rồi. Trước mắt chúng ta vẫn như trước...” Hắn sờ lên cằm của mình, “Bây giờ nghỉ ngơi một chút, đợi chúng ta hảo hảo tỉnh rồi mới nghiên cứu một hồi mực ah.”

***** Hoàn *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-mac>